

496.01002

๗๑๖๖

๘.๖

การเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไขกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ)
จังหวัดนครราชสีมา

ปริศยานิพนธ์

ของ

กรรณิกา ปิ่นทอง

๗๒ S.A. 2537

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา

เมษายน 2537

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปฏิญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

..... ประธาน
(รศ.กมลรัตน์ กรีทอง)
..... กรรมการ
(อ.ทัศนากองกักดี)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(รศ.กมลรัตน์ กรีทอง)
..... กรรมการ
(อ.ทัศนากองกักดี)
..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(รศ.ดร.อารี พันธมณี)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปฏิญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ดร.ศิริยุภา นวลสุวรรณ)

วันที่ 29 เดือน 12 พ.ศ. 2537

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจากรองศาสตราจารย์
กมลรัตน์ กรีทอง ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์ทัศนีย์ ทองภักดี และ
รองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธุ์มี กรรมการสอบปริญญานิพนธ์ ได้กรุณาให้คำปรึกษา
ให้แนวคิดและข้อเสนอแนะ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ มาโดยตลอด ผู้วิจัย
รู้สึกซาบซึ้งในความเมตตาที่ได้รับเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา
 ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดนิทัศน์ รองศาสตราจารย์
ดร.อารี พันธุ์มี และผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิตา แสนคำเครือที่ได้กรุณาให้คำแนะนำและ
เป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ใหญ่และคณาจารย์โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ)
จังหวัดนครราชสีมาเป็นอย่างสูง ที่ให้ความช่วยเหลือในการดำเนินการทดลองเป็นอย่างดี

ขอขอบใจนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ)
จังหวัดนครราชสีมา ปีการศึกษา 2536 ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองครั้งนี้อย่างยิ่ง

ขอขอบคุณเพื่อนวิชาเอกจิตวิทยาการศึกษาทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจ
ในการทำวิจัยจนสำเร็จ

ผลความดีทั้งหมดขอมอบแด่ คุณพ่อ คุณแม่ ร.ท. สมภพ จันทร์พวง และคุณอำนวย
จันทร์พวง ผู้ซึ่งเป็นที่เคารพรักอย่างยิ่งของผู้วิจัย

กรรณิกา ปิ่นทอง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
คำนำ	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	6
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	7
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	7
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	7
นิยามศัพท์เฉพาะ	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ	10
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ.....	19
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการอ่าน.....	27
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	42
ประชากร	42
กลุ่มตัวอย่าง	42
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	43
แบบแผนการทดลอง	48

บทที่	หน้า
การดำเนินการทดลอง	49
การวิเคราะห์ข้อมูล	50
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	50
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	52
สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	52
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	53
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	57
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	57
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	57
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	57
การดำเนินการทดลอง	58
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	60
อภิปรายผล	60
ข้อเสนอแนะ	63
บรรณานุกรม	64
ภาคผนวก	72
ประวัติย่อของผู้วิจัย	192

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แบบแผนการทดลอง.....	48
2	เปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข.....	54
3	เปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ.....	55
4	เปรียบเทียบผลต่างความคงทนของคะแนนความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไขกับกลุ่มทดลอง ที่ 2 ที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับบอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ	56
5	ตารางแสดงคะแนนความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียน เป็นราย บุคคลในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	176
6	ตารางแสดงคะแนนความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียน เป็นราย บุคคลในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะง.....	177
7	ตารางแสดงคะแนนความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มที่ 1 ที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข.....	178
8	ตารางแสดงคะแนนความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มที่ 2 ที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ.....	179
9	ตารางแสดงผลต่างของคะแนนความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ก่อนและ หลังการทดลองของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2.....	180
10	ตารางแสดงความคงทนของคะแนน ความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ของ นักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และ 2 ภายหลังจากได้รับข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข กับข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ.....	181

ภูมิหลัง

ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ เป็นสื่อในการถ่ายทอดความรู้สึนึกคิดจากผู้หนึ่งไปยังอีกผู้หนึ่งทำให้เกิดความเข้าใจตรงกัน การที่มนุษย์อยู่ร่วมกันในสังคมและประเทศชาติได้ เพราะมีภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกัน บุรณาการทางภาษาที่มนุษย์ใช้มีองค์ประกอบ 2 ด้าน คือ ด้านรับเข้าซึ่งแสดงถึงการเข้าใจภาษา ได้แก่ การฟัง และการอ่าน ด้านส่งออกซึ่งแสดงถึงการใช้ภาษา ได้แก่ การพูด และการเขียน (วรรณิ โสภประยูร. 2526 : 475) มนุษย์อาศัยบุรณาการทางภาษาทั้ง 2 ด้านนี้ เสริมสร้างสติปัญญา และความรู้สึกนึกคิด ให้กับตนเองและสังคมตลอดมา (วรรณิ โสภประยูร. 2515 : 1) เป้าหมายของการจัดการศึกษาชั้นพื้นฐานได้วางไว้ว่า ให้สามารถใช้ภาษาในการพูด และเขียนได้ถูกต้องเหมาะสม สามารถฟังและอ่านภาษาไทยได้อย่างเข้าใจ ดังที่กำหนดไว้ในนโยบายของแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 (กระทรวงศึกษาธิการ. 2520 : 2 - 8) และหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ให้ความสำคัญแก่วิชาภาษาไทยมาก โดยจัดวิชาภาษาไทยไว้ในกลุ่มทักษะ คือ เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้โดยตั้งจุดมุ่งหมายในการเรียนการสอนภาษาไทยว่า มุ่งให้ผู้เรียนมีนิสัยรักการอ่าน รู้จักเลือกหนังสืออ่าน และใช้เวลาว่างในการแสวงหาความรู้และความเพลิดเพลิน ด้วยการอ่านจากแหล่งความรู้ต่าง ๆ มุ่งให้ผู้เรียนเห็นคุณค่า มีความรู้ ทักษะ และเจตคติอันถูกต้องตามความเหมาะสมแก่วัยและระดับชั้นเพื่อใช้ให้เป็นประโยชน์ ในการพัฒนาตนเองและสังคม นอกจากนี้ยังได้กำหนดวัตถุประสงค์ในการอ่านสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาพอสรุปว่า การสอนอ่านจะต้องสอนให้นักเรียนอ่านได้ถูกต้อง รวดเร็ว ชัดเจน และเข้าใจเรื่องที่อ่านเป็นอย่างดี (กระทรวงศึกษาธิการ . 2535 : 7)

กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยประกอบด้วยทักษะทางภาษา ด้านการฟัง การอ่าน การพูด และการเขียน ในปัจจุบันทักษะการอ่านเป็นทักษะที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าเป็นสิ่งที่มีคุณค่าอย่างยิ่ง

การอ่านมีความจำเป็นทั้งในกิจกรรมประจำวัน และกิจกรรมการเรียน สำหรับกิจกรรมประจำวันนั้น การอ่านนับว่าแทรกอยู่ในกิจกรรมทุกประเภท ส่วนกิจกรรมการเรียนนั้นการอ่านมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อความสำเร็จทางการศึกษาและทักษะพื้นฐานอันจำเป็นอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้ เป็นตัวกำหนดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุก ๆ สาขาวิชาและเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ (ประสัท อิศรปริดา. 2530 : 16/1 - 16/2) เพราะการอ่านมาก ๆ จะทำให้เกิดการเรียนรู้ ประสบการณ์กว้างขวาง สามารถนำความรู้จากการอ่านไปใช้ในการเรียนรู้กลุ่มวิชาอื่น ๆ โดยอาศัยการถ่ายโยงการเรียนรู้ (Transfer of Learning) ซึ่งจะเป็นการขยายประสบการณ์ให้กว้างขวางขึ้น (บันลือ พฤกษ์วัน. 2523 : 37) ดังที่คณะกรรมการอำนวยการพัฒนาคุณภาพของการประถมศึกษาแห่งชาติได้ให้หลักการไว้ว่า ครูผู้สอนควรจัดกระบวนการเรียนการสอน โดยส่งเสริมการเรียนรู้ให้นักเรียนอ่านได้ เพื่อใช้การอ่านได้ไปเรียนรู้ (บันลือ พฤกษ์วัน. 2529 : 15) และยังได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ในสารานุกรม The World Book Encyclopedia (1980 : 151) ดังนี้

...การอ่านในโรงเรียนเป็นเครื่องมือพื้นฐานที่นักเรียนใช้สำหรับเรียนเรื่องต่าง ๆ รอบตัวและผลการเรียนของวิชาต่างๆ ในระดับประถมศึกษา เช่น คณิตศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ และวิชาอื่นๆ ขึ้นอยู่กับความสามารถในการอ่านทั้งสิ้น ส่วนการเรียนในระดับสูง เช่น ในระดับมัธยมศึกษาและมหาวิทยาลัย ความรู้ตลอดจนเทคนิคการอ่านยิ่งเพิ่มความสำคัญมากขึ้นฉะนั้นนักศึกษาต้องมีความสามารถในการอ่านได้เป็นอย่างดี มิฉะนั้นอาจเสียเปรียบในการเรียน...

ด้วยเหตุนี้การอ่านจึงเป็นทักษะที่ยอมรับกันว่า เป็นรากฐานที่สำคัญยิ่งต่อการแสวงหาความรู้โดยเฉพาะในระดับประถมศึกษา เป็นจุดเริ่มต้นของการวางรากฐานในด้านการอ่านให้นักเรียนจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องฝึกฝนให้นักเรียนเป็นผู้มีความสามารถในการอ่าน นอกจากนี้ รัตนา ศิริพานิช (2522 : 56) ได้กล่าวว่าปัจจุบันปัญหาที่สำคัญในการสอนอ่านคือ นักเรียนขาดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน จับใจความของเนื้อเรื่องไม่ได้ ในการเรียนวิชาต่าง ๆ นักเรียนต้องอ่านเนื้อหา คำสั่ง และโจทย์ปัญหาจากหนังสือแบบเรียน แบบฝึกหัด ตำราต่าง ๆ ถ้าไม่เข้าใจ

ก็จะทำให้การเรียนไม่ได้ผล ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ทั้งในส่วนตัวผู้เรียน และประเทศชาติ นักเรียนในชั้นประถมศึกษาสอบตกซ้ำชั้นปีละมาก ๆ สาเหตุหนึ่งที่ทำให้มีการซ้ำชั้นคือ นักเรียนมีปัญหาด้านการอ่าน นอกจากนี้ จินตนา พวงจันทร์แดง (2524 : 15) กล่าวว่า สำหรับนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านนั้น จะอ่านได้เร็วเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ถูกต้องและจับใจความของเรื่องที่อ่านได้ ย่อมเรียนรู้กลุ่มวิชาอื่น ๆ ได้ดีกว่านักเรียนที่ขาดความสามารถในการอ่าน ดังนั้นการฝึกฝนเพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านในระดับประถมศึกษาเพื่อเพิ่มความสามารถในการอ่านให้สูงขึ้น นอกจากจะคำนึงถึงความเร็วแล้วต้องคำนึงถึงความเข้าใจในการอ่านควบคู่กันไปด้วย

อย่างไรก็ตามถึงแม้ครูผู้สอนจะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามคู่มือครู หรือกำหนดการสอนทุกประการ แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยยังอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจนัก ทั้งนี้เพราะการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยมีจุดอ่อนอยู่มาก เช่น นักเรียนยังไม่สามารถใช้ภาษาได้ดี ไม่รู้ความหมายของคำศัพท์ตามประมวลคำศัพท์ในแต่ละระดับชั้น ไม่สามารถตอบคำถามประเภทความคิดได้ ขาดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน นั่นคือนักเรียนมีความสามารถในการอ่านต่ำ (บันลือ พงษ์วัน. 2523 : 7) จากสภาพปัญหาที่เด็กนักเรียนขาดความสามารถในการอ่าน สาเหตุที่สำคัญยิ่ง คือการจัดกระบวนการเรียนการสอนในหลักสูตรวิชาภาษาไทย โดยเฉพาะการสอนอ่าน มีสมรรถภาพด้านความเข้าใจในการอ่านนั้น ครูผู้สอนยังติดอยู่ในชั้นความจำ มักจะถามถึงรายละเอียดของเนื้อเรื่อง มากกว่าที่จะฝึกหัดให้เด็กนักเรียน วิเคราะห์ วิวิจารณ์สรุปความคิดรวบยอด ซึ่งลักษณะดังกล่าวนี้เป็นทักษะการอ่านขั้นสูงที่จะต้องใช้เวลาฝึกฝนนาน (สำนักงานคณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2531 : 97) และความคิดดังกล่าวนี้สอดคล้องกับความเห็นของ นิพนธ์พร อุทัยเลิศ (2526 : 16) ที่ว่าการสอนการอ่านในชั้นประถมศึกษามีจุดอ่อนคือ ครูเน้นการอ่านออกเสียงมากที่สุด เพราะเป็นการง่ายที่จะวัดว่าเด็กอ่านคำได้ถูกต้องหรือไม่ หรืออ่านได้คล่องแคล่วเพียงไร ดังนั้นนักเรียนส่วนมากจึงสนใจอ่านออกเสียงให้ดัง ให้ถูกต้อง มากกว่าการฝึกให้รู้จักอ่านจับใจความของเรื่อง และตีความหมายของเรื่องที่อ่าน

ผู้วิจัยเห็นว่าการฝึกทักษะ เพื่อพัฒนาความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียน โดยการให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ด้วยการจัดเนื้อหาที่นอกเหนือจากหนังสือแบบเรียนซึ่งบังคับใช้ตามหลักสูตรการสอนภาษาไทย โดยคำนึงถึงจิตวิทยาเด็ก

ประเภทของเรื่องที่เหมาะสมกับวัย และความสนใจ ความสามารถของผู้อ่าน การสอดแทรกคุณธรรมและค่านิยมที่ดีไว้ในเนื้อเรื่อง ใช้ภาษาง่าย ๆ ให้เหมาะสมกับวัย เป็นเรื่องที่อ่านแล้วสนุกสนานเพลิดเพลิน เช่น นิทาน เหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน เพื่อฝึกทักษะหลังจากที่เรียนไปแล้ว เป็นวิธีการที่จะช่วยแก้ไขปัญหานักเรียนที่ความเข้าใจในการอ่านต่ำ ดังนั้นจะเห็นว่าแบบฝึกหัดมีประโยชน์ต่อนักเรียน ดังที่ กรีนเน และเพ็ตตี (Greene and Petty. 1971 : 469) กล่าวว่า แบบฝึกหัดมีประโยชน์ต่อผู้สอนและนักเรียนหลายประการ คือเป็นอุปกรณ์ช่วยลดภาระของครูได้มาก ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกทักษะในการใช้ภาษาไทยให้ดีขึ้น ช่วยเสริมทักษะทางภาษาให้คงทน เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากเรียนจบบทเรียนแล้ว ช่วยให้เด็กสามารถทบทวนได้ด้วยตนเอง ช่วยให้เห็นปัญหาต่าง ๆ ของนักเรียนได้ชัดเจน ช่วยให้นักเรียนฝึกฝนได้เต็มที่ นอกเหนือจากที่เรียนในเวลาเรียน ช่วยประหยัดแรงงาน และเวลาของครู ตลอดจนให้ผู้เรียนเห็นความก้าวหน้าของตนเอง

จากสถิติที่แสดงผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของโรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) จังหวัดนครราชสีมา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตั้งแต่พุทธศักราช 2532 - 2534 ปรากฏว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยต่ำกว่าทุกชั้นเรียน กล่าวคือพุทธศักราช 2532, 2533 และ 2534 นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยต่ำร้อยละ 65.56, 68.74 และ 66.41 ตามลำดับ และจากการสัมภาษณ์ครูสอนภาษาไทยของโรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) มีความเห็นตรงกันว่านักเรียนส่วนใหญ่อ่านหนังสือออกแต่ขาดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน หรือเข้าใจช้า จับใจความสำคัญ และสรุปสาระสำคัญของข้อความและเรื่องที่อ่านไม่ได้ (กรรณิกา ปิ่นทอง. 25 มกราคม 2536)

นอกจากนี้การให้ข้อมูลย้อนกลับสามารถพัฒนานักเรียนให้มีความสามารถในการอ่านหลายวิธี เช่นวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับ วิธีการเสริมแรง เป็นต้น ในที่นี้ผู้วิจัยสนใจการให้ข้อมูลย้อนกลับ การให้ข้อมูลย้อนกลับมีหลายวิธี วิธีที่ครูทำโดยทั่วไปคือ การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบให้คะแนนเพื่อพัฒนาความเข้าใจในการอ่าน ซึ่งวิธีที่ว่านี้ยังไม่สามารถพัฒนาความเข้าใจในการอ่านให้ดีขึ้น ผู้วิจัยจึงคิดว่าน่าจะนำวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบให้คะแนนนี้ผสมกับวิธีอื่น ซึ่งในที่นี้ผู้วิจัยใช้ 2 วิธี คือ การให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ

ใจ เพื่อศึกษาดูว่าวิธีการใดที่จะสามารถพัฒนาความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยได้ดีกว่ากัน การให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข ทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจที่จะกระทำพฤติกรรมใหม่ที่เหมาะสมออกมา ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น และช่วยปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ ดังผลการวิจัยของ ดวงจิต ปุณณานนท์ (2527 : 50 - 51) พบว่านักศึกษาที่มีระดับความคาดหวังผลการสอบสูงที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับลักษณะบอกเกรตและอธิบายถึงการได้มาซึ่งคำตอบถูกและผิด มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่านักศึกษาที่ไม่ได้รับข้อมูลย้อนกลับและสรุปดี ดังทรงสวัสดิ์ (2533 : 177) พบว่านักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านแบบวิพากษ์ แบบคะแนน และแบบวิพากษ์และคะแนน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์แตกต่างกัน นอกจากนี้ อรษา เปรตาท้อง (2534 : 127) พบว่านักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับทันทีกับนักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับล่าช้ามีความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

อีกวิธีหนึ่งที่ผู้วิจัยใช้คือการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ น่าจะช่วยให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ และช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบให้กำลังใจโดยตรงยังไม่มีผู้ใดทำการวิจัยแต่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับในลักษณะเดียวกันคือ งานวิจัยของ สตาร์คกี (Starky. 1971 : 259 - 260) พบว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยครูเขียนคำวิพากษ์ตามดุลยพินิจในเชิงกระตุ้น ทำให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาคณิตศาสตร์และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์สูงขึ้น และยังพบว่านักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนชาย ส่วนออสติน (Austin. 1976 : 159 - 164) พบว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการตรวจการบ้านแบบวิพากษ์ และได้รับการกระตุ้นให้ทำดีขึ้นในคราวต่อไป มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเรขาคณิตสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการตรวจการบ้านไม่วิพากษ์ นอกจากนี้ยังมีผลงานวิจัยของ คาร์เดลลี (Cardelle. 1982 : 173) พบว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบวิพากษ์ คือมีการให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับข้อผิดพลาดอย่างเฉพาะเจาะจง และให้ข้อสังเกตเชิงบวกสำหรับงานที่ทำได้ดี ทำให้ครูระดับประถมศึกษาในเวเนซุเอลาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอน ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น และมีเจตคติที่ดีต่อวิชาคณิตศาสตร์ และดวงจิต ปุณณานนท์ (2527 : 50 - 51) พบว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับลักษณะบอกเกรต และมีข้อความแสดงความคิดเห็นในทางบวก สามารถทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐานสูงขึ้น

ด้วยเหตุที่แบบฝึกหัดเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองดังกล่าวข้างต้นย่อมเป็นเครื่องมือที่ดีสำหรับครู ใช้ในการประเมินความเข้าใจของนักเรียนเพื่อแก้ไขส่วนที่บกพร่อง และพัฒนาให้เกิดทักษะด้านต่าง ๆ ตามที่ครูต้องการและที่สำคัญอย่างยิ่งการที่ครูให้นักเรียนได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับผลการเรียนรู้ หรือผลการกระทำของตนเองเป็นรางวัลอย่างหนึ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงระดับของแรงจูงใจให้สูงขึ้น ซึ่งจะมีผลทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น และมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน หรือใช้ข้อมูลที่ได้รับนั้นเป็นแนวทางในการทำงานครั้งต่อไป ข้อมูลย้อนกลับจึงเป็นแรงเสริมที่สำคัญที่จะทำให้การสอนมีคุณภาพ (Bloom. 1976 : 172)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำการให้ข้อมูลย้อนกลับ 2 วิธีดังกล่าวมาเปรียบเทียบกับดูเพื่อจะศึกษาว่า การให้กำลังใจจะพัฒนาความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนเพิ่มขึ้นหรือไม่ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข กับการให้ข้อมูลย้อนกลับบอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ ให้ผลต่อความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยแตกต่างกันหรือไม่ และต้องการศึกษาดูว่าวิธีการใดที่จะพัฒนาความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยได้ดีกว่ากัน โดยศึกษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่มีความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยต่ำ เพราะผู้วิจัยต้องการปูพื้นฐานที่จะนำไปสู่การเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัว

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยก่อนและหลังการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข
2. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยก่อนและหลังการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจ
3. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยหลังการให้ข้อมูลย้อนกลับบอกวิธีแก้ไขกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข
2. นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ
3. นักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไขกับนักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจมีความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยแตกต่างกัน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อเป็นแนวทางให้ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยนำวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับมาใช้ในการฝึกความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและเป็นพื้นฐานในการอ่านภาษาไทยต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) จังหวัดนครราชสีมา ปีการศึกษา 2536 ที่มีความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยต่ำ โดยพิจารณาจากคะแนนทักษะการอ่านภาษาไทย ปลายภาคเรียนที่ 2 ของชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2535 ซึ่งมีคะแนนต่ำกว่าร้อยละ 50 ตามเกณฑ์ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ และมีพฤติกรรมไม่เรียกร้องความสนใจ ไม่ท้อแท้สิ้นหวัง จำนวน 25 คน เป็นนักเรียนชาย 12 คน และนักเรียนหญิง 13 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) จังหวัดนครราชสีมา ปีการศึกษา 2536 ที่มีความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยต่ำ โดยพิจารณาจากคะแนนทักษะการอ่านภาษาไทย ปลายภาคเรียนที่ 2 ของชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2535 ซึ่งมีคะแนนต่ำกว่าร้อยละ 50 ตามเกณฑ์ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ และมีพฤติกรรมไม่เรียกร้องความสนใจ ไม่ท้อแท้สิ้นหวัง จำนวน 16 คน เป็นนักเรียนชาย 8 คน และนักเรียนหญิง 8 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร และสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มละ 8 คน เป็นนักเรียน

ชายกลุ่มละ 4 คน และนักเรียนหญิงกลุ่มละ 4 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีการพัฒนาความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ซึ่งแบ่งเป็น 2 วิธี คือ

3.1.1 การให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข

3.1.2 การให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจ

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การให้ข้อมูลย้อนกลับ หมายถึง การที่ผู้วิจัยแจ้งให้นักเรียนทราบผล จากการเรียนรู้ และทำแบบฝึกหัดเรื่องเพื่อช่วยให้นักเรียนความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย โดยผู้วิจัยจะแจ้งผลให้ทราบก่อนการสอบครั้งต่อไปทุกครั้ง สำหรับการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับ 2 วิธี คือ

1.1 การให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข หมายถึงการที่ผู้วิจัยแจ้งให้นักเรียนทราบผล และบอกวิธีแก้ไขข้อบกพร่องเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย หลังจากทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยแต่ละครั้ง (ตั้งแต่ครั้งที่ 3-11) สำหรับแบบฝึกหัดข้อที่ทำถูกนักเรียนจะได้คะแนน 1 คะแนน สำหรับแบบฝึกหัดข้อที่ทำผิด นักเรียนจะได้คะแนน 0 คะแนน และผู้วิจัยอธิบายเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องและข้อที่ผิด โดยให้นักเรียนอ่านข้อความและเรื่องใหม่อีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้นักเรียนตอบคำถามได้ถูกต้อง

ซึ่งวิธีนี้ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 1

1.2 การให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจ หมายถึง การที่ผู้วิจัยแจ้งให้นักเรียนทราบผล หลังจากนั้นบอกวิธีแก้ไขข้อบกพร่องพร้อมกับเขียนข้อความให้กำลังใจไปพร้อม ๆ กันทันที นักเรียนจะได้รับกำลังใจจากผู้วิจัยหลังจากทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ถูกตามเกณฑ์ที่กำหนด ดังนี้

มีความพยายามดี ลองพยายามให้มากกว่านี้ หมายถึง ได้คะแนนตั้งแต่ร้อยละ

พยายามต่อไปย่อมได้ผลดีตามที่หวัง หมายถึง ได้คะแนนตั้งแต่ร้อยละ 50 -59

ตั้งใจดีขึ้น พยายามต่อไป หมายถึง ได้คะแนนตั้งแต่ร้อยละ 60 -69

ตั้งใจขึ้นมาก พยายามต่อไป หมายถึง ได้คะแนนตั้งแต่ร้อยละ 70 - 79

ดีมาก ทำให้ดีเช่นนี้ต่อไป หมายถึง ได้คะแนนตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป

โดยผู้วิจัยจะเขียนข้อความให้กำลังใจ และรวมคะแนน ที่บอกถึงความสามารถของการทำแบบฝึกหัดครั้งนั้น ๆ ลงในสมุดแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย และคืนให้นักเรียนในชั่วโมงต่อไปทุกครั้ง (ตั้งแต่ครั้งที่ 3-11)

ซึ่งวิธีนี้ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 2

2. ความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย หมายถึง ความสามารถของนักเรียนที่เข้าใจข้อความ และ เรื่องที่อ่าน โดยการจับใจความ สรุปสาระสำคัญของข้อความและเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยนำเสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เป็นลำดับชั้น ดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ และบอกวิธีแก้ไข

1.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข

1.1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข

และให้กำลังใจ

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

1.2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข

1.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข

และให้กำลังใจ

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการอ่าน

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการอ่าน

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการอ่าน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

ความหมายของการให้ข้อมูลย้อนกลับ

เดวิด (พรสุรีย์ สุริยง. 2528 : 7 ; อ้างอิงมาจาก David. 1961 : 81 -89)

กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับ หมายถึง การสะท้อนให้กลุ่มหรือบุคคลได้เห็นพฤติกรรมของกลุ่มหรือของสมาชิกในกลุ่มนั้น ๆ เพื่อจะได้แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ข้อมูลที่บุคคลหรือกลุ่มบุคคลได้รับมาจะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลอีกด้วย การที่บุคคลจะสามารถรับรู้ข้อมูลย้อนกลับได้ต้องอาศัยเวลาและการเรียน ประกอบกับผู้ที่จะให้ข้อมูลย้อนกลับจะต้องมีความเป็นกลางอย่างเพียงพอ

แคชดิน (Kazdin. 1984 : 104 - 105) กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับคือ การทำให้บุคคลรู้ผลการกระทำของตนเองรวมทั้งความก้าวหน้าที่เกิดขึ้น ซึ่งอาจจะสามารถเสริมแรงตนเองได้

คาลิช (Kalish. 1981 : 267 -268) กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับคือ การให้ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำของอินทรีย์ ซึ่งเป็นข้อมูลที่มีทั้งบวกและลบ และข้อมูลที่ได้รับนั้นสามารถกำหนดและควบคุมพฤติกรรมได้ด้วย

พยอม อิงคตานุวัฒน์ (2524 : 110) กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นการสนองตอบต่อพฤติกรรมหรือความคิดที่ผู้ใดผู้หนึ่งแสดงออก การให้ข้อมูลย้อนกลับอาจเป็นการชมเชยทำให้ผู้นั้นมีกำลังใจ หรือเป็นการตำหนิเพื่อให้ผู้นั้นแก้ไข

สุชาติ ศิริสุขไพบูลย์ (2528 : 6) กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับหมายถึงกระบวนการตรวจปรับที่ทำให้ผู้สอนทราบถึงลักษณะพฤติกรรม และระดับความเข้าใจของผู้เรียน แล้วปรับปรุงแก้ไขเพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในสิ่งที่สอนไปแล้วอย่างมีประสิทธิภาพ

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับคือการที่ครูแจ้งให้นักเรียนทราบผลการกระทำหรือความก้าวหน้าของตนเองหลังจากการทำกิจกรรมแต่ละครั้ง เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เพิ่มขึ้น หรือเป็นแรงจูงใจให้ทำกิจกรรมครั้งต่อไปให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

แนวคิดเกี่ยวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นผลสืบเนื่องมาจากทฤษฎีการวางเงื่อนไขไขผลกรรม (Operant Conditioning) ของ สกินเนอร์ (Skinner)

หลักการเรียนรู้การวางเงื่อนไขไขผลกรรม เป็นการเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรม และสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อพฤติกรรมนั้น โดยผลกรรมที่เกิดขึ้นจะเป็นตัวกำหนดหรือเป็นข้อมูลย้อนกลับให้แต่ละบุคคลเพิ่มความเข้ม รักษาไว้หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้เป็นไปตามความน่าพึงปรารถนาของแต่ละผลกรรม (ณรงค์ นุทธิชีวิน. 2528 : 139) เงื่อนไขไขผลกรรมมี 2 ประเภท คือ

1. เงื่อนไขการเสริมแรง (Contingency of Reinforcement) เป็นเงื่อนไขการให้ผลกรรมที่อินทรีย์พอใจ

2. เงื่อนไขการลงโทษ (Contingency of Punishment) เป็นเงื่อนไขของการให้ผลกรรมที่อินทรีย์ไม่พึงพอใจ (ผ่องพรรณ เกิดนิทัศน์. 2530 : 28)

เงื่อนไขผลกรรมที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเงื่อนไขของการเสริมแรง

ผ่องพรรณ เกิดนิทัศน์ (2530 : 70) กล่าวว่า การเสริมแรง (Reinforcement) หมายถึง การที่อัตราการตอบสนองของอินทรีย์หรือการแสดงพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งของอินทรีย์คงอยู่หรือเพิ่มขึ้น หรือมีความถี่สูงขึ้น ซึ่งเป็นผลจากการที่อินทรีย์ได้รับผลกรรมที่พึงพอใจหลังจากที่แสดงพฤติกรรมนั้น ๆ หรือเป็นผลจากความสำเร็จในการหลีกเลี่ยงหรือหนีจากสิ่งเร้าที่อินทรีย์ไม่พึงพอใจ การเสริมแรงมี 2 ประเภท คือ

1. การเสริมแรงทางลบ (Negative Reinforcement) หมายถึงการที่อินทรีย์แสดงพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งเพิ่มขึ้น หรือเกิดบ่อยครั้งขึ้น หรือมีความถี่สูงขึ้น ซึ่งเป็นผลจากการที่อินทรีย์สามารถหลีกเลี่ยงหรือหนีจากสิ่งที่ไม่พึงพอใจหรือการที่อินทรีย์สามารถนำสิ่งที่อินทรีย์ไม่พึงพอใจออกไปให้พ้นได้

2. การเสริมแรงทางบวก (Positive Reinforcement) หมายถึงการที่อินทรีย์แสดงพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งเพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นผลมาจากการที่อินทรีย์ได้รับผลกรรมที่พึงพอใจหลังจากแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ แล้ว และสิ่งที่อินทรีย์ได้รับแล้วเกิดความพึงพอใจและแสดงพฤติกรรมเพิ่มขึ้น คือสิ่งเร้าทางบวก สิ่งเร้าที่ใช้ในการเสริมแรงทางบวก เรียกว่า แรงเสริมทางบวก

ประเภทของแรงเสริม แบ่งตามคุณสมบัติในการเสริมแรงได้ 2 ประเภท คือ

1. แรงเสริมปฐมภูมิ (Primary Reinforcer) หรือแรงเสริมที่ไม่ต้องวางเงื่อนไข หมายถึง สิ่งเร้าใด ๆ ที่มีคุณสมบัติการเสริมแรงตามธรรมชาติ และสามารถสนองความต้องการทางชีวภาพของอินทรีย์โดยตรง เช่น อาหาร น้ำ การนอน เป็นต้น

2. แรงเสริมทุติยภูมิ (Secondary Reinforcer) หรือแรงเสริมที่ต้องวางเงื่อนไข หมายถึง สิ่งเร้าที่มีคุณสมบัติเป็นกลาง ๆ เมื่อถูกนำมาควบคู่กับแรงเสริมอื่น ๆ ที่มีคุณสมบัติในการเสริมแรงบ่อยครั้ง สิ่งเร้าที่มีคุณสมบัติเป็นกลางนั้นก็จะได้รับคุณสมบัติในการเสริมแรง และเมื่อมีคุณสมบัติเป็นแรงเสริมทุติยภูมิแล้ว แรงเสริมนั้นมีอำนาจในการเสริมแรงมากกว่าแรงเสริมชนิดอื่น ๆ ได้มากกว่าหนึ่งอย่าง หรือดีกว่าแรงเสริมที่ไม่สามารถนำไปแลกเปลี่ยนเป็นแรงเสริมชนิดอื่น ๆ ได้ แรงเสริมชนิดนี้เรียกว่าแรงเสริมที่ต้องวางเงื่อนไขที่สามารถแผ่ขยายคุณสมบัติ โดยสามารถนำไป

แลกเปลี่ยนเป็นแรงเสริมชนิดอื่น ๆ ได้มากกว่าหนึ่งอย่าง เช่น เงิน ดาวที่สะสมเพื่อนำไปแลกของตามเงื่อนไข เป็นต้น

แรงเสริมทุติยภูมิหรือแรงเสริมที่ต้องวางเงื่อนไข แบ่งได้ดังนี้

1. แรงเสริมทางสังคม (Social Reinforcer) เช่น คำชม การยิ้ม การพยักหน้า การกอด การแสดงท่าทางยอมรับ เป็นต้น

2. เบี้ยอรรถกร (Token Economy) เป็นสิ่งที่ใช้แลกเปลี่ยนกับสิ่งอื่น ได้แก่ เบี้ยคะแนน ดาว เงิน เป็นต้น สิ่งเหล่านี้สามารถนำไปแลกเป็นสิ่งของต่าง ๆ หรือแรงเสริมอื่นที่ต้องการได้ตามเงื่อนไขของการแลกนั้น ๆ เช่น ขนม การเล่นเกม เป็นต้น

3. การใช้หลักของฟรีแมค (Premack's Principle) คือการพยายามเสริมแรงพฤติกรรมที่มีความถี่ต่ำให้มีความถี่สูงขึ้น โดยนำพฤติกรรมที่มีความถี่สูงที่บุคคลนั้น ๆ มีอยู่แล้ว มาเป็นแรงเสริมพฤติกรรมที่มีความถี่ต่ำเพื่อให้มีความถี่สูงขึ้น เช่น การจัดกิจกรรมที่นักเรียนชอบมากที่สุดเป็นแรงเสริมกิจกรรมที่นักเรียนไม่ชอบ

4. การให้ข้อมูลย้อนกลับหรือการให้ข้อมูลแสดงผลการกระทำ (Information Feedback) คือการให้ผู้กระทำทราบผลของการกระทำของตนเองว่าถูกต้องเหมาะสมหรือบกพร่องอย่างไร เช่น การแสดงความเห็นของครูต่อผลงานของนักเรียน การให้คะแนนต่าง ๆ (A,B,C,D) หรือคำพูดต่าง ๆ ของครู เช่น "ถูกต้อง" "ใช้ได้" เป็นต้น การให้ข้อมูลย้อนกลับยังช่วยให้เด็กทราบผลของความก้าวหน้าของตนเองอีกด้วย การทราบว่าตนเองมีผลงานก้าวหน้าจะช่วยให้เด็กเกิดความรู้สึกว่าตนเองใกล้จุดหมายปลายทางแล้ว หรือหากมีข้อบกพร่องประการใดจะได้แก้ไขทันที่

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นแรงเสริมที่ช่วยกระตุ้นหรือจูงใจให้บุคคลมีพฤติกรรมไปในทิศทางที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น

วัดภาวะกับแรงเสริม

อุตมรัตน์ จำรัสพันธ์ (2530 : 2) กล่าวว่านักจิตวิทยาบางคนจัดประเภทแรงเสริมโดยพิจารณาถึงประสิทธิภาพผลเสริมกับระดับพัฒนาการของเด็ก ทำให้เกิดทฤษฎีการเสริมแรงเชิงพัฒนาการ ทฤษฎีนี้แบ่งแรงเสริมเป็น 3 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 แรงเสริมที่เป็นสิ่งของ

ระดับที่ 2 แรงเสริมทางสังคม

ระดับที่ 3 การป้อนกลับทางบวก (Positive Feedback)

ซูล์ และเชอร์แมน (พรพรทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. 2527 : 45 - 48 ; อ้างอิงมาจาก Schultz and Sherman. 1967 : 27 - 28) ได้อธิบายเกี่ยวกับแรงเสริมเชิงพัฒนาการไว้ ดังนี้ เมื่อเด็กยังมีอายุน้อยยังมีวุฒิภาวะไม่มากนัก แรงเสริมระดับที่ 1 จะมีประสิทธิภาพ เมื่อเด็กมีวุฒิภาวะเพิ่มขึ้น แรงเสริมระดับที่ 2 จะมีประสิทธิภาพสำหรับเด็กมากกว่าแรงเสริมระดับที่ 1 เป็นเช่นนี้ไปเรื่อย ๆ ตามลำดับ และแรงเสริมระดับแรก ๆ จะทำหน้าที่ควบคุมมากกว่าให้ข้อมูล แรงเสริมระดับที่สูงขึ้นจะทำหน้าที่ควบคุมน้อยลงและให้ข้อมูลมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับเพียเจท์ และ บรูเนอร์ที่อธิบายพัฒนาการด้านสติปัญญาของเด็กว่าพฤติกรรมของเด็กมักถูกควบคุมโดยสิ่งเร้าที่มองเห็นเฉพาะหน้า ความคิดความเข้าใจจึงขึ้นอยู่กับความรู้สิ่งที่ปรากฏอยู่ นั่นคือเด็กเล็กจะสามารถรับรู้แรงเสริมที่เป็นสิ่งของซึ่งมองเห็นได้ขณะนั้นได้ดีกว่าแรงเสริมที่มองไม่เห็น เช่น คำชมเชย เมื่อเด็กมีวุฒิภาวะเพิ่มขึ้นรู้จักคิดและตัดสินใจสิ่งต่าง ๆ อย่างมีเหตุผลมากขึ้น จะพัฒนาโครงสร้างทางสติปัญญาเพื่อเตรียมที่จะเรียนรู้สิ่งแวดล้อมรูปธรรมทั้งที่ปรากฏและไม่ปรากฏอยู่ แรงเสริมทางสังคมจะเริ่มมีประสิทธิภาพสำหรับเด็กมากขึ้น ต่อมาเมื่อวุฒิภาวะของเด็กพัฒนาถึงระดับที่สามารถมีความคิดเชิงนามธรรม สามารถใช้วิจารณ์ปัญหา คิดอย่างมีเหตุผล สามารถรับและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองได้ การเสริมแรงโดยการป้อนกลับทางบวกจะมีประสิทธิภาพสำหรับวัยนี้มากกว่าแรงเสริมระดับก่อน ๆ เนื่องจากอินทรีย์รับรู้ความสามารถของตนเองจึงกำหนดพฤติกรรมตามความคาดหวังของตนเองมากกว่ากระทำพฤติกรรม เพื่อให้ได้รับแรงเสริมอย่างในระดับวุฒิภาวะแรก ๆ

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น สรุปได้ว่าการให้แรงเสริมที่เหมาะสมกับวัยจะทำให้การเสริมแรงนั้นมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และโดยเฉพาะการให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกเป็นแรงเสริมที่พึงปรารถนาเป็นอย่างยิ่งของผู้เรียนในการที่จะใช้เป็นแนวทางในการปรับพฤติกรรมของตนเอง

หลักการเสริมแรงอย่างมีประสิทธิภาพ

แคซดิน (Kazdin. 1984 : 93 - 98) กล่าวถึงองค์ประกอบที่จะทำให้เกิดการเสริมแรงมีประสิทธิภาพไว้ ดังนี้

1. ให้การเสริมแรงแบบทันทีทันใดหลังจากอินทรีย์แสดงพฤติกรรมเป้าหมาย โดยเฉพาะในช่วงแรกของการดำเนินโปรแกรมการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม เพราะจะทำให้อินทรีย์เกิดการเรียนรู้ได้เร็วกว่าการทิ้งช่วงเวลาให้นานออกไป

2. ขนาดหรือปริมาณของการเสริมแรงที่ได้รับหลังจากแสดงพฤติกรรมก็เป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการแสดงพฤติกรรม คือยิ่งแรงเสริมมีขนาดหรือปริมาณมากก็ยิ่งทำให้ความถี่ของการเกิดพฤติกรรมมากขึ้น ทั้งนี้จะต้องพิจารณาถึงข้อจำกัดของแรงเสริมบางชนิดด้วยซึ่งถ้าให้ในปริมาณที่มากอย่างไม่มีขอบเขตแล้วอาจจะเป็นแรงเสริมที่สูงเกินไป คุณสมบัติของการเสริมแรงต่อพฤติกรรมของบุคคลนั้น

3. คุณภาพหรือชนิดของแรงเสริม การเสริมแรงจะมีคุณภาพมากน้อยเพียงใดขึ้นกับความพึงพอใจของอินทรีย์ที่มีต่อแรงเสริมนั้น ๆ ถ้าอินทรีย์มีความพึงพอใจในแรงเสริมนั้นมากก็จะก่อให้เกิดพฤติกรรมได้มาก ในทางกลับกันถ้าอินทรีย์มีความพึงพอใจในแรงเสริมนั้น น้อยก็จะทำให้คุณภาพของแรงเสริมนั้นก่อให้เกิดพฤติกรรมได้น้อย

4. ตารางการเสริมแรง การใช้ตารางการเสริมแรงแบบทุกครั้ง จะทำให้อัตราการเกิดพฤติกรรมมีความถี่สูงกว่าการเสริมแรงแบบครั้งคราว และเมื่อพฤติกรรมนั้นเกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอแล้วจึงเปลี่ยนเป็นการเสริมแรงแบบครั้งคราว เพื่อทำให้พฤติกรรมคงอยู่

เทคนิคการให้ข้อมูลย้อนกลับ

การให้ข้อมูลย้อนกลับ หรือการให้รู้ผลการกระทำ ได้มีผู้นำมาประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนในหลายลักษณะด้วยกัน เช่น ด้านเงื่อนไข ด้านรูปแบบ ตลอดจนวิธีการให้ เป็นต้น

ข้อมูลย้อนกลับที่แบ่งตามเวลาที่ให้แบ่งได้ 2 แบบ คือ

1. การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันทีทันใด (Immediate Feedback)
2. การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบล่าช้า (Delayed Feedback)

ลีช และเกรฟ (แรงค์ บุทธชิน. 2528 : 5 ; อ้างอิงมาจาก Leach and Graves. 1973) กล่าวว่านักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับเพื่อเสริมแรงแบบทันทีทันใดช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีกว่าการยืดเวลาในการให้ ส่วนนักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับสันทะแบบล่าช้าจะทำให้ผู้เรียนได้มีเวลาทบทวนผลการกระทำของตนเอง ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีกว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบ

ทันทีทันใดและจากการศึกษาของบาร์ดเวลล์ (Bardwell. 1981 : 4 - 9) ได้ข้อมูลเพิ่มเติมว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันทีทันใดส่งผลในด้านประสิทธิภาพการเรียนรู้ ส่วนยืดยาวในการให้ข้อมูลย้อนกลับให้ผลในแง่ความคงทนของการเรียนรู้

ข้อมูลย้อนกลับที่แบ่งตามวิธีการให้ อาจแบ่งออกเป็นหลายวิธีด้วยกันตามความก้าวหน้าของเทคโนโลยีทางการศึกษา เช่น การให้ผู้เรียนได้เห็นภาพของตนเองในเทปบันทึกภาพทางโทรทัศน์ การได้ยินเสียงของตนจากเทปบันทึกเสียง การรู้ค่าเฉลี่ยจากการทำแบบฝึกหัด บทเรียนแบบโปรแกรม เครื่องช่วยสอนคอมพิวเตอร์ การให้ด้วยคำพูด การให้รางวัล (วราภรณ์ จินาวัฒน์. 2521 : 8) รวมทั้งการให้ข้อมูลย้อนกลับระหว่างกลุ่มเพื่อน (ณรงค์ พุทธิชีวิน. 2528 : 5)

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข

เดวิด (พรสุริย์ สุริยง. 2528 : 7 ; อ้างอิงมาจาก David. 1961 : 81 - 89) กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับหมายถึง การสะท้อนให้กลุ่มหรือบุคคลได้เห็นพฤติกรรมของกลุ่มหรือของสมาชิกในกลุ่มนั้น ๆ เพื่อจะได้แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ข้อมูลที่บุคคลหรือกลุ่มบุคคลได้รับมายังมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลอีกด้วย การที่บุคคลจะสามารถรับรู้ข้อมูลย้อนกลับได้ต้องอาศัยเวลาและการเรียนประจวบกับผู้ที่จะให้ข้อมูลย้อนกลับจะต้องมีความเป็นกลางอย่างเพียงพอ

สุชาติ ศิริสุขไพบูลย์ (2528 : 6) กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับ หมายถึง กระบวนการตรวจปรับที่ให้ผู้สอนทราบถึงลักษณะพฤติกรรม และระดับความเข้าใจของผู้เรียน แล้วปรับปรุงแก้ไขเพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในสิ่งที่สอนไปแล้วอย่างมีประสิทธิภาพ

ณรงค์ พุทธิชีวิน (2528 : 139 - 140) ได้กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับในแนวคิดของทฤษฎีการเรียนรู้ตามแนวปัญญานิยม (Cognitive Learning) จะเน้นการให้ข้อมูลเกี่ยวกับผลของพฤติกรรมเพื่อให้ผู้เรียนทราบว่าสิ่งที่กระทำไปนั้นถูกต้องหรือไม่อย่างไร เรียกว่าข้อมูลย้อนกลับสนเทศ (Information Feedback) ซึ่งการให้ข้อมูลย้อนกลับสำหรับการกระทำที่ถูกต้องนี้เป็นสิ่งที่มีคุณค่าอย่างมหาศาลต่อการเรียนรู้ (ณรงค์ พุทธิชีวิน. 2528 : 139 - 140 ; อ้างอิงมาจาก Gagne. 1969 : 226) การให้ข้อมูลย้อนกลับสนเทศบางครั้งก็บังถึงสิ่งที่กระทำไม่ถูกต้อง ซึ่งจะต้องมีการปรับปรุงแก้ไข การให้ข้อมูลในแง่นี้ไม่จำเป็นต้องให้โดยตรงไปตรงมาเสมอ มิเช่นนั้นอาจจะก่อให้เกิดความเครียดแก่ผู้รับโดยไม่ตั้งใจ แต่ควรให้แง่ที่ผู้รับสามารถนำไปพัฒนาศักยภาพได้ (Stone and Nielson. 1982 : 11 - 12)

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับ และบอกวิธีแก้ไข คือการที่ครูแจ้งให้นักเรียนทราบผลการกระทำหรือความก้าวหน้าของตนเอง และบอกวิธีปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เพิ่มขึ้นหรือเป็นแรงจูงใจให้ทำกิจกรรมครั้งต่อไปให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ

แคชดิน (Kazdin. 1984 : 104 - 105) กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับ คือการทำให้บุคคลรู้ผลการกระทำของตนเองรวมทั้งความก้าวหน้าที่เกิดขึ้นซึ่งอาจจะสามารถเสริมแรงตนเองได้

คาลิช (Kallish. 1981 : 237 - 268) กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับ คือการให้ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำของอินทรีย์ ซึ่งเป็นข้อมูลที่มีทั้งทางบวกและทางลบ และข้อมูลที่ได้รับนั้นสามารถกำหนดและควบคุมพฤติกรรมได้ด้วย

พยอม อิงคตานุวัฒน์ (2525 : 110) กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นการสนองตอบต่อพฤติกรรมหรือความคิดที่ผู้ใดผู้หนึ่งแสดงออก การให้ข้อมูลย้อนกลับอาจเป็นการชมเชยหรือเป็นการตำหนิเพื่อให้ผู้นั้นแก้ไข

การให้ข้อมูลย้อนกลับตามแนวคิดของทฤษฎีการเรียนรู้

ณรงค์ พุทธิชีวิน (2526 : 139 - 140) ได้กล่าวถึง การให้ข้อมูลย้อนกลับตามแนวคิดของทฤษฎีการเรียนรู้ ไว้ดังนี้

การให้ข้อมูลย้อนกลับตามแนวคิดของทฤษฎีการวางเงื่อนไขผลกรรมการเรียนรู้ ได้รับอิทธิพลโดยตรงจากความสำเร็จ หรือความล้มเหลวของพฤติกรรมที่กระทำโดยอาศัยตรรกะนี้ ความน่าพึงปรารถนาของผลกรรมหรือข้อมูลย้อนกลับเป็นตัวบ่งชี้ การที่ผู้เรียนได้รับรู้ถึงผลกรรมที่ตัวเองกระทำจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี (Skinner. 1968 : 152) จึงได้มีการนำข้อมูลย้อนกลับในรูปแบบต่าง ๆ มาประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนและการปรับพฤติกรรม โดยข้อมูลย้อนกลับที่นำมาใช้ในรูปแบบของการปรับพฤติกรรมนั้น จะได้รับการเน้นออกมาในรูปแบบของการให้รางวัลซึ่งเรียกว่าข้อมูลย้อนกลับเพื่อเสริมแรง (Negative Feedback หรือ Reinforcing Feedback)

อิทธิพลของข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อกระบวนการเรียนรู้

ดิส และฮัลส์ (Deese and Hulse. 1967 : 454) กล่าวว่าข้อมูลย้อนกลับมีผลต่อกระบวนการเรียนรู้ที่สำคัญอยู่ 2 ประการ คือ

1. ให้ข้อมูลแก่นักเรียนเกี่ยวกับการตอบสนองของตนเอง ซึ่งจะมีผลทำให้นักเรียนแก้ไขสิ่งที่ผิดให้ถูกต้องในการทำงานครั้งต่อไป การที่ผู้เรียนได้ทราบผลโดยตรงนี้จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงซึ่งไม่ใช่เฉพาะในด้านพฤติกรรมเท่านั้น แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงเฉพาะเจาะจงบางอย่าง ซึ่งจะทำให้การกระทำของผู้เรียนเข้าใกล้เกณฑ์ที่กำหนดไว้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ นอกจากนี้การทราบผลยังช่วยให้ผู้เรียนรู้จักเลือกใช้การตอบสนองสิ่งเร้า และทราบว่าควรจะทำอย่างไรบ้างเมื่อพบสิ่งเร้าเดิม ทั้งยังทำให้ผู้เรียนทราบว่าในการเรียนแต่ละครั้งควรจะตอบสนองอย่างไรจึงจะก่อให้เกิดผลมากที่สุด

2. การทราบผลอาจใช้เป็นแรงเสริมการเรียนรู้ ทั้งในด้านทฤษฎี และปฏิบัติ บูกเอลสกี (Bugelski. 1964 : 244) กล่าวว่า ธอร์นไดค์ (Thorndike) จะใช้คำว่า "ถูก" หรือ "ผิด" แทนการให้รางวัลหรือการลงโทษ ในการใช้คำเหล่านี้เข้าใช้ในแง่ของการรู้ผลของการกระทำโดยถือว่าเป็นการเสริมแรงขั้นทุติยภูมิ (Secondary Reinforcement) ที่ได้รับอย่างทันทีทันใด (Immediate Reinforcement) และยังก่อให้เกิดแรงจูงใจต่อผู้เรียนในการทำกิจกรรมครั้งต่อไป

มิกุลัส (Mikulus. 1978 : 106 - 108) กล่าวถึงอิทธิพลของข้อมูลย้อนกลับที่อาจมีต่อผู้รับ ดังนี้

1. ข้อมูลย้อนกลับอาจเป็นแรงเสริมหรือการลงโทษก็ได้ เช่น อาจเป็นการเสริมแรงในกรณีที่ผู้รับข้อมูลทราบว่าตนเองทำข้อสอบวิชาหนึ่งได้ถูกต้องหมด ตรงกันข้ามอาจเป็นการลงโทษในกรณีที่ผู้รับข้อมูลทราบว่าตนเองสอบตกในวิชานั้น

2. อาจจะทำให้ผู้รับข้อมูลเกิดแรงจูงใจที่จะกระทำพฤติกรรม

3. อาจจะเป็นข่าวสารที่เป็นตัวแนะไปสู่การเรียนรู้ และสมรรถภาพในการแสดงออก

4. ทำให้ผู้รับข้อมูลมีการทบทวนพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ตนแสดงออก พร้อมกับพยายามนำสิ่งที่ตนเองได้รับไปปรับปรุงและสร้างพฤติกรรมใหม่ที่เหมาะสมออกมา

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับ นอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ คือ การที่ครูแจ้งให้นักเรียนทราบผลการกระทำและความก้าวหน้าของตนเองพร้อมทั้งบอกวิธีแก้ไข และให้การเสริมแรงควบคู่กันไปด้วย เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เพิ่มขึ้น หรือเป็นแรงจูงใจ ให้ทำกิจกรรมครั้งต่อไป ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข

งานวิจัยในประเทศ

สโคเชน และคราย (Austin, 1976 : 160 ; citing Schocen and Kreye, 1974) นำวิธีการของ เพจ (Page, 1985 : 173-181) มาศึกษาโดยทดลองกับ นักศึกษาคู วิชาเอกการประถมศึกษาที่เรียนวิชาคณิตศาสตร์ จำนวน 2 ห้องเรียนแล้วสุ่มแบ่งเป็น กลุ่มทดลองโดยทั้งสองกลุ่มทำการบ้าน โดยกลุ่มหนึ่งครูตรวจให้คะแนนและเขียนคำวิพากษ์การบ้าน ตามดุลยพินิจลงไปด้วย ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งตรวจให้คะแนนโดยไม่ให้คำวิพากษ์ใด ๆ ใช้เวลาในการ ทดลอง 3 เดือน แล้วทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่ากลุ่มที่ได้รับการวิพากษ์การบ้าน กับกลุ่มที่ไม่ได้รับการวิพากษ์การบ้าน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน

แพ็กส์แมน (Paxman, 1978 : 297) ศึกษาผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับ เกี่ยวกับการบ้าน 3 รูปแบบ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะคิดต่อวิชาคณิตศาสตร์ ความถี่ของการ ทำการบ้านมาส่ง และคุณภาพของการบ้าน ใช้แบบแผนการวิจัยแบบ Nonequivalent Control Groups Design กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 7 จำนวน 146 คน จาก 2 โรงเรียน ใน มิสซิสซิปปีเดลต้า โดยจำแนกเป็นกลุ่มทดลอง 3 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม ในแต่ละกลุ่มแยก นักเรียนออกตามระดับความสามารถทางการเรียน เพศ และระดับสถานภาพทางเศรษฐกิจ และสังคม โดยกลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านแบบวิพากษ์ กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านแบบระดับคะแนน กลุ่มทดลองที่ 3 ได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านแบบวิพากษ์และระดับคะแนน โดยที่กลุ่มทดลองทั้ง 3 กลุ่ม ได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้าน 20 ครั้ง ในช่วงเวลา 7 สัปดาห์ของการทดลอง เครื่องมือที่ใช้ในการสอบก่อนและหลัง คือ แนววัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของสมาคมวิจัยวิทยาศาสตร์ระดับ F/Formal

และแบบสำรวจทัศนคติของโรงเรียนระดับกลาง Form A ผลการทดลองพบว่า กลุ่มควบคุมมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านแบบวิพากษ์และคะแนน การให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านแบบวิพากษ์ส่งผลให้มีการทำการบ้านเสร็จบ่อยครั้งกว่าสำหรับนักเรียนทั้งหมด และนักเรียนที่มีระดับสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบวิพากษ์ หรือระดับคะแนนมีประสิทธิภาพมากกว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบวิพากษ์และระดับคะแนน ในการปรับปรุงคุณภาพของการบ้าน ผลจากการศึกษาสนับสนุนให้ครูใช้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านแบบวิพากษ์ (Comments) หรือแบบระดับคะแนนเพียงอย่างเดียวอย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น ในการปรับปรุงการทำการบ้านของนักเรียน

งานวิจัยภายในประเทศ

ขวัญตา เอ่งฉ้วน (2523 : 29 - 35) ศึกษาเปรียบเทียบประเภทของการให้การบ้านที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนราชินีบูรณะ จังหวัดนครปฐม จำนวน 160 คน จำแนกเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มละ 1 ห้องเรียน ได้แก่ กลุ่มที่ 1 ทำการบ้านเป็นระยะแล้วตรวจเชิงวิพากษ์ โดยได้รับการบ้านสัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 1 ชุด กลุ่มที่ 2 ทำการบ้านเป็นระยะไม่วิพากษ์ หมายความว่าได้รับการบ้านสัปดาห์ละ 1 ครั้ง รวม 3 ชุด และได้รับการตรวจการบ้านโดยให้คำวิพากษ์ กลุ่มที่ 4 ทำการบ้านรวมยอดตรวจแบบไม่วิพากษ์ คือ ได้รับการบ้านสัปดาห์ละ 1 ครั้ง รวม 3 ชุด และได้รับการตรวจโดยไม่ได้รับคำวิพากษ์ ทดสอบสมมติฐานโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสององค์ประกอบ ผลการศึกษาพบว่า การให้การบ้านเป็นระยะกับการให้การบ้านรวมยอดไม่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ และการตรวจการบ้านโดยให้คำวิพากษ์กับไม่ให้คำวิพากษ์ไม่ทำให้ผลสัมฤทธิ์แตกต่างกันทางสถิติ ส่วนประเภทของการบ้านและวิธีการตรวจการบ้านไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันในการส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ประเสริฐ ส่งแสง (2526 : 44 -45) ศึกษาผลของวิธีการให้แบบฝึกหัดและการตรวจแบบฝึกหัดที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนห้วยยอด จังหวัดตรัง จำนวน 80 คน จำแนกเป็น 4 กลุ่ม คือกลุ่มที่ทำแบบฝึกหัดเป็นระยะตรวจเชิงวิพากษ์ กลุ่มที่ทำแบบฝึกหัดเป็นระยะตรวจไม่วิพากษ์ กลุ่มที่ทำแบบฝึกหัดรวมยอด

ตรวจเชิงวิพากษ์ และกลุ่มที่ทำแบบฝึกหัดรวมยอดไม่วิพากษ์ ใช้เวลาทดลอง 4 สัปดาห์ ทดสอบสมมติฐานด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสององค์ประกอบ ผลการทดลองพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของกลุ่มที่ทำแบบฝึกหัดเป็นระยะ กับกลุ่มที่ทำแบบฝึกหัดแบบรวมยอดแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของกลุ่มที่ได้รับการตรวจแบบฝึกหัดเชิงวิพากษ์กับกลุ่มที่ได้รับการตรวจแบบฝึกหัดไม่วิพากษ์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนวิธีการให้แบบฝึกหัด และวิธีการตรวจแบบฝึกหัดมีปฏิสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สุขดี ตั้งทรงสวัสดิ์ (2533 : 177) ศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านแบบวิพากษ์ แบบคะแนน และแบบวิพากษ์และคะแนน ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาสาร จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 36 คน จำแนกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 12 คน คือ กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านแบบวิพากษ์ กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านแบบคะแนนและกลุ่มทดลองที่ 3 ได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านแบบวิพากษ์และคะแนน ใช้เวลาทดลอง 4 สัปดาห์ ทดสอบสมมติฐานด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบหนึ่งตัวประกอบผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านแบบวิพากษ์ แบบคะแนน และแบบวิพากษ์และคะแนน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของนิวแมน-คูลส์พบว่านักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านแบบคะแนน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกนั้นไม่พบความแตกต่าง

อรษา เพรตาท้อง (2534 : 127) ศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับทันที กับการให้ข้อมูลย้อนกลับล่าช้า ที่มีต่อความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านอ้อกระทิง จังหวัดนครปฐม จำนวน 24 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 12 คน ใช้แบบแผนการทดลอง Randomized Control Group Pretest-Posttest Design โดยกลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับข้อมูลย้อนกลับทันที และกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับข้อมูลย้อนกลับล่าช้า ใช้เวลาทดลอง 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลคือ t-test แบบ Dependent Sample กับ t-test แบบ Independent Sample ผลการ

ทดลองพบว่านักเรียนที่ได้ข้อมูลย้อนกลับทันที กับนักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับล่าช้ามีความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนนักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับทันทีที่มีความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับล่าช้ามีความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ งานวิจัยในต่างประเทศ

เพจ (Page. 1958 : 173 - 181) ศึกษาผลของการตรวจงานโดยใช้การวิพากษ์เป็นแรงเสริม ในการทดลองได้สุ่มครูมัธยมมา 74 คน จากเขตต่าง ๆ 3 เขต กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 7 - 12 จำนวน 2,139 คน ใช้แบบทดสอบปรนัยทดสอบนักเรียนเพื่อแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มควบคุมได้รับเพียงคะแนนและระดับคะแนนเท่านั้น กลุ่มที่ 2 ได้รับคำวิพากษ์อย่างอิสระ (Free Comments) คือได้รับวิพากษ์ผลงานตามดุลยพินิจของครู กลุ่มที่ 3 ได้รับคำวิพากษ์เฉพาะเจาะจง (Specified Comments) คือได้รับคำวิพากษ์ตามรูปแบบที่ผู้ทดลองได้สร้างขึ้นตามระดับคะแนนในเชิงกระตุ้น เช่น คนที่ได้รับคะแนนระดับ A ก็จะได้รับคำวิพากษ์ว่า "ดีมาก" เป็นต้น ครูผู้สอนเป็นผู้ให้คำวิพากษ์โดยทันทีและไม่พยายามล้งแก่ว่า งานนั้นเป็นของนักเรียนคนใดแล้วส่งกระดาษคำตอบแบบทดสอบที่ได้รับคำวิพากษ์คืนแก่นักเรียน ผลการศึกษพบว่า

1. กลุ่มที่ได้รับคำวิพากษ์อย่างอิสระ ได้คะแนนสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับคำวิพากษ์อย่างมีนัยสำคัญ ส่วนกลุ่มที่ได้รับคำวิพากษ์อย่างอิสระกับกลุ่มที่ได้รับคำวิพากษ์เฉพาะเจาะจงได้ผลไม่แตกต่างกัน

2. เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่าง 12 โรงเรียน ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ

3. เมื่อเปรียบเทียบตามระดับชั้นคือระดับ 7 ถึง 12 ไม่ปรากฏว่าการวิพากษ์จะส่งผลแตกต่างกันระหว่างระดับชั้น แต่ถ้าเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นกับมัธยมศึกษาตอนปลาย การวิพากษ์มีอิทธิพลต่อนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมากกว่านักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

4. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ตอบสนองการวิพากษ์ของครูไม่แตกต่างกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

สตาร์คกี (Starkey. 1971 : 259 - A) ได้ศึกษาผลของการวิพากษ์ของครูที่มีต่อทัศนคติ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยม เพื่อที่จะทราบว่า การวิพากษ์ของครูนั้นจะมีผลต่อทัศนคติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนหรือไม่ โดยมุ่งนำผลการวิจัยนี้ไปใช้ปรับปรุงการเรียนการสอน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชาย และนักเรียนหญิงระดับ 8 - 12 จำนวน 876 คน ซึ่งสอนโดยครู 13 คนแยกนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 ไม่มีการวิพากษ์ใด ๆ ในกระดาษคำตอบของนักเรียน

กลุ่มที่ 2 ครูเขียนคำวิพากษ์เฉพาะตามระดับความแตกต่างของงาน

กลุ่มที่ 3 ครูเขียนคำวิพากษ์ตามดุลยพินิจในเชิงกระตุ้น

จากนั้นทำการทดลองหลังจากทดลองพบว่า การให้คำวิพากษ์ของครูตามดุลยพินิจนั้นทำให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาคณิตศาสตร์ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นและยังพบอีกว่า นักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่านักเรียนชาย

ออสติน (Austin. 1976 : 159 - 164) ได้นำแนวคิดของ เพจ (Page. 1958 : 173 - 181) เกี่ยวกับเรื่องการวิพากษ์การบ้านมาศึกษาว่า เวลาที่ต้องสูญเสียไปในการตรวจการบ้านมีคุณค่าเพียงพหรือไม่ โดยศึกษาการให้คำวิพากษ์ในการตรวจการบ้านวิชาคณิตศาสตร์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 4 จำนวน 1 ห้องเรียน นักเรียนระดับ 9 จำนวน 8 ห้องเรียน รวมนักเรียนทั้งหมด 222 คน ในห้องเรียนหนึ่ง ๆ มีการสุ่มแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่มีการตรวจการบ้านไม่วิพากษ์ กับกลุ่มที่มีการตรวจการบ้านแบบวิพากษ์ ใช้เวลาในการทดลอง 6 สัปดาห์ ในสัปดาห์หนึ่งให้การบ้านประมาณ 3 - 4 ครั้ง กลุ่มที่ได้รับการตรวจแบบไม่วิพากษ์ ได้รับการตรวจโดยครูทำเครื่องหมายถูกสำหรับข้อที่ถูก และทำเครื่องหมายผิดสำหรับการบ้านข้อที่ผิด แล้วให้ระดับคะแนนสำหรับกลุ่มที่มีการตรวจการบ้านแบบวิพากษ์ได้รับคะแนน การทำเครื่องหมายบอกถูกผิดและการวิพากษ์ของครู ถ้านักเรียนทำผิดครูทำเครื่องหมายตรงที่ผิดแล้วบอกวิธีแก้ไข ถ้านักเรียนทำถูกครูให้คำชม ถ้านักเรียนทำไม่ได้เท่าที่ครูคาดหวังนักเรียนจะได้รับการกระตุ้นให้ทำดีขึ้นในคราวต่อไป การบ้านแต่ละข้ออาจมีการวิพากษ์มากกว่าหนึ่งแห่งหรือน้อยกว่าก็

ได้ตามที่ครูเห็นสมควร ทดสอบสมมติฐานด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางแบบันพารา - เมตริก ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มที่ได้รับการวิพากษ์การบ้าน กับกลุ่มที่ไม่ได้รับการวิพากษ์การบ้านมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เพียงสองห้องเรียนคือห้องที่เรียนคณิตศาสตร์ทั่วไประดับ 9 และเรขาคณิตในระดับ 10 เท่านั้น และเมื่อคำนวณโดยการจับคู่ทั้ง 111 คู่ พบว่ากลุ่มที่ได้รับการวิพากษ์มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการวิพากษ์อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

คาร์เดลลี และคอร์โน (Cardelle, 1982 : 162 - 163 ; citing Cardelle and Corno, 1981) ได้ศึกษาผลของการเขียนข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านวิชาภาษาสเปน (ภาษาที่ 2) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด ที่เรียนวิชาภาษาสเปนเป็นภาษาที่ 2 จำนวน 80 คน ใช้เวลาในการทดลอง 6 สัปดาห์ ผลการทดลองพบว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านวิชาภาษาสเปนเป็นลายลักษณ์อักษร ที่มีการแสดงให้เห็นถึงภาพร่องรอยเด่นชัด และเฉพาะเจาะจงเกี่ยวกับข้อผิดพลาดนั้นรวมทั้งมีการเสนอแนะวิธีการแก้ไขปรับปรุง และข้อสังเกตเชิงบวกอย่างน้อย 1 ข้อทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาสเปนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

คาร์เดลลี (Cardelle, 1982 . 173) ได้ทดลองฝึกอบรมครูระดับประถมศึกษาในเรื่องวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านอย่างมีโครงสร้าง เพื่อศึกษาผลของการอบรมที่มีต่อประสิทธิภาพของการทำงาน เนื่องจากครูในเวเนซุเอลลา มีการให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านเป็นกระบวนการหนึ่งซึ่งช่วยทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น กลุ่มตัวอย่างที่ครูใช้ในการทดลองให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านเป็นนักเรียนประถมศึกษาในระดับ 6 จำนวน 504 คนจาก 3 โรงเรียนสอนโดยครูทั้งหมด 18 คน ที่ได้รับการอบรมในการให้ข้อมูลย้อนกลับ เกี่ยวกับการบ้านวิชาคณิตศาสตร์ซึ่งมีหลักสำคัญ 4 ประการ ในการให้ข้อมูลย้อนกลับของครู คือ 1. มีข้อบกพร่องในเรื่องอะไร 2. อะไรน่าจะเป็นสาเหตุที่ทำให้นักเรียนทำสิ่งนั้นบกพร่อง 3. แนะนำนักเรียนอย่างไรไม่ให้เกิดข้อบกพร่องอีกในคราวต่อไป 4. อะไรที่นักเรียนทำได้ดีควรบันทึกไว้ เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองมีเรื่อง เศษส่วน จำนวนเชิงซ้อน และเรขาคณิต เป็นต้นใช้เวลาในการทดลอง 10 สัปดาห์ โดยมีการให้ข้อมูลย้อนกลับสัปดาห์ละ 3 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ศึกษามี แบบวัดความถนัด แบบวัดผลสัมฤทธิ์ แบบวัดที่ไม่เกี่ยวข้องกันบุพบทปัญญา (Noncognitive) จำนวน 4 ชุด คือ แบบวัดความภาคภูมิใจ แบบวัดเจตคติต่อครูและโรงเรียน แบบวัดเจตคติต่อวิชา และแบบวัดความวิตกกังวล

เกี่ยวกับการเรียน สำหรับแบบวัดทางด้านพุทธิปัญญาประกอบด้วย แบบทดสอบมาตรฐานในการให้เหตุผลเชิงวิเคราะห์ และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางคณิตศาสตร์ กลุ่มควบคุมให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านแบบคะแนน ส่วนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ให้ข้อมูลย้อนกลับแบบวิพากษ์ คือ การให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับข้อผิดพลาดอย่างเฉพาะเจาะจง และให้ข้อสังเกตเชิงบวกสำหรับงานที่ทำได้ดี

ผลการศึกษพบว่า การฝึกอบรมครูมีประสิทธิภาพสามารถทำให้ครูเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น และมีเจตคติที่ดีต่อวิชาคณิตศาสตร์แต่ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างความถนัดกับวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับ

งานวิจัยในประเทศ

จริยา จิรวรพงศ์ (2527 : 33 - 34) ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำของนักเรียน จากการตรวจแบบฝึกหัดในการเรียนเรื่อง พระร่วงสวรรคโลก 3 วิธี คือ

วิธีที่ 1. ตรวจแบบฝึกหัดโดยครูแบบถูกหรือผิด

วิธีที่ 2. ตรวจแบบฝึกหัดโดยครู แบบถูกหรือผิด พร้อมกับแก้ไขข้อบกพร่องข้อที่ผิด

วิธีที่ 3. ตรวจแบบฝึกหัดโดยครู แบบถูกหรือผิด พร้อมกับแก้ไขข้อบกพร่องข้อที่ผิดให้แล้วเขียนคำอธิบายตามที่เห็นสมควร

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพิษณุโลกศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 120 คน แบ่งเป็น 3 กลุ่มโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษามี แผนการสอน แบบฝึกหัดจำนวน 10 แบบฝึกหัด และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ และความคงทนในการจำ ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง 10 คาบ คาบละ 50 นาที ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่มไม่แตกต่างกัน และนักเรียนทั้ง 3 กลุ่มมีความคงทนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดวงจิต ปุณณนธ์ (2527 : 50 - 51) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐาน ของนักศึกษา ป.กศ.สูงปีที่ 1 ของวิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์ จังหวัดปทุมธานี จำนวน 120 คน ที่มีระดับความคาดหวังผลการสอนแตกต่างกัน ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม แต่ละกลุ่มได้รับข้อมูลย้อนกลับหลังสอบเสร็จแตกต่างกัน 4 ลักษณะ คือ

กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับข้อมูลย้อนกลับลักษณะนอกเกรต

กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับข้อมูลย้อนกลับลักษณะนอกเกรต และมีข้อความแสดงความคิดเห็นทางบวก

กลุ่มทดลองที่ 3 ได้รับข้อมูลย้อนกลับลักษณะนอกเกรต และอธิบายถึงการได้มาซึ่งคำตอบถูกและผิด

กลุ่มควบคุม ไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับ

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษากลุ่มที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับลักษณะนอกเกรต และอธิบายถึงการได้มาซึ่งคำตอบถูกและผิด และนักศึกษากลุ่มที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับลักษณะนอกเกรต และมีข้อความแสดงความคิดเห็นในทางบวก มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐานสูงกว่านักศึกษากลุ่มที่ไม่ได้รับข้อมูลย้อนกลับ ส่วนนักศึกษากลุ่มที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับลักษณะนอกเกรตอย่างเดียวมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ไม่แตกต่างกับนักศึกษากลุ่มที่ไม่ได้รับข้อมูลย้อนกลับ นอกจากนี้พบว่า นักศึกษาที่มีระดับความคาดหวังผลการสอบสูงที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับลักษณะนอกเกรต และอธิบายถึงการได้มาซึ่งคำตอบถูก และผิด มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่านักศึกษาที่ไม่ได้รับข้อมูลย้อนกลับ ส่วนนักศึกษาที่มีระดับความคาดหวังผลการสอบต่ำ การได้รับข้อมูลย้อนกลับทั้ง 4 ลักษณะ ทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐานไม่แตกต่างกัน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับดังกล่าวข้างต้น พบว่าส่วนใหญ่การให้ข้อมูลย้อนกลับช่วยให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียน และยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น ดังนั้นการให้ข้อมูลย้อนกลับจึงน่าจะมีบทบาทอย่างยิ่งในการที่จะปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ แต่การให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านในประเทศของเรา โดยเฉพาะรูปแบบของการให้ข้อมูลย้อนกลับยังไม่มีผู้ใดศึกษา และทำการวิจัยว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับรูปแบบใดมีผลต่อความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับ และบอกวิธีแก้ไขกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ เพื่อศึกษาว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งสองวิธีให้ผลต่อความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยแตกต่างกันหรือไม่

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการอ่าน

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการอ่าน

ความหมายของการอ่าน

การอ่านนับว่าเป็นสิ่งจำเป็นต่อการดำรงชีวิตในปัจจุบัน การอ่านเป็นกระบวนการจึงมีผู้ให้ความหมายเกี่ยวกับการอ่านต่าง ๆ กันแล้วแต่ว่าจะมองไปในแง่ใด เช่น นักภาษาศาสตร์ นักจิตวิทยาจะมองในแง่จิตวิทยา เป็นต้น แต่ส่วนใหญ่ก็ให้ความหมายไว้ในลักษณะที่ใกล้เคียงกัน ดังนี้

แฮร์ริส และสมิท (Harris and Smith. 1976 : 14) อธิบายความหมายเกี่ยวกับการอ่านไว้ว่า เป็นรูปแบบของการสื่อความหมาย แลกเปลี่ยนความคิด และข่าวสาร ความรู้ระหว่างผู้เขียนกับการอ่าน นั่นคือผู้เขียนจะแสดงความคิดเห็นของตนบนกระดาษด้วยภาษาที่เป็นไปตามลักษณะของการเขียนแต่ละคน และผู้อ่านก็พยายามอ่านเอาความหมายที่ผู้เขียนได้เขียนไว้ ความสามารถในการรู้ความหมายของสิ่งที่อ่านนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน ส่วนอัญชลี แจ่มเจริญ (2526 : 82) กล่าวว่า การอ่าน หมายถึงการแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นความคิดอย่างมีเหตุผล และความเข้าใจความหมายตลอดจนการพิจารณาเลือกความหมายที่ดีไปใช้เป็นประโยชน์ ซึ่งสอดคล้องกับ ทัดสินี สุกเมธี (2527 : 64) ที่กล่าวถึงการอ่านไว้ว่า การอ่านคือการแปลสัญลักษณ์ที่เขียนหรือพิมพ์ให้มีความหมายออกมา ผู้อ่านจะต้องเข้าใจความหมายและนำไปใช้ได้

จากความหมายของการอ่านที่กล่าวมาทั้งหมดพอสรุปได้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการติดต่อสื่อสารความคิดจากผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน เป็นการแปลความ สัญลักษณ์หรือตัวอักษรที่ใช้แทนคำพูดให้ได้ความหมายอย่างแจ่มแจ้งชัดเจน โดยนำไปสัมพันธ์กับประสบการณ์เดิมของผู้อ่านหัวใจที่สำคัญของการอ่านคือ การเข้าใจความหมายจากสิ่งที่อ่าน

ความหมายของความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่าน หมายถึงการที่ผู้อ่านเข้าใจความหมายของคำ และความหมายของประโยค จับใจความสำคัญของเนื้อเรื่องได้ รู้จักรวบรวมหน่วยความคิดและความคิดของเรื่อง

ซึ่งความเข้าใจต่าง ๆ เหล่านี้จะต้องต่อเนื่องกัน (กระทรวงศึกษาธิการ. 2530 : คำนำ)

ความเข้าใจในการอ่านถือว่าเป็นหัวใจสำคัญของการอ่านเพราะในการอ่านถึงแม้จะอ่านได้รวดเร็วเพียงใดก็ตาม ถ้าผู้อ่านไม่เข้าใจในสิ่งที่ตนอ่านก็ถือว่าเป็นการอ่านที่ไม่สมบูรณ์ ชวาลแพรวัตกุล (2520 : 134) ได้กล่าวถึงความหมายของความเข้าใจว่าความเข้าใจคือความสามารถในการผสมแล้วขยายความรู้ความจำให้ไกลออกไปจากเดิมอย่างสมเหตุสมผล ความเข้าใจเป็นสมรรถภาพขั้นต้นชนิดแรกของตัวปัญญา เป็นความพยายามของสมองที่จะดัดแปลงปรับปรุงความรู้ให้มีรูปร่างใหม่ เพื่อนำไปใช้ในสถานการณ์ที่แปลกออกไปแต่ยังมีอะไรบางอย่างคล้ายคลึงกับของเดิมอยู่บ้าง ความเข้าใจสามารถแสดงออกด้วยพฤติกรรม 3 ประการ คือ

1. การแปลความ คือการแปลเรื่องราวหรือข้อความเดิมให้ออกมาเป็นคำใหม่ภาษาใหม่

2. การตีความ คือการเก็บความคิดเดิมมาบันทึกใหม่ การจัดเนื้อเรื่องใหม่ค้นหาเปรียบเทียบทั้งความสัมพันธ์ของส่วนย่อย ๆ ภายในเรื่องราวนั้น ย่นย่อจนเป็นข้อสรุปได้

3. การขยายความ คือการขยายความคิดให้กว้างไกล โดยอาศัยความสัมพันธ์กับสถานการณ์เดิมที่ได้รับในตอนต้น

ในเรื่องความเข้าใจในการอ่านนั้น ดัลแมน และคนอื่น ๆ (Dallman and Others. 1974 : 166) ได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านเป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. ระดับความเข้าใจข้อเท็จจริง (Factual Level) หมายถึงความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านตามตัวหนังสือที่เขียนไว้

2. ระดับความเข้าใจขั้นตีความ (Interpretation Level) คือความเข้าใจโดยอาศัยการสรุปความ ตีความ และแปลความหมายจากเรื่องที่อ่านได้

3. ระดับความเข้าใจขั้นประเมินค่า (Evaluation Level) คือความสามารถในการประเมินค่าสิ่งที่ผ่านมาโดยอาศัยความรู้และประสบการณ์ของผู้อ่านพิจารณาตัดสิน

การที่ผู้อ่านจะมีความเข้าใจสิ่งที่ตนอ่านได้จะต้องมีความสามารถในด้านต่าง ๆ พอสมควร ดังที่ เวินไรท์ (Wainwright. 1972 : 36 - 38) กล่าวว่าผู้อ่านแล้วเข้าใจได้ดีจะต้องมีความสามารถ ดังนี้

1. เก็บใจความสำคัญและระลึกได้เมื่อต้องการ
2. เลือกอ่านแต่หัวข้อสำคัญ
3. ตีความของใจความสำคัญและแนวคิดในเรื่องได้
4. สรุปเรื่องราวต่าง ๆ จากเรื่องที่อ่านได้
5. สรุปและประเมินค่าเนื้อเรื่องที่ตนอ่านได้
6. เชื่อมโยงความรู้ที่ได้มากับประสบการณ์

องค์ประกอบที่สำคัญของความเข้าใจในการอ่าน

ในด้านองค์ประกอบที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจในการอ่านนั้น สุนาณ นิธิมทรากุล (2520 : 7 - 8) ได้กล่าวว่าความเข้าใจในการอ่านของแต่ละบุคคลจะสูงหรือต่ำขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลาย ๆ ประการ เช่น

1. ชนิดของความเข้าใจในการอ่าน บุคคลจะเข้าใจสิ่งที่เขาอ่านแตกต่างกันออกไปตามประสบการณ์เดิมของตน และความคิดอันเป็นวัตถุประสงค์ของการอ่านที่เกิดขึ้นในขณะนั้น วัตถุประสงค์ของการอ่านมี ดังนี้

- 1.1 อ่านเพื่อเก็บใจความสำคัญ
- 1.2 อ่านเพื่อศึกษารายละเอียดที่สำคัญ
- 1.3 อ่านเพื่อศึกษาคำแนะนำต่าง ๆ เช่น การใช้เครื่องมือ เป็นต้น
- 1.4 อ่านเพื่อคาดการณ์ว่าเรื่องจะลงเอยอย่างไร
- 1.5 อ่านเพื่อศึกษาคุณค่าของสิ่งที่อ่าน
- 1.6 อ่านเพื่อรวบรวมเรื่องแล้วนำมาเขียนใหม่
- 1.7 อ่านเพื่อเปรียบเทียบกับเรื่องราวหรือข้อความอื่น
- 1.8 อ่านเพื่อจดจำและอ่านเพื่อเข้าใจเนื้อหาสำหรับนำไปใช้ชั่วคราวหรือนำไป

ใช้ตลอดไป

2. นิสัยของความเข้าใจในการอ่าน เด็กจะอ่านได้ดีขึ้นและถูกต้องเพียงใดขึ้นอยู่กับนิสัยของหมุกคำที่เด็กอ่านเข้าใจได้ และขึ้นอยู่กับความสามารถทางสติปัญญา ชนิดของประสบการณ์เก่า และความยากง่ายของข้อความที่เด็กอ่านด้วย

3. ความถูกต้องของความเข้าใจในการอ่าน ช่วย让孩子เข้าใจเรื่องราวที่อ่านมากน้อยต่างกัน ความถูกต้องในการเข้าใจของเด็กย่อมแตกต่างกันมากน้อยตามประสบการณ์ความยากง่ายของข้อความนั้น ๆ

4. ความเร็วของความเข้าใจในการอ่าน ต้องอาศัยความเข้าใจในคำศัพท์ ความสามารถในการนึกเห็นภาพสิ่งที่อ่าน ความยากง่ายของข้อความและสิ่งอื่น ๆ ที่ครูอาจพิจารณาในการสอนอ่าน

5. ระดับความเข้าใจในการอ่านขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการด้วยกันเป็นต้นว่า สติปัญญา ความสามารถในการอ่าน ความเข้าใจ คำศัพท์ที่อ่าน และวิธีการพิเศษ เฉพาะตัวของผู้อ่านแต่ละคน รวมทั้งประสบการณ์เดิมของแต่ละคนด้วย

ซึ่งความคิดเห็นดังกล่าวข้างต้นสอดคล้องกับความคิดเห็นของเกสส์ (ปริกญา เกื้อหนู. 2519 : 3 ; อ้างอิงมาจาก Gates. 1974 : 356) ซึ่งมีความเห็นว่าความเข้าใจในการอ่าน ควรพิจารณาได้จากลักษณะดังต่อไปนี้ คือ

1. ชนิดของความเข้าใจในการอ่าน มีอยู่หลายชนิด คือ

- 1.1 อ่านเพื่อเก็บใจความสำคัญ หรือเก็บใจความทั่ว ๆ ไป
- 1.2 อ่านเพื่อศึกษารายละเอียดที่สำคัญ
- 1.3 อ่านเพื่อคาดการณ์ว่าเรื่องจะจบอย่างไร
- 1.4 อ่านเพื่อรวบรวมเรื่อง หรือย่อ โดยนำมาเขียนใหม่
- 1.5 อ่านเพื่อศึกษาคำแนะนำต่าง ๆ เช่น การใช้เครื่องมือ
- 1.6 อ่านเพื่อเปรียบเทียบ
- 1.7 อ่านเพื่อจำความ

2. ช่วงของความเข้าใจในการอ่าน เด็กจะอ่านได้ดีเพียงใดขึ้นอยู่กับความสั้น ยาว ของเรื่องที่อ่าน และขึ้นอยู่กับความสามารถทางสติปัญญา ชนิดของประสบการณ์เก่า และความยากง่ายของข้อความที่อ่าน

3. ระดับความเข้าใจในการอ่าน ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ เช่น สติปัญญา ความสามารถในการอ่าน ความเข้าใจคำศัพท์ที่อ่าน และวิธีการพิเศษสำหรับผู้อ่านแต่ละคน

4. ระดับความรวดเร็วในการเข้าใจสิ่งที่อ่าน ต้องอาศัยความเข้าใจศัพท์ ความสามารถในการฝึกเห็นภาพที่อ่าน

ลักษณะของการอ่านเพื่อความเข้าใจดังกล่าว เป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการศึกษา และประสบการณ์ของแต่ละบุคคลเป็นสำคัญ ดังนั้นการที่จะได้รับประโยชน์จากการอ่านอย่างแท้จริงจึงควรได้รับการฝึกฝนในเรื่องของการอ่าน เริ่มตั้งแต่ในระดับประถมศึกษาเพื่อจะได้รับประโยชน์จากการอ่านอย่างเต็มที่ และเพื่อยกระดับความสามารถในการอ่านของนักเรียนให้สูงขึ้น

ทักษะการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจ

การอ่านเพื่อความเข้าใจ หรือเพื่อจับใจความของเรื่องที่อ่าน แบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ การอ่านเพื่อจับใจความส่วนรวม และการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ การอ่านเพื่อจับใจความส่วนรวม เป็นการทำความเข้าใจเนื้อหาที่สำคัญของข้อความ หรือเรื่องเพื่อให้มองเห็นความสัมพันธ์ของรายละเอียดต่าง ๆ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของข้อความ หรือเรื่องนั้น ๆ ได้ ส่วนการอ่านจับใจความสำคัญเป็นการอ่านเพื่อทำความเข้าใจในความสำคัญของข้อความใจความสำคัญนั้นมิได้มีความหมายจำกัดเพียงแค่ว่าเนื้อเรื่องที่สำคัญเท่านั้น นักอ่านที่ดีจะเก็บสาระสำคัญของเรื่องที่อ่านได้หลายแง่ เช่น เก็บความรู้เนื้อเรื่องที่สำคัญ แนวความคิด ทศนคติของผู้เขียน และจุดมุ่งหมายของเรื่อง (ชลธิรา กลัดอยู่, 2517 : 25 - 26) ซึ่งอาจมีหลายประการ ดังนั้นครูจึงควรฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจให้แก่เด็ก โดยยึดจุดมุ่งหมายของการสอนเป็นแนวทางในการฝึกทักษะ จุดมุ่งหมายของการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจมีหลายอย่าง ดังที่ สมบัติ มหารศ (2523 : 68 - 69) กล่าวไว้ดังนี้

1. เพื่อให้นักเรียนอ่านและจับใจความสำคัญได้ ไม่ใช่อ่านเพื่อจบชั่วโมงไปเฉย ๆ เพื่อให้กิจกรรมการอ่านมีความหมาย การอ่านเพื่อความเข้าใจนิยมอ่านจากเอกสารกระดานแบบฝึกหัดที่ครูเตรียมมาโดยเฉพาะ ไม่ควรอ่านจากหนังสือทั้งเล่ม ควรมีเวลาอ่านเฉพาะ และทำแบบฝึกหัดไปในชั่วโมงนั้น ๆ

2. ให้ผู้อ่านสามารถบอกรายละเอียดของเรื่องที่อ่านว่ามีสาระอะไรบ้างโดยให้เล่าให้รายงานได้อย่างชัดเจนที่สุดเท่าที่จะทำได้ จึงจะแสดงว่าผู้อ่านมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน

3. อ่านเพื่อปฏิบัติตามคำสั่งหรือคำแนะนำ
4. ฝึกการใช้สายตา การอ่านเพื่อความเข้าใจนิยมฝึกทักษะในการอ่านเร็วและตอบคำถามได้อย่างถูกต้องแม่นยำ
5. อ่านเพื่อให้สรุปหรือย่อได้ว่าเรื่องที่อ่านนั้นเกี่ยวกับอะไร แม้จะไม่ละเอียดแต่ให้สามารถบอกได้บ้างแม้จะไม่ครบบริบูรณ์ก็ตาม
6. อ่านแล้วสามารถคาดการณ์ทำนายว่าเรื่องที่อ่านนั้นจะลงเอยไปในรูปใด
7. อ่านเพื่อหาความจริงและแสดงข้อคิดเห็นประกอบได้

นอกจากนี้ บุช และฮูบเนอร์ (Bush and Huebner. 1970 : 46) ได้กล่าวว่า การเริ่มฝึกทักษะนี้ให้แก่เด็กเรียนตั้งแต่ระดับชั้นต้น ๆ โดยฝึกให้สรุปจากเรื่องที่อ่าน ทั้งนี้เนื้อเรื่องหรือข้อความที่นำมาฝึกควรมีความยากง่ายและมีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียนด้วย

จากเอกสารเกี่ยวกับทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจพอสรุปได้ว่า ทักษะการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจควรยึดจุดมุ่งหมายของการสอนอ่านเป็นแนวทาง

หลักเกณฑ์ในการสร้างเรื่องเพื่อใช้ในการอ่าน

การสร้างทักษะการสอนอ่านเพื่อเข้าใจความหมายของเรื่องสามารถทำได้โดยวิธีนำคำศัพท์มาสร้างเป็นเรื่องใหม่ให้ต่างจากบทเรียนแล้วให้นักเรียนอ่าน ซึ่งสามารถทำได้หลายวิธี เช่น ให้ตอบคำถาม ทำแบบฝึกหัด เขียนลำดับเรื่องราวจากเรื่องที่อ่าน เป็นต้น การสร้างเรื่องให้นักเรียนอ่านนั้นควรมีหลักเกณฑ์ในการสร้าง โดยการเขียนเรื่องควรจะให้ตรงกับความต้องการของเด็กอย่างแท้จริง ผู้เขียนควรตั้งปัญหาถามตนเองก่อนว่า

1. เรื่องนั้นเขียนให้ใครอ่าน ซึ่งหมายถึงเด็กวัยใด
2. เด็กชอบอะไร ผู้เขียนต้องรู้และเข้าใจโลกของเด็กอย่างลึกซึ้งว่าเด็กวัยนั้น ๆ ชอบ หรือสนใจอ่านเรื่องแบบใด เพื่อที่จะได้สร้างเรื่องให้สนองความต้องการของเด็กมากที่สุด
3. เด็กไม่ชอบอะไร เพราะถ้าเขียนเรื่องที่เด็กไม่ชอบหรือไม่ถูกกับรสนิยมของเด็ก เด็กก็ไม่อยากอ่าน เด็กไม่ชอบเรื่องที่โศกเศร้า ความผิดหวัง ความตาย ความทารุณโหดร้าย คดโกงและไม่ชอบตัวละครซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่องประเภทที่เล็กกว่า ต้อยกว่าตัวเด็กผู้อ่าน ตัวละครเด็กชอบประเภทมีชีวิตเคลื่อนไหวได้มากกว่าสิ่งที่ไร้วิญญาณ (หทัย ดันหยง. 2525 : 24 -27)

ณรงค์ ทองปาน (2526 : 73 - 77) กล่าวว่าก่อนลงมือเขียนเรื่องสำหรับเด็กควรคำนึงถึงหลักเกณฑ์ในการเขียนเรื่องดังต่อไปนี้

1. เขียนเพื่อให้เด็กฟัง หรือให้เด็กอ่าน ถ้าเป็นการเขียนเพื่อให้เด็กอ่านจะต้องนึกถึงความสามารถของผู้อ่านด้วยว่า ผู้อ่านมีอายุอยู่ในกลุ่มใด มีความสามารถในการอ่านมากน้อยแค่ไหน เข้าใจเรื่องเพียงใด มีความรู้เรื่องคำศัพท์เท่าใด

2. จิตวิทยาที่ควรคำนึงในการสร้างเรื่องสำหรับเด็ก เช่น ความเจริญทางภาษา ความเจริญทางร่างกาย ความสนใจในการอ่าน

3. เรื่องที่ใช้เขียนจัดอยู่ในประเภทใด เช่น นิทาน นิยาย ธรรมชาติศึกษา เป็นต้น วางแผนการเขียนให้ชัดเจนดังนี้

3.1 กำหนดขอบเขตของเรื่องที่จะเขียน เช่น เรื่องจากประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน นิทานคติสอนใจทำนองอีสป นิทานเกี่ยวกับสัตว์ที่ให้สัตว์มีพฤติกรรมเหมือนคน เป็นต้น

3.2 กำหนดแก่น แนวคิด หรือสาระของเรื่อง คือเลือกเรื่องประเภทใดได้แล้วก็ต้องพิจารณาว่าเรื่องนั้นมีจุดประสงค์จะให้เด็กได้รับอะไร มีอะไรเป็นสาระสำคัญ เช่น ความกล้าหาญ ความสามัคคี เป็นต้น

3.3 ตั้งชื่อเรื่องให้เหมาะสม

3.4 วางโครงเรื่องควรมี 3 จุด คือ จุดเริ่มต้น จุดกลางเรื่องและจุดจบ หรือตอนจบของเรื่อง

3.5 การใช้ภาษา ควรใช้ภาษาง่าย ๆ เข้าใจได้ทันที ใช้คำสุภาพ และให้เหมาะสมกับวัย

นอกจากนี้ ปราณี เชียงทอง (2526 : 134) ได้กำหนดหลักเกณฑ์การเขียนเรื่องสำหรับเด็กอีกหลักเกณฑ์หนึ่งมีดังนี้

1. การทำความรู้จักผู้อ่านคือเด็กก่อน ต้องรู้จักจิตวิทยา ความสนใจ และความชอบของเด็กวัยต่าง ๆ เด็กโตมักเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับตัวละครในเรื่อง เรื่องที่เขียนจึงต้องสมเหตุสมผล ตัวละครมีลักษณะโน้มน้าวจิตใจของเด็กให้มีคุณธรรมและจริยธรรม เมตตากรุณา มีความสามารถในการผจญภัยและเอาชนะอุปสรรค

2. การเขียนเรื่องสำหรับเด็กไม่ควรเป็นเรื่องสั่งสอนโดยตรง เพราะจะทำให้เด็กเกิดความรู้สึกต่อต้านไม่ยอมอ่าน การเขียนจึงควรเขียนทำนองสอดแทรกคุณธรรม และค่านิยมที่ดีต่าง ๆ อย่างแยบยล โดยไม่ให้เด็กรู้ตัวว่าเป็นการสั่งสอน

3. ข้อความแต่ละตอนจะต้องมีค่าสำหรับเด็ก คือต้องให้อ่านเพลิดเพลิน สนุกสนาน แทรกอารมณ์ขัน การดำเนินเรื่องรวดเร็ว

จากหลักการในการสร้างเรื่องเพื่อใช้ในการอ่าน พอสรุปเป็นแนวทางในการสร้างเรื่องสำหรับการใช้ในการทดลองสอนอ่าน ดังนี้

1. รวบรวมคำศัพท์ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ไว้เป็นหมวดหมู่เพื่อสะดวกในการเลือกใช้คำ

2. เลือกคำศัพท์ที่รวบรวมไว้มารสร้างเป็นเรื่องโดยคำนึงถึง

2.1 ประเภทของเรื่องที่เด็กวัย 9 -11 ขวบ สนใจและชอบอ่าน

2.2 ความสามารถของผู้อ่าน ใช้คำศัพท์ที่เคยเรียนมาแล้ว

2.3 การสอดแทรกคุณธรรมและค่านิยมที่ดีไว้ในเนื้อเรื่อง

2.4 การใช้ภาษาให้เหมาะกับวัย

3. ขอบเขตของเรื่อง เป็นนิทานสอดแทรกคุณธรรม และเรื่องจากประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน

การประเมินผลความเข้าใจในการอ่าน

การที่จะทราบว่าเด็กเข้าใจในเรื่องที่อ่านมากน้อยเพียงใดนั้น เราสามารถประเมินผลได้ดังที่ ฮาฟเนอร์ และจอลลี (Hafner and Jolly. 1972 : 147) ได้สรุปว่าให้ดูจากความสามารถต่อไปนี้

1. ตอบคำถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริงและรายละเอียดต่าง ๆ จากเรื่องที่อ่านได้

2. เข้าใจคำชี้แจง สามารถปฏิบัติตามคำชี้แจง หรือคำแนะนำที่เขียนอธิบายไว้ได้

ถูกต้อง

3. จดจำและสามารถบรรยายสิ่งที่ได้อ่านเป็นคำพูดของตนเองได้
4. ลำดับเหตุการณ์ของเรื่องที่อ่านได้อย่างถูกต้อง
5. บอกได้ว่ารายละเอียดตอนไหนสำคัญ ตอนไหนไม่สำคัญ
6. บอกได้ว่าตัวอย่างหรือคำอธิบายต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กับเนื้อความสำคัญตอนไหน

อย่างไร

7. บอกได้ว่าประโยคไหนเป็นประโยคแสดงเนื้อความสำคัญ หรือใจความสำคัญของเรื่องราวที่อ่าน

8. บอกได้ว่าเนื้อหาของสิ่งที่อ่านมีความสัมพันธ์กับเนื้อหาในบทความอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างไร

9. แสดงข้อมูลของบทความที่อ่านได้อย่างถูกต้อง

10. บอกได้ว่าในการเขียนบทความที่อ่านนั้น ผู้เขียนยึดแนวอะไรเป็นการเรียบเรียง เช่น เวลา สถานที่ หรือ สาเหตุและผล เป็นต้น

11. บอกได้ว่าอะไรคือความหมายที่ซ่อนเร้นไม่ได้แสดงไว้ในบทความ

12. บอกได้ว่าเรื่องที่อ่านมีแนวการดำเนินเรื่อง หรือให้อารมณ์อย่างไร

13. บอกวัตถุประสงค์ในการเขียนซึ่งผู้เขียนไม่ได้แสดงไว้ตรง ๆ ได้

14. บอกได้ว่าตอนใดผู้เขียนใช้ถ้อยคำเปรียบเทียบกับอย่างไร มีความหมายว่าอย่างไร

ความมุ่งหมายของการสอนอ่านชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

การอ่านเป็นทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกฝน เพราะว่าการอ่านจะต้องอาศัยทักษะ และวิธีการหลายอย่างประกอบกัน โดยผู้อ่านจะอ่านหนังสือให้ได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นจะต้องเข้าใจความหมายของคำศัพท์ เข้าใจเนื้อเรื่อง จับใจความของเรื่องที่อ่านได้ และต้องมีวิจารณญาณในการอ่าน ดังนั้นหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (กระทรวงศึกษาธิการ. 2521 : 12) จึงได้กำหนดวัตถุประสงค์การสอนภาษาไทยด้านการอ่านไว้ ดังนี้

1. อ่านได้ถูกต้อง
2. อ่านจับใจความได้และเข้าใจได้ถูกต้อง

3. ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้
4. เข้าใจความสัมพันธ์ในเนื้อเรื่อง รวบรวมละเอียด สามารถขยายความได้
5. วิเคราะห์เรื่องที่อ่านได้
6. อ่านในใจได้

จุดประสงค์การเรียนรู้ในเนื้อหาของหลักสูตรภาษาไทยพุทธศักราช 2521 (กระทรวง
ศึกษาธิการ. 2526 : 25 - 34) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งมีจุดประสงค์การเรียนรู้ดังนี้

1. เข้าใจคำศัพท์และความหมายได้
2. อ่านจับใจความได้ และเข้าใจได้ถูกต้อง
3. จับใจความจากเรื่องที่อ่านได้
4. ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้
5. วิเคราะห์เรื่องที่อ่านได้
6. เกิดอารมณ์คล้อยตามเรื่องที่อ่านได้
7. อ่านแล้วบันทึกสรุปเป็นความรู้ได้

นอกจากนี้จุดประสงค์ในการอ่านชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก็คือให้ผู้เรียนเรียนด้วยความ
สนุกสนาน เพื่อย้ายผู้ให้รักเรียนอยากรู้ อยากเรียน อยากอ่านหนังสือ เมื่ออ่านแล้วก็ได้เรียนรู้ไปใน
ตัว และเป็นการเรียนรู้ด้วยตนเอง เมื่อได้อ่านมากขึ้นจะเกิดเป็นนิสัยรักการอ่านและค้นคว้าจนติด
เป็นนิสัย

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการอ่าน

งานวิจัยในต่างประเทศ

แบลร์ และราทส์ (Blair and Rathes. 1978 : 29 - 31) ได้ทำการศึกษา
ความเข้าใจในการอ่านที่มีต่อการวินิจฉัยโดยไม่ต้องใช้เหตุผล จุดมุ่งหมายเพื่อหาความแตกต่าง
ของความเข้าใจในการอ่านระหว่างการระลึกได้ การวินิจฉัยขั้นต้นและการวินิจฉัยขั้นสูง กลุ่มตัว-
อย่างเป็นนักเรียนระดับ 5 - 6 ของโรงเรียนแห่งหนึ่งในชิคาโกจำนวน 120 คน เครื่องมือที่ใช้
ได้แก่แบบทดสอบการอ่านที่ปรับปรุงใหม่ระดับกลาง ปรากฏว่าคำถามที่ให้วินิจฉัยทำให้นักเรียนได้

คะแนนต่ำกว่าคำถามที่มีความหมายตามตัวอักษร นักเรียนที่ตอบคำถามที่ให้วินิจฉัยขั้นต้นและขั้นสูง ทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน

สตีเวน (Steven. 1980 : 365) ได้ศึกษาความเข้าใจในการอ่านจากการอ่าน เรื่องที่สนใจของนักเรียนที่มีความสามารถสูงที่คะแนนเปอร์เซนไทล์ที่ 83 ขึ้นไป กลุ่มตัวอย่างเป็น นักเรียนเกรด 5 และ 6 โดยได้สำรวจความเข้าใจในการอ่านจากรายการ 25 เรื่องซึ่งมีระดับ ความสนใจตั้งแต่ 1 - 7 เลือกที่นักเรียนสนใจมาอ่านแล้วทดสอบความเข้าใจในการอ่าน พบว่า เรื่องที่นักเรียนสนใจเป็นองค์ประกอบสำคัญที่มีผลทำให้นักเรียนอ่านได้ง่าย และสะดวกต่อการทำ ความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน นอกจากนี้ยังพบว่าไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศเกี่ยวกับความเข้าใจ ในการอ่านเรื่องที่สนใจ

เคนดัล เมสัน และฮันเตอร์ (Kendall, Mason and Hunter. 1980 : 223-236) ได้ศึกษาเรื่องการใช้เครื่องมือชนิดไหนในการวัดความเข้าใจในการอ่านมีจุดมุ่งหมายเพื่อ ศึกษาว่าการเลือกแบบทดสอบและบทความที่ใช้ในการอ่านจะมีผลต่อความเข้าใจในการอ่านหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 5 จำนวน 164 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นบทความ 4 เรื่อง ให้อ่าน แล้วทดสอบโดยใช้แบบทดสอบ 4 แบบ คือ แบบเลือกตอบ (Multiple Choice) แต่ละบทความ มีคำถาม 8 - 12 ข้อ แบบระลึกได้ (Recall) คือนักเรียนจะเขียนทุกสิ่งที่จำได้จากบทความที่ อ่าน แบบเติมคำ (Cloze) จะเว้นทุก 5 คำทำให้เติม แบบเลือกคำมาเติม (Maze) เว้นทุก 5 คำและมีคำให้เลือกมาเติมเพียงคำเดียวจาก 3 คำ บทความมีความยาวประมาณ 127 - 142 คำ รูปแบบของเรื่องแตกต่างกันเขียนแบบเทพนิยาย เรื่องเล่า และอรรถธิบาย ผลปรากฏว่าแบบทดสอบชนิดเลือกตอบ และเลือกคำมาเติมง่ายกว่าแบบเติมคำและแบบระลึกได้ เพราะแบบระลึกได้นักเรียนจะต้องเขียนบทความที่จำได้จากบทความที่อ่านส่วนบทความที่เขียนแบบเทพนิยายเป็น เรื่องที่อ่านง่ายที่สุด บทความแบบอรรถธิบายเข้าใจค่อนข้างยาก ดังนั้นการเลือกแบบทดสอบ และบทความจึงมีผลต่อการฝึกความเข้าใจในการอ่าน

ฮาฟเนอร์ และพาล์มเมอร์ (Hafner and Palmer. 1980 : 34) ได้ศึกษาผลของการสอนคำศัพท์และความเข้าใจในการอ่านจากการสอน 3 วิธี ดังนี้

1. วิธีให้บอกความสัมพันธ์ของส่วนในประโยค (Matter - Relation -- Matter)

2. วิธีวิเคราะห์ความสัมพันธ์ตามหลักแห่งเหตุผล

3. วิธีเรียนคำศัพท์

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 9 จำนวนนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีที่ 1 มี 20 คนเรียนวิธีที่ 2 มี 15 คน และเรียนวิธีที่ 3 มี 25 คน ใช้เวลาทดลอง 5 สัปดาห์ แล้วทดสอบเกี่ยวกับเรื่อง

1. การอ่านคำศัพท์

2. ระดับความเข้าใจในการอ่าน

3. ความเร็วของความเข้าใจในการอ่าน

4. การวินิจฉัยความเข้าใจในการอ่าน

ผลการทดลองพบว่า การสอนโดยวิธีบอกความสัมพันธ์ของส่วนสำคัญในประโยค และวิธีวิเคราะห์ความสัมพันธ์ตามหลักแห่งเหตุผลได้ผลดีกว่าวิธีเรียนคำศัพท์นอกจากความสามารถในการอ่านคำศัพท์เท่านั้นที่สอนด้วยวิธีให้บอกความสัมพันธ์ของส่วนสำคัญในประโยค กับวิธีเรียนคำศัพท์ได้ผลไม่แตกต่างกัน และพบว่าไม่มีความแตกต่างกันในด้านผลสัมฤทธิ์ระหว่างเพศ

แบบส์ (Babbs. 1983 : 174) ได้ศึกษาผลของการสอนโดยใช้ยุทธวิธีในการตกแต่งเนื้อเพื่อให้เกิดความเข้าใจในด้านความรู้และการระลึกได้ในการอ่าน จุดมุ่งหมายเพื่อประเมินโครงการในการพัฒนาความรู้ของนักเรียนระดับ 4 เกี่ยวกับกระบวนการอ่านและสอนโดยใช้ยุทธวิธีในการตกแต่งเนื้อเพื่อให้เกิดความเข้าใจในการอ่าน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 4 จำนวน 47 คน เครื่องมือที่ใช้ กลุ่มควบคุมให้อ่านหนังสือวิทยาศาสตร์และสังคมศึกษาเพื่อตอบคำถาม ส่วนกลุ่มทดลองให้วางแผนการอ่าน เช่น เตือนตนเองว่าการอ่านเป็นกระบวนการคิด กำหนดจุดมุ่งหมายการอ่าน ประเมินความยากของหนังสือ กำหนดวิธีเรียนเพื่อให้ถึงจุดมุ่งหมายเป็นต้น ปรากฏว่ากลุ่มทดลองมีความเข้าใจและการระลึกได้ในการอ่านไม่แตกต่างจากกลุ่มควบคุม แต่กลุ่มควบคุมมีความรู้เกี่ยวกับวิธีอ่านให้ได้ผลคืออยู่ในระดับต่ำ การใช้บัตรตกแต่งเนื้อเป็นวิธีการที่ได้ผลดีในการชักชวนให้นักเรียนเป็นผู้ใช้ยุทธวิธีในการอ่าน

งานวิจัยในประเทศ

พูนพงษ์ งามเกษม (2528 : 23) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการสอนอ่านภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะกับการสอนแบบเดิม ผลปรากฏว่ากลุ่มที่สอนอ่านโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะเป็นอุปกรณ์มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มที่สอนแบบเดิม ผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าการสอนแบบเดิมนั้นถ้าใช้แบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นก็จะช่วยให้ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนดีขึ้น

สุนีย์รัตน์ ภิมรัมย์ (2519 : 48 -50) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจและความสนใจอันเกิดจากการอ่านที่ใช้ส่วนของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในชนบทกับหนังสือที่ผู้ใหญ่เขียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลปรากฏว่า

1. เมื่อพิจารณาจากผลรวมของเด็กทั้งในกรุงกับเด็กในชนบทแล้ว พวกที่อ่านหนังสือที่ใช้ส่วนของเด็ก ๆ มีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่าพวกที่อ่านหนังสือที่ผู้ใหญ่เขียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. เมื่อพิจารณาเฉพาะเด็กในชนบท พวกที่อ่านหนังสือที่ใช้ส่วนของเด็กมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่าพวกที่อ่านหนังสือที่ผู้ใหญ่เขียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. เมื่อพิจารณาผลรวมของพวกที่อ่านหนังสือที่ใช้ส่วนของเด็กกับพวกที่อ่านหนังสือที่ผู้ใหญ่เขียน ปรากฏว่าเด็กในชนบทที่อ่านหนังสือ 2 ชุด มีความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกัน
4. เมื่อพิจารณาเฉพาะพวกที่อ่านหนังสือที่ใช้ส่วนของเด็ก ในด้านความเข้าใจในการอ่าน เด็กในชนบทเกิดผลสูงกว่าเด็กในกรุงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
5. เมื่อพิจารณาเฉพาะพวกที่อ่านหนังสือที่ผู้ใหญ่เขียน เด็กในชนบทมีความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกับเด็กในกรุง

ประยูร แจ่มจบ (2521 : 57 - 63) ได้ศึกษาเกี่ยวกับประเภทและตำแหน่งของคำถามประกอบบทเรียนที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านและการจำเนื้อหาบทเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 230 คน ผลการศึกษาปรากฏว่าการใช้คำถามประกอบบทเรียนประเภทความเข้าใจ ความจำ ใจความสำคัญ ความจำเนื้อหา และประเภทถามไม่ตรงกับบทเรียน รวมทั้งการจัดวางคำถามประเภทต่าง ๆ เหล่านี้ลงในตำแหน่งหน้าและท้ายบทเรียนมีความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกัน

เจียมจิต ห้าวหาญ (2522 : 61 - 66) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการส่งเสริมความเข้าใจในการอ่าน และความคงทนในการจำโดยใช้วิธีนำเรื่อง 3 แบบ คือแบบย่อที่มีใจความตรงกับเรื่อง แบบบอกโครงเรื่อง และแบบมีข้อสอบถูกผิด กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดลาดหญ้า จังหวัดกาญจนบุรี จำนวน 45 คน ผลการศึกษาปรากฏว่าการนำเรื่องทั้ง 3 แบบ ไม่มีผลทำให้ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนแตกต่างกันการนำเรื่องแบบบอกโครงเรื่องทำให้นักเรียนมีความคงทนในการจำสูงกว่าการนำเรื่องอีก 2 แบบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความเข้าใจในการอ่านกับความคงทนในการจำสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ภาณี อัครโสมณ (2523 : 46) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านขั้นตีความก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านขั้นตีความ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านสันทรายหลวง จังหวัดเชียงราย จำนวน 50 คน ผลปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ของการอ่านขั้นตีความก่อนและหลังการฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าหลังการฝึกแล้วนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านขั้นตีความสูงขึ้น

นิมพันธ์ อุทัยเลิศ (2526 : 50) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกกับไม่ใช้แบบฝึกกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 68 คน ผลการศึกษาปรากฏว่านักเรียนกลุ่มที่ใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านมีผลสัมฤทธิ์ทางความเข้าใจในการอ่านสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศิริอร รัตนอุดม (2527 : 123) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่ใช้และไม่ใช้การ์ตูนเรื่องประกอบการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า

1. ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
2. ความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนของนักเรียน กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วันเพ็ญ สุภักดิ์ (2528 : 64 - 65) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน และทัศนคติต่อภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดลาดชะโด อำเภอผักไห่ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 60 คน ซึ่งแบ่งระดับความสามารถทางการเรียนของนักเรียน สูง ปานกลาง และต่ำ ผลการศึกษาปรากฏว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราว มีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่าน แล้วทำแบบฝึกหัดและนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนต่างกันจะมีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกัน โดยนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูงมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่าระดับปานกลาง และนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลาง จะมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนต่ำ

จากเอกสารและงานวิจัยข้างประ เภศและในประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการอ่าน พบว่ารูปแบบ วิธีสอน และเครื่องมือ จะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่าน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการทดลองเพื่อพัฒนาทักษะภาษาไทยด้านความเข้าใจในการอ่าน โดยวิธีให้ข้อมูลย้อนกลับ และบอกวิธีแก้ไข กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจเพื่อศึกษา ว่าวิธีสอนแบบใดจะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านมากกว่ากัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) จังหวัดนครราชสีมา ปีการศึกษา 2536 โดยคัดเลือกนักเรียนที่ไม่เรียกร้องความสนใจ ไม่ท้อแท้สิ้นหวัง และมีความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยต่ำ โดยพิจารณาจากคะแนนทักษะการอ่านภาษาไทย ปลายภาคเรียนที่ 2 ของชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งมีคะแนนต่ำกว่าร้อยละ 50 ตามเกณฑ์ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 25 คน เป็นนักเรียนชาย 12 คนและนักเรียนหญิง 13 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) จังหวัดนครราชสีมา ปีการศึกษา 2536 โดยคัดเลือกนักเรียนที่ไม่เรียกร้องความสนใจ ไม่ท้อแท้สิ้นหวัง และมีความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยต่ำ โดยพิจารณาจากคะแนนทักษะการอ่านภาษาไทย ปลายภาคเรียนที่ 2 ของชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งมีคะแนนต่ำกว่าร้อยละ 50 ตามเกณฑ์ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 16 คน เป็นนักเรียนชาย 8 คน เป็นนักเรียนหญิง 8 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร โดยมีขั้นตอนในการสุ่มตัวอย่างดังนี้

1. ผู้วิจัยคัดเลือกนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2536 จากนักเรียนทั้งหมดจำนวน 120 คน ได้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการอ่านวิชาภาษาไทยต่ำจากการสอบปลายภาคเรียนที่ 2 ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2535 จำนวน 45 คน เป็นนักเรียนชาย 26 คน และนักเรียนหญิง 19 คน

2. ครูสอนวิชาภาษาไทย และผู้วิจัยสังเกตนักเรียนจากข้อ 1 และคัดเลือกผู้ที่มีพฤติกรรมไม่เรียกร้องความสนใจ และไม่ท้อแท้สิ้นหวัง ได้จำนวน 25 คน เป็นนักเรียนชาย 12 คน และนักเรียนหญิง 13 คน

3. ผู้วิจัยสัมภาษณ์และขอความร่วมมือนักเรียนในข้อ 2 ในการเข้าร่วมการทดลองปรากฏว่านักเรียนทุกคนให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมการทดลอง

4. สุ่มนักเรียนชายและนักเรียนหญิงให้ได้จำนวนเท่ากันทั้งสองกลุ่ม กลุ่มละ 8 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. โปรแกรมการให้ข้อมูลย้อนกลับ และ บอกวิธีแก้ไข
2. โปรแกรมการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ
3. แบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย (ใช้ในโปรแกรมทั้ง 2 โปรแกรม)
4. แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย

1. โปรแกรมการให้ข้อมูลย้อนกลับ และบอกวิธีแก้ไข ผู้วิจัยดำเนินการสร้างตามลำดับขั้น ดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการเสริมแรงโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับ และบอกวิธีแก้ไข จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไขในการทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย

1.2 ศึกษารูปแบบการสร้างแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่าน จากหนังสือเรียนวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เล่ม 1 และหนังสือคู่มือการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

1.3 สร้างโปรแกรมการเสริมแรงโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไขให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1.4 นำโปรแกรมไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน ได้แก่ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดนิพัทธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธุ์มี และผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิตา แสนคำเครือ ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

1.5 นำโปรแกรมการให้ข้อมูลย้อนกลับ และบอกวิธีแก้ไขที่แก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 8 คน ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่างในการทดลองเพื่อปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้ในการวิจัย

สำหรับโปรแกรมการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไขนี้ใช้เวลาในการทดลอง 12 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที โดยสลับช่วงเวลากันระหว่างช่วงเวลา 7.40 - 8.20 น. และ ช่วงเวลา 11.50 - 12.30 น. ในวันจันทร์และวันพฤหัสบดี ตั้งแต่วันที่ 13 ธันวาคม 2536 ถึงวันที่ 20 ธันวาคม 2537 (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

2. โปรแกรมการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ ผู้วิจัยดำเนินการสร้างตามลำดับขั้น ดังต่อไปนี้

2.1 ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการเสริมแรงโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับและให้กำลังใจ จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจในการทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย

2.2 ศึกษาแบบการสร้างแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยจากหนังสือเรียนวิชาภาษาไทยของชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เล่ม 1 และหนังสือคู่มือการสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

2.3 สร้างโปรแกรมการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

2.4 นำโปรแกรมไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน ชุดเดียวกับข้อ 1 ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.5 นำโปรแกรมการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ ที่แก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 8 คน ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่างในการทดลองเพื่อปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้ในการวิจัย

สำหรับโปรแกรมการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจ ใช้เวลาในการทดลอง 12 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที โดยสลับช่วงเวลากันระหว่างช่วงเวลา 7.40 - 8.20 น. และช่วงเวลา 11.50 - 12.30 น. ในวันอังคารและวันศุกร์ ตั้งแต่วันที่ 7 ธันวาคม 2536 ถึงวันที่ 14 มกราคม 2537 (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

3. แบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ผู้วิจัยดำเนินการสร้างตามลำดับชั้น ดังนี้

3.1 ศึกษาหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (กระทรวงศึกษาธิการ. 2521) เรื่องทักษะการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพื่อศึกษาความคิดรวบยอด จุดมุ่งหมาย และเนื้อหา

3.2 ศึกษากิจกรรมการสอนความเข้าใจในการอ่านจากหนังสือ "กิจกรรมการเล่นประกอบการสอนภาษาไทย" ของอัจฉรา ชิวพันธ์ (2534 : 1 - 5) หนังสือประถมศึกษาเรื่อง "การสอนเขียนแบบปฏิบัติการ" ของชูศักดิ์ บุศราคำ (2521 : 7) และงานวิจัยเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกหัดเสริมทักษะการอ่านภาษาไทยของ พูนพงษ์ งามเกษม (2518 : 23)

3.3 ศึกษาคำศัพท์จากหนังสือแบบเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

3.4 สร้างเรื่องโดยใช้หลักเกณฑ์การสร้างเรื่องเพื่อใช้ในการอ่านโดยสรุปจากหลักเกณฑ์การสร้างเรื่องของ หทัย ดันหยง (2525 : 24 - 27) ของณรงค์ ปานทอง (2525 : 73 - 77) และของปราณี เชียงทอง (2526 : 134) ได้หลักเกณฑ์ ดังนี้

3.4.1 ใช้คำศัพท์ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 1,550 คำ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2521 : 12)

3.4.2 เลือกคำศัพท์ที่รวบรวมไว้มาสร้างเป็นเรื่อง โดยคำนึงถึงประเภทของเรื่องที่เด็กวัย 9 - 11 ขวบ สนใจและชอบ ความสามารถของผู้อ่าน การสอดแทรกคุณธรรม และค่านิยมที่ดีไว้ในเรื่อง การใช้ภาษาให้เหมาะสมกับวัย

3.4.3 ขอบเขตของเรื่องเป็นนิทานสอดแทรกคุณธรรมและประสบการณ์ในชีวิตประจำวันที่เหมาะสมกับวัยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

3.5 นำคำศัพท์มาสร้างแบบฝึกหัดวัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยเป็นเรื่องสั้น ๆ หลาย ๆ แบบ ทั้งร้อยแก้ว ร้อยกรอง แล้วมีคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านเป็นตอน ๆ อยู่ตอนท้ายเรื่องจะมีข้อคำถามแบบปรนัยให้เลือกตอบมี 4 ตัวเลือก มีจำนวน 10 แบบฝึกหัดโดยคัดเลือกจากหนังสือต่าง ๆ และแต่งขึ้นเองบ้าง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.5.1 นิทานเชิงคติธรรม เรื่อง นกเลี้ยงกับนกตะกรุม

3.5.2 นิทานเชิงคติธรรม เรื่อง สิงโตกับสุนัขจิ้งจอก

3.5.3 นิทานเชิงคติธรรม เรื่อง คางคกกับเลื้อ

3.5.4 นิทานเชิงคติธรรม เรื่อง หมากับแมว

3.5.5 ความสัมพันธ์กับชีวิตประจำวัน เรื่อง บทสนทนา

3.5.6 ความสัมพันธ์กับชีวิตประจำวัน เรื่อง แมลงวัน

3.5.7 ความสัมพันธ์กับชีวิตประจำวัน เรื่อง ขอโทษ - ขอบใจ

3.5.8 ความสัมพันธ์กับชีวิตประจำวัน เรื่อง อะไรเอ่ย

3.5.9 ความสัมพันธ์กับชีวิตประจำวัน เรื่อง ภูเขาเกี่ยวกับตุ๊กแก

3.5.10 ความสัมพันธ์กับชีวิตประจำวัน เรื่อง อะไรดีบอกหน่อย?

เรื่องทั้งหมดที่นำมาใช้ตั้งแต่ข้อ 3.5.1 - 3.5.10 ได้รับการตรวจสอบแล้วจากผู้ทรงคุณวุฒิด้านภาษาไทย 3 คน ได้แก่ อาจารย์ไพฑูรย์ ศักดิ์โสภานุภูล อาจารย์วันทนา กลิ่นจันทร์ และอาจารย์พยงค์ แสนลาวัลย์ (ตั้งรายละเอียดในภาคผนวก)

4. แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ผู้วิจัยดำเนินการสร้างตามลำดับดังนี้

4.1 ศึกษาวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้วิชาภาษาไทย คำศัพท์ และแบบเรียน วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

4.2 ศึกษาวิธีสร้างแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยและเทคนิคการวิเคราะห์ข้อสอบจากหนังสือเทคนิคการวัดผล (ชวาล แพริตกุล. 2520 : 84 - 243) หนังสือเทคนิคการเขียนข้อทดสอบ (ชวาล แพริตกุล. 2518 : 1 - 210) และหนังสือวิธีเขียนข้อสอบภาษาไทยของ จันทิมา พรหมโชติกุล (2530 : 1 - 176) แล้วสร้างแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย

4.3 สร้างแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย โดยนำคำศัพท์ในบทเรียนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มาผูกเป็นข้อความสั้น ๆ แล้วตั้งคำถามจากข้อความนั้น ๆ โดยมีคะแนนเต็มข้อละ 1 คะแนน ถ้าตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดให้ 0 คะแนน

4.4 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้น ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิด้านภาษาไทย 3 คน พิจารณาข้อ 3 ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

4.5 นำแบบทดสอบที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาล 2 (วัดสมอราย) จำนวนประมาณ 100 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มโรงเรียนเดียวกัน สภาพทั่วไปของโรงเรียน ห้องเรียนและนักเรียนคล้ายคลึงกับโรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) เพื่อหาคุณภาพในการวิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อโดยใช้เทคนิค 27 % ของกลุ่มสูง - กลุ่มต่ำ แล้วคัดข้อสอบที่มีระดับความยากง่าย (P) ซึ่งครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ได้ค่าความยากง่ายแต่ละฉบับดังนี้ ฉบับที่ 1 มีระดับความยากง่ายอยู่ระหว่าง .50-.94 ฉบับที่ 2 มีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง .29-.79 และฉบับที่ 3 มีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง .31-.79 และมีค่าอำนาจจำแนก (r) ของแต่ละฉบับดังนี้ ฉบับที่ 1 มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .27-.89 ฉบับที่ 2 มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .26-.89 และฉบับที่ 3 มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .29-.73

4.6 นำแบบทดสอบที่คัดเลือกได้ตามเกณฑ์ในข้อ 4.5 ไปหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร KR - 20 ของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 168 - 170) แต่ละฉบับดังนี้ ฉบับที่ 1 มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.80 ฉบับที่ 2 มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.80 และฉบับที่ 3 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.73

แบบแผนการทดลอง

ผู้วิจัยใช้แบบแผนการทดลองแบบ Randomized Pretest-Posttest Design (ล้วน
สายยศ และอังคณา สายยศ. 2524 : 226)

ตาราง 1 แบบแผนการทดลอง

การกำหนดเข้ากลุ่ม	ทดสอบก่อน	ทดลอง	ทดสอบหลัง
RE_1	$T_1 E_1$	X_1	$T_2 E_1$
RE_2	$T_1 E_2$	X_2	$T_2 E_2$

R แทน การกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม

E_1 แทน กลุ่มทดลองที่ 1 ซึ่งได้รับข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข

E_2 แทน กลุ่มทดลองที่ 2 ซึ่งได้รับข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ

T_1 แทน การทดสอบก่อนการทดลอง

T_2 แทน การทดสอบหลังการทดลอง

X_1 แทน การทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข

X_2 แทน การทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับบอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ

วิธีดำเนินการทดลอง

1. ระยะก่อนการทดลอง

ผู้วิจัยนำแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยฉบับที่ 1 มาทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม แล้วบันทึกคะแนนไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง ในวันที่ 6 ธันวาคม 2536

2. ระยะทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในแต่ละกลุ่ม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข ใช้เวลาในการทดลอง 14 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที โดยสลับช่วงเวลากันระหว่างช่วงเวลา 7.40 - 8.20 น. และช่วงเวลา 11.50 - 12.30 น. ในวันจันทร์และวันพฤหัสบดี ตั้งแต่วันที่ 13 ธันวาคม 2536 ถึงวันที่ 20 มกราคม 2537

2.2 กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับข้อมูลย้อนกลับบอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ ใช้เวลาในการทดลอง 12 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที โดยสลับช่วงเวลากันระหว่างเวลา 7.40 - 8.20 น. และช่วงเวลา 11.50 - 12.30 น. ในวันอังคารและวันศุกร์ ตั้งแต่วันที่ 7 ธันวาคม 2536 ถึงวันที่ 14 มกราคม 2537

3. ระยะหลังการทดลอง แบ่งเป็น 2 ช่วง คือ

3.1 ระยะหลังการทดลอง ผู้วิจัยนำแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยฉบับที่ 2 มาทดสอบกับกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม แล้วเก็บคะแนนหลังการทดลองไว้ เพื่อนำมาเปรียบเทียบความแตกต่างภายในและระหว่างกลุ่ม

3.2 ช่วงที่ 2 หลังการทดลอง 2 สัปดาห์ ผู้วิจัยนำแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ฉบับที่ 3 ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับแบบทดสอบฉบับที่ 1 และแบบทดสอบฉบับที่ 2 มาทดสอบทั้ง 2 กลุ่ม เพื่อดูความคงทนของความสามารถในการทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้การทดสอบของ วิลค็อกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signs - Ranks Test)
2. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้การทดสอบของ วิลค็อกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signs - Ranks Test)
3. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้การทดสอบของ แมน - วิทนี (The Mann - Whitney U Test)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน คือค่ามัธยฐาน (Median) และค่าเบี่ยงเบนควอไทล์ (Quatile Deviation) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 57 - 59)
2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย
 - 2.1 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หาความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบใช้เทคนิค 27 % และใช้ตารางสำเร็จรูปของ จุง เต ฟาน (Fan. 1953 : 3 - 32)
 - 2.2 สถิติสำหรับวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบใช้สูตร KR - 20 ของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 1688 - 170)

$$r_{tt} = \frac{n}{n - 1} \left[1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ r_{tt} คือ ค่าความเชื่อมั่น
 n คือ จำนวนข้อของเครื่องมือวัด

$$p = \frac{\text{จำนวนคนที่ทำถูก}}{\text{จำนวนคนทั้งหมด}}$$

q คือ สัดส่วนของผู้ทำผิดในข้อหนึ่ง ๆ หรือ คือ $1 - p$
คือ คะแนนความแปรปรวนของเครื่องมือฉบับนั้น

3. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบคะแนนจากแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ใช้การทดสอบของ วิลค็อกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test) (นิภา ศรีไพโรจน์. 2528 : 111)

3.2 เปรียบเทียบคะแนนผลต่างจากแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ก่อนและหลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ใช้การทดสอบของ แมนวิทนี (The Mann - Whitney U Test) (นิภา ศรีไพโรจน์. 2528 : 149)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและศึกษาค้นคว้า

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล และการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

N	แทน นักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
Mdn	แทน ค่ามัธยฐานของกลุ่มตัวอย่าง
Qd	แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ของกลุ่มตัวอย่าง
Mdn (diff)	แทน ผลต่างของค่ามัธยฐานของคะแนนความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง
Qd (diff)	แทน ผลต่างของค่าส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ของคะแนนความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง
U	แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของแมน-วิทนีย์
T	แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบของวิลคอกชัน

ผลการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอผลการศึกษาค้นคว้าตามลำดับดังนี้

1. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลัง การให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข ปรากฏดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลัง การให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข

กลุ่มทดลองที่ 1	N	Mdn	Qd	T
ก่อนทดลอง	8	19.16	1.3	0*
หลังทดลอง	8	26.00	0.17	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 1 ปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับแบบคะแนน และบอกวิธีแก้ไข มีคะแนนความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 นั่นคือ ความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 หลัง การทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้

2. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกริธีแก้ไขและให้กำลังใจ ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 เปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกริธีแก้ไขและให้กำลังใจ

กลุ่มทดลองที่ 2	N	Mdn	Qd	T
ก่อนการทดลอง	8	20.00	0	0*
หลังการทดลอง	8	29.50	0	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 2 ปรากฏว่า ความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับบอกริธีแก้ไขและให้กำลังใจสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ ความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ตั้งไว้

3. เปรียบเทียบผลต่างของคะแนนความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับบอกวิธีแก้ไข กับกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจปรากฏดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 เปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข กับกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ

กลุ่มตัวอย่าง	N	Mdn(diff)	Qd(diff)	U
กลุ่มทดลองที่ 1	8	7	0.17	7*
กลุ่มทดลองที่ 2	8	9	0.67	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 3 ปรากฏว่า ความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ นักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ มีคะแนนความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้

4. เปรียบเทียบผลต่างความคงทนและแนวความเข้าใจ ในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ดังผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 4

ตาราง 4 เปรียบเทียบผลต่างความคงทนของคะแนนความเข้าใจ ในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ

กลุ่มตัวอย่าง	N	Mdn	Qd	U
กลุ่มทดลองที่ 1	8	29.17	1.50	23.50
กลุ่มทดลองที่ 2	8	27.00	1.30	

จากตาราง 4 ปรากฏว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจมีความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยไม่แตกต่างกัน

บทที่ 5

บทย่อ สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยก่อน และหลังการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข
2. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยก่อน และหลังการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจ
3. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียน ที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจ

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยเพิ่มขึ้นหลังจาก ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข
2. นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยเพิ่มขึ้นหลังจาก ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ
3. นักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข กับนักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับบอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจ มีความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยแตกต่างกัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) จังหวัดนครราชสีมา ปีการศึกษา 2536 โดยคัดเลือกนักเรียนที่ไม่เร่ร่อน ร้องความสนใจ ไม่ท้อแท้สิ้นหวัง และมีความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยต่ำ โดยพิจารณา

จากคะแนนทักษะการอ่านภาษาไทย ปลายภาคเรียนที่ 2 ของชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งมีคะแนนต่ำกว่าร้อยละ 50 ตามเกณฑ์ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 45 คน เป็นนักเรียนชาย 26 คน และนักเรียนหญิง 19 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) จังหวัดนครราชสีมา ปีการศึกษา 2536 โดยคัดเลือกนักเรียนที่ไม่เรียนร้องความสนใจ ไม่ท้อแท้สิ้นหวัง และมีความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยต่ำ โดยพิจารณาจากคะแนนทักษะการอ่านภาษาไทย ปลายภาคเรียนที่ 2 ของชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งมีคะแนนต่ำกว่าร้อยละ 50 ตามเกณฑ์ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 16 คนซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากรเป็นนักเรียนชาย 8 คน และนักเรียนหญิง 8 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้ง เป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม ๆ ละ 8 คน โดยกลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับ และบอกวิธีแก้ไข และกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจ

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้าง

1. โปรแกรมการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข
2. โปรแกรมการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ
3. แบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย (ใช้ในโปรแกรมทั้ง 2 โปรแกรม)
4. แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย

วิธีดำเนินการทดลอง

1. ระยะก่อนการทดลอง

ผู้วิจัยนำแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยฉบับที่ 1 มาทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม แล้วบันทึกคะแนนไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง ในวันที่ 6 ธันวาคม 2536

2. ระยะทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในแต่ละกลุ่ม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับข้อมูลย้อนกลับแบบคะแนนและบอกวิธีแก้ไข ใช้เวลาในการทดลอง 12 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที โดยสลับช่วงเวลายากันระหว่างช่วงเวลา 7.40 -

8.20 น. และช่วงเวลา 11.50 – 12.30 น. ในวันจันทร์และวันพฤหัสบดี ตั้งแต่วันที่ 13 ธันวาคม 2536 ถึงวันที่ 20 มกราคม 2537

2.2 กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับข้อมูลย้อนกลับบอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ ใช้เวลาในการทดลอง 12 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที โดยสลับช่วงเวลากันระหว่างช่วงเวลา 7.40 – 8.20 น. และช่วงเวลา 11.50 – 12.30 น. ในวันอังคารและวันศุกร์ ตั้งแต่วันที่ 7 ธันวาคม 2536 ถึงวันที่ 14 มกราคม 2537

3. ระยะหลังการทดลอง แบ่งเป็น 2 ช่วงคือ

3.1 ระยะหลังการทดลอง ผู้วิจัยนำแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ฉบับที่ 2 มาทดสอบกับกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม แล้วเก็บคะแนนหลังการทดลองไว้ เพื่อนำมาเปรียบเทียบความแตกต่างภายในและระหว่างกลุ่ม

3.2 ช่วงที่ 2 หลังการทดลอง 2 สัปดาห์ ผู้วิจัยนำแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ฉบับที่ 3 ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับแบบทดสอบฉบับที่ 1 และแบบทดสอบฉบับที่ 2 มาทดสอบทั้งสองกลุ่ม เพื่อดูความคงทนของความสามารถในการทำ แบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้การทดสอบของ วิลค็อกชัน (The Wilcoxon Matched Paris Signed-Ranks Test)
2. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้การทดสอบของ วิลค็อกชัน (The Wilcoxon Matched Paris Signed-Ranks Test)
3. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้ในการทดสอบของ แมน-วิทนี (The Mann – Whitney U Test)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับ และบอกวิธีแก้ไข มีความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจมีความสามารถในการอ่านวิชาภาษาไทยเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับบอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจ มีความสามารถในการอ่านวิชาภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) จังหวัดนครราชสีมา ปรากฏผลการวิจัยดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข มีความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 1 ที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของประเสริฐ ส่งแสง (2526:44-45) ที่ศึกษาผลของวิธีการให้แบบฝึกหัดและการตรวจแบบฝึกหัดที่ส่งผลต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการตรวจแบบฝึกหัดเชิงวิพากษ์สูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุขดี ตั้งทรงสวัสดิ์ (2533:177) ที่ศึกษาผลการให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับ การบ้านแบบวิพากษ์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบวิพากษ์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงขึ้น นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ แพ็กสแมน (Paxman. 1987:297) ศึกษาผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการทำการบ้านวิชาคณิตศาสตร์ พบว่านักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับแบบวิพากษ์ ทำการบ้านเสร็จเพิ่มขึ้น

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น แสดงว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบวิพากษ์ บอกวิธีแก้ไข ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น สำหรับการวิจัยในครั้งนี้การให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข ทำให้ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนเพิ่มขึ้นทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไอนั้นช่วยให้นักเรียนทราบว่า ความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียนแต่ละครั้งบกพร่องตรงไหน อย่างไร และอะไรคือสาเหตุของความบกพร่องในการอ่าน นอกจากนี้ยังบอกแนวทางแก้ไขหรือข้อเสนอแนะที่สำคัญ ๆ ซึ่งจะ เป็นข้อมูลให้นักเรียนสนใจกับสิ่งที่ยังเรียนรู้อยู่ไม่เพียงพอได้ทันที ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนเกิดความพร้อมหรือมีทักษะพื้นฐานที่จะก่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องในครั้งต่อไป

2. นักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจ มีความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยเพิ่มขึ้น หลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2 ที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ แอนโทนี (Anthony.1971 : 49) ที่พบว่า การเสริมแรง หรือการให้ข้อมูลย้อนกลับที่แตกต่างกันมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ซึ่งแรงเสริมหรือข้อมูลย้อนกลับเป็นเหตุการณ์สอนอย่างหนึ่งที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ (ไสว เลี่ยมแก้ว. 2528:8; อ้างอิงมาจาก Gagne and Briggs 1979) นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับการวิจัยของ ดวงจิต ปุณณานนท์ (2527:50-51) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐานของนักศึกษาป.ศ.สูง ปีที่ 1 พบว่านักศึกษาที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับลักษณะบอกเกรด และการให้กำลังใจ ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐานสูงขึ้น

จากการวิจัยดังกล่าวข้างต้นแสดงว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ ทำให้ความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียนเพิ่มขึ้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ครูเป็นผู้ให้แนวทางในการแก้ไขทำให้นักเรียนอยากจะทำ และจากการที่ครูพูดให้กำลังใจเป็นการวิพากษ์เชิงกระตุ้น (Austin .1976:159-164) ทำให้นักเรียนพัฒนาความเข้าใจในการอ่านสูงขึ้นได้ เพราะการให้ข้อสังเกตเชิงบวกสำหรับงานที่ทำได้ดี ส่งผลให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการอ่านวิชาภาษาไทย (Cavdelle.1982:173) อันจะนำไปสู่ความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยเพิ่มขึ้น

3. นักเรียนที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ มีความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไขอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเห็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับบอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ พัฒนาความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยสูงกว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข ทั้งนี้จะเป็นเพราะว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับบอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ นักเรียนได้มีโอกาสทราบจากคะแนนความเข้าใจในการอ่าน และได้ทราบว่ามิชอบพร้อมตรงไหนบ้าง สาเหตุของความบกพร่องจากความเข้าใจในการอ่าน วิธีแก้ไข หรือข้อเสนอแนะที่สำคัญ ๆ พร้อมกับการให้กำลังใจแก่นักเรียน ทำให้นักเรียนเกิดความพร้อมและมีความตั้งใจจริงในการจับใจความการอ่านในครั้งต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ จริญญา จิรวรพงศ์ (2527: 33-34) ที่ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่องพระร่วงสุวรรณคโลก พบว่านักเรียนที่ได้รับการตรวจแบบฝึกหัดโดยครูแบบถูกหรือผิด พร้อมแก้ไขข้อบกพร่องข้อที่ผิดให้แล้วเขียนคำอธิบายตามสมควร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่องพระร่วงสุวรรณคโลกสูงขึ้น

ส่วนนักเรียนที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไขมีการพัฒนาความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยสูงขึ้นกว่าก่อนที่จะได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข แต่เป็นการเพิ่มขึ้นที่น้อยกว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ เพราะการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข ไม่ได้ให้กำลังใจแก่นักเรียนในการแก้ไขข้อบกพร่อง เพียงแต่บอกสาเหตุและแนะแนวทางแก้ไข ทำให้นักเรียนไม่มีความกระตือรือร้นที่จะแก้ไขข้อบกพร่อง ถึงแม้จะแนะแนวทางแล้วก็ตาม ทั้งนี้เพราะนักเรียนไม่มีแรงจูงใจที่จะแก้ไขข้อบกพร่อง แต่เมื่อครูให้กำลังใจทำให้นักเรียนกระตือรือร้นที่จะแก้ไขข้อบกพร่องและพยายามอ่านและทำแบบฝึกหัดอันเป็นผลให้นักเรียนมีการพัฒนา ความเข้าใจในการอ่านเพิ่มขึ้นหลังการทดลอง

นอกจากนี้การเปรียบเทียบความคงทนของคะแนน ความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม พบว่าความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่ต่างกัน ซึ่งการทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยคิดว่าเป็นสิ่งที่ดีเพราะจากการพิจารณาคะแนนมีฐานทั้ง 2 กลุ่มมีค่าใกล้เคียงกันมาก

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 การวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับ และบอกวิธีแก้ไขกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจสามารถพัฒนาความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียนเพิ่มขึ้น ดังนั้นครูและผู้ที่เกี่ยวข้องควรจะนำวิธีการดังกล่าวไปพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยแก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ต่อไป

1.2 จากการวิจัยครั้งนี้ การให้กำลังใจมีส่วนช่วยให้ความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยเพิ่มขึ้น ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องจึงควรให้กำลังใจนักเรียนเพื่อให้บรรลุผลการเรียนการสอนในวิชาต่าง ๆ ทั้งนี้ผู้สอนควรสร้างบรรยากาศและสภาพการเรียนการสอนให้เอื้ออำนวยในการพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนพร้อมกันไปด้วย

1.3 การวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การตรวจงานและบอกวิธีแก้ไขเพียงอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ ครูควรติดตามผลการแก้ไขและบอกถึงพัฒนาการของเขาเพื่อให้มีกำลังใจในการแก้ไข และทำงานให้มีประสิทธิภาพดีขึ้นในโอกาสต่อไป

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัย

1. ควรทดลองใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับเช่นนี้อีก แต่เปลี่ยนกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับอื่น ๆ เช่น ระดับมัธยมศึกษา ระดับอุดมศึกษา เป็นต้น

2. ควรทดลองใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจกับนักเรียนที่มีตัวแปรต่างกัน เช่น เพศ, อายุ เป็นต้น

3. จากการวิจัยครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างเพียงกลุ่มละ 8 คน แต่ในสภาพจริงของห้องเรียนมีจำนวนนักเรียนมากกว่านี้ จึงควรทำการวิจัยเช่นนี้อีกแต่เพิ่มกลุ่มตัวอย่าง เป็นกลุ่มละ 20 หรือ 30 คน ตามความเหมาะสม

નગરપાલિકા

บรรณานุกรม

- ชวีญดา เอ่งฉ้วน. การศึกษาประเภทของการบ้านและการตรวจการบ้านที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.
- คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. หนังสือคู่มือของการประถมศึกษาเพื่อปวงชน 2427 - 2527. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2527.
- จริยา จิระวรพงศ์. ผลการตรวจแบบฝึกหัด 3 วิธี ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคงทนในการจำเรื่องพระร่วงสุวรรณคโลกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพิษณุโลกศึกษา. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2527. อัดสำเนา.
- จันทิมา พรหมโชติกุล. การเขียนข้อสอบวิชาภาษาไทย. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526.
- จินตนา พวงจันทร์แดง. องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านเร็วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524 อัดสำเนา
- เจียมจิต ห้าวหาญ. การส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านและความคงทนในการจำโดยวิธีนำเรื่อง 3 แบบ. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2522. อัดสำเนา.
- ชวาล แพรัตกุล. เทคนิคการเขียนข้อสอบ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2520.
- ชลธิรา กลัดอยู่. "ส่งเสริมการอ่าน," วิทยศึกษา. 11 - 54 ; มิถุนายน - กรกฎาคม 2517.
- _____. แบบแผนการทดลองและสถิติ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

- ณรงค์ ปานทอง. การสร้างหนังสือสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2526.
- ณรงค์ พุทธิชีวิน. ผลของข้อมูลย้อนกลับระหว่างกลุ่มเพื่อนที่มีต่อสมรรถภาพการสอนของนักศึกษาฝึกสอน. วิทยานิพนธ์ ค.ด. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.
อัสสัณนา.
- ดวงจิต ปุณณานนท์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์พื้นฐานของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาชั้นสูงที่มีระดับความคาดหวังและการได้รับข้อมูลย้อนกลับที่แตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.
อัสสัณนา.
- ทัศน์ัย ศุภเมธี. วิธีสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : ธนาคารพิมพ์, 2527.
- นิภา ศรีไพโรจน์. สถิติอนุพาราเมตริก. มหาสารคาม : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม, 2528.
- บันลือ พงษ์ตะวัน. วรรณกรรมสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2521.
- บันลือ พงษ์ตะวัน. อุปเทศการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษาแนวบูรณาการทางการสอน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2522.
- _____. การสอนอ่านเบื้องต้น. ชลบุรี : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน, 2523. อัสสัณนา.
- ประยูร แจ่มจบ. ประเภทและตำแหน่งของคำถามประกอบบทเรียนที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านของการจำเนื้อหาบทเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดภูเก็ต. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521. อัสสัณนา.
- ประสาธ อิศรปริตตา. จิตวิทยาการเรียนรู้กับการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : กราฟิคอาร์ต, 2523.
- ประเสริฐ ส่งแสง. การทดลองวิธีการให้แบบฝึกหัดและการตรวจแบบฝึกหัดที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521. อัสสัณนา.

- ปราณี เชียงทอง. วรรณกรรมสำหรับเด็ก. ชลบุรี : คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน, 2526.
- ปริญญ์ เกื้อหนุน. การศึกษาเปรียบเทียบการสอนอ่านโดยใช้วิธีและไม่ใช้การฟังประกอบ. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : โครงการส่งเสริมการแต่งตั้งตำราทบทวนมหาวิทยาลัย ทบวงมหาวิทยาลัย, 2530.
- พยอม อิงคตานุวัฒน์. จิตวิทยาพัฒนาเด็ก. กรุงเทพฯ : คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล, 2524
- พรสุรีย์ สุริยง. การศึกษาผลการให้ข้อมูลย้อนกลับและไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยในการเรียนการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.
- พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ : วุฒิสงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.
- พิมพ์พร อุทัยเลิศ. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่เรียนโดยการใช้แบบฝึกกับไม่ใช้แบบฝึก. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526. อัดสำเนา.
- พูนพงษ์ งามเกษม. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะการอ่านกับการสอนแบบเดิม. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2518. อัดสำเนา.
- ภาณี อัดโสภณ. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านขั้นตีความ ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านขั้นตีความในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523. อัดสำเนา.

- รัตนา ศิริพานิช. "การส่งเสริมความพร้อมในการเรียนอ่าน," คุรุปริทัศน์ฉบับความรู้เกี่ยวกับเด็ก. 6 : 54 - 60 ; มิถุนายน 2522.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ, 2536.
- วรรณิ์ โสภประยูร. ความยากง่ายในการเขียนพยัญชนะไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515. อัดสำเนา.
- วราภรณ์ จินาวัฒน์. ผลของการเฉลยคำตอบต่อการตอบแบบสอบ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521. อัดสำเนา.
- วันเพ็ญ สุภิกิตย์. การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและทัศนคติต่อภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีอ่านและเขียนลำดับเรื่องราวกับวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.
- ศิริอร รัตนอุดม. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่ใช้และไม่ใช้การ์ตูนเรื่องประกอบในการอ่าน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527. อัดสำเนา.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น, 2520.
- _____. หนังสือเรียนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เล่ม 1. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2523.
- สมบัติ มหารศ. เอกสารการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถม. มหาสารคาม ภาควิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม, 2523
- สุชาติ ตั้งทรงสวัสดิ์. การเปรียบเทียบผลของการให้อัลมุลย้อนกลับเกี่ยวกับการบ้านที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.

- สุชาติ ศิริสุขไพบูลย์. ทฤษฎีการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : ภาควิชาครุศาสตร์ศรีนคร
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและวิทยาศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
พระนครเหนือ, 2528.
- สุนาม นิธิมิตรากุล. การเปรียบเทียบความรู้ ความเข้าใจและความสนใจอันเกิดจากการอ่าน
หนังสือที่ใช้ส่วนของเด็กในชั้นประถมศึกษาตอนต้นออกเสียงเหนือกับหนังสือที่ผู้ใหญ่เขียน.
ปริทัศน์นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2520.
อติลาเนา.
- ไสว เลี่ยมแก้ว. จิตวิทยาในห้องเรียน. ปัตตานี : ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี, 2528
- สุนิรัตน์ ภิมรัมย์. การศึกษาเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจและความสนใจอันเกิดจาก
หนังสือที่ใช้ส่วนของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในชั้นบท กับหนังสือที่ผู้ใหญ่เขียนใน
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. ปริทัศน์นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2519. อติลาเนา.
- หทัย ดันหยง. การผลิตหนังสือสำหรับเด็ก. พิษณุโลก : แผนกเอกสารและการพิมพ์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก, 2525.
- หทัย ดันหยง. การสร้างสรรค์วรรณกรรมและหนังสือสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ .
อักษรเจริญทัศน์, 2529.
- อรชา เปรตาทอง. การเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับทันที กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
ล่าช้า ที่มีต่อความสามารถในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 6. ปริทัศน์นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2535. อติลาเนา.
- อัจฉรา ชีวพันธ์. คู่มือการสอนภาษาไทย กิจกรรมการเล่นประกอบการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อักษรสัมพันธ์, 2521.
- _____. ศาสตร์ของการสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ : โครงการตำราและเอกสารทาง
วิชาการ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531. อติลาเนา.
- อัญชลี แจ่มเจริญ. ศึกษา 231 วิธีสอนวิชากลุ่มทักษะ "ภาษาไทย". กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
เจริญผล, 2526.

Austin, Joe Dan "Do Comments on Mathematics Homework Affect Student's Achievement?" School Science and Mathematics. 2 : 159 - 164 ; February, 1976.

Babb, Patricia Joan. "The Effects of Instruction in the Use of Metacognitive Comprehension Monitoring Strategy Upon Fourth Grader's Reading Comprehension and Recall Performance," Dissertation Abstracts International. 44 : 1741 - A ; December, 1983.

Blair, Timothy R. and James D. Raths. "Reading Comprehension as Making Unreasonable Inferences," Journal of Education Research. 72 : 29 - 31 ; September - October, 1978.

Bloom, Benjamin S. and James H. Block. Human Characteristics and School Learning. New York : McGraw - Hill, 1976.

Cardelle, Maria Elawar. "A Factorial Experiment in Teachers' Written Feedback on Student Homework : Changing Teacher Behavior a Little Rather Than a Lot," The Journal of Educational Psychology. 77(2) : 162 - 173 ; 1985.

Deese, James and Steward H. Hulse. The Psychology of Learning. 3rd ed. New York : McGraw - Hill, 1976

Hafner, Lawrence E. and Barbara C. Palmer. "The Differential Effects of three Methods of Teaching on Reading Comprehension and Vocabulary of Ninth Grade Students," Journal of Educational Research. 1 : 36 ; September - October, 1980.

Hafner, Lawrence E. and Hayden B. Jolly. Pattern of Teaching Reading in the Elementary School. New York : The Macmillan Company, 1972.

- Harris, Larry A. and Carl B. Smith. Reading Instruction. New York : Holt, Rinehart and Winston, 1976.
- Kazdin, Alan E. Behavior Modification in Applied Settings. Homewood, Illinois : Dorsey Press, 1984.
- Kendall, Janet R., Jana M. Mason and Willan Hunter. "Which Comprehension? Artifacts in the Measurement of Reading Comprehension," Journal of Education Research. 72 : 233 - 236 ; March - April, 1980.
- Mikulas, Willian L. Behavior Modification. New York : Harper and Row, 1978.
- Paxman, Diane Leah Ferland. "The Effects of Three Types of Homework Feedback on The Achievement, Attitude, and Homework Practices of Seventh Grade Science," Dissertation Abstracts International. 48(2) : 297A ; August, 1987.
- Steven, Kathleen S. "The Effects of Topic Interest on the Reading Comprehension of Higher Ability Students," Journal of Educational Reserch. 6 : 365 - 367 ; July - August, 1980.
- Wainwright, Gurdon R. Rapid Reading Made Simple. Great Britain : W.H. Allen, Co. Lt., 1972.

การคำนวณ

ภาคผนวก ก.

โปรแกรมการให้ข้อมูลย้อนกลับ และบอกวิธีแก้ไข
โปรแกรมการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจ

ภาคผนวก ข.

แบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย

ภาคผนวก ค.

แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ฉบับที่ 1
แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ฉบับที่ 2
แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ฉบับที่ 3

ภาคผนวก ง.

ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่น
ของแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ฉบับที่ 1 ฉบับที่ 2 และฉบับที่ 3

ภาคผนวก ก.

โปรแกรมการให้ข้อมูลย้อนกลับ และบอกวิธีแก้ไข

โปรแกรมการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจ

โปรแกรมการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
1	ปฐมนิเทศ	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนด้วยกัน 2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์และรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบคะแนนและบอกวิธีแก้ไข 3. เพื่อให้นักเรียนทราบประโยชน์ที่จะได้รับในการทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย	1. สร้างความคุ้นเคยระหว่างกัน ดังนี้ 1.1 ผู้วิจัยแนะนำตัวเอง 1.2 นักเรียนแนะนำตัวเอง 2. ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ทราบวัตถุประสงค์และวางเงื่อนไขในการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข โดยมีเกณฑ์ ดังนี้ 2.1 ผู้วิจัยตรวจให้คะแนนแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่าน พร้อมกับอธิบายเพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง โดยให้อ่านข้อความและเรื่องใหม่อีกครั้งหนึ่งให้นักเรียนตอบคำถามได้ถูกต้อง พร้อมกับให้คะแนนเป็นสื่อ แสดงระดับความถูกต้อง แล้วรวมคะแนนที่บอกถึงความสามารถของการทำแบบฝึกหัด	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			ความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยและคั่นสมุดแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยให้นักเรียนในชั่วโมงต่อไป 2. ผู้วิจัยให้คะแนนแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยข้อละ 1 คะแนนสำหรับข้อที่ตอบถูก และข้อละ 0 คะแนนสำหรับข้อที่ตอบผิด 3. ผู้วิจัยและนักเรียนสนทนา ร่วมกันเกี่ยวกับประโยชน์ของการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีผลต่อการเรียนรู้ 4. ผู้วิจัยและนักเรียนฝึกปฏิบัติในช่วงระยะเวลาการทดลอง เช่น การตรงต่อเวลาในการฝึก การส่งแบบฝึกหัด เป็นต้น	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
2	ความเข้าใจ ในการอ่าน วิชาภาษา ไทย	1. เพื่อให้นักเรียนสามารถทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยได้ถูกต้อง 2. เพื่อให้นักเรียนทราบความก้าวหน้าและข้อบกพร่องหลังจากทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย 3. เพื่อจูงใจให้นักเรียนได้ปรับปรุงและแก้ไขข้อบกพร่องในการทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยครั้งต่อไปให้ดีขึ้น	ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ชั้น ดังนี้ <u>ชั้นที่ 1. ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน</u> ผู้วิจัยและนักเรียนสนทนาร่วมกันถึงประโยชน์ของความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย <u>ชั้นที่ 2. ชั้นสอน</u> 1. ทบทวนความหมายของความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย 2. ผู้วิจัยแจกแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ให้นักเรียนทำ <u>ชั้นที่ 3. ชั้นสรุป</u> ผู้วิจัยและนักเรียนสรุปร่วมกันเกี่ยวกับ ความหมายของความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย <u>การประเมินผล</u> จากการสังเกตการตอบคำถามและการร่วมกิจกรรม	แบบฝึกหัด ความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ชุดที่1

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
3-11	ความเข้าใจ ในการอ่าน วิชาภาษา ไทย	1. เพื่อให้นักเรียนเห็นคุณค่าของการทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย 2. เพื่อให้นักเรียนได้รับรู้ความสามารถของตนเอง 3. เพื่อให้นักเรียนทราบความก้าวหน้าของตนเอง 4. เพื่อให้นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของการได้รับข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข 5. เพื่อจูงใจให้นักเรียนได้ปรับปรุงและแก้ไขข้อบกพร่องในการทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยครั้งต่อไปให้ดีขึ้น	ตั้งแต่ครั้งที่ 3-11 มีวิธีดำเนินการทดลองเพื่อให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข หลังจากให้ผู้วิจัยสอนและให้นักเรียนไปทำแบบฝึกหัดมาแล้วเช่นเดียวกันดังนี้ 1. ผู้วิจัยคืนแบบฝึกหัดที่นักเรียนทำส่งโดยมีการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไขซึ่งมีลักษณะ ดังนี้ 1.1 แบบฝึกหัดข้อที่ทำถูกต้อง คะแนน 1 คะแนน 1.2 แบบฝึกหัดข้อที่ทำไม่ถูกต้อง คะแนน 0 คะแนน 1.3 รวมคะแนนที่บอกถึงความสามารถของการทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ในครั้งนั้นๆ 2. ผู้วิจัยให้เวลานักเรียนประมาณ 10 - 15 นาทีเพื่ออธิบายและแก้ไขข้อบกพร่องเป็นรายบุคคลโดยให้นักเรียนอ่านข้อความและ	แบบฝึกหัด ความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ชุดที่ 2 - 10

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			เรื่องราวใหม่อีกครั้งหนึ่งเพื่อให้ ให้นักเรียนตอบคำถามเกี่ยวกับ ความเข้าใจในการอ่านได้ 3. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ความเข้าใจในการอ่านวิชา ภาษาไทย ชุดที่ 2 - 10 (ให้เวลาทำ 25 - 30 นาที)	
12	ปัจฉิมนิเทศ	1. เพื่อสรุปผลการทดลองให้นักเรียนเข้าใจถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการทดลอง 2. เพื่อให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นที่มีต่อรูปแบบของการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไขที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย	1. ผู้วิจัยครูให้นักเรียนรายงานผลของการได้รับข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไขที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปหลักการเรียนเพื่อให้เกิดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
		3. เพื่อให้นักเรียนทราบผล การเรียนรู้ เพื่อสรุปผล การเปลี่ยนแปลง ปริมาณความถูกต้องในการ ทำแบบฝึกหัดความเข้าใจ ในการอ่านวิชาภาษาไทย	3. ให้นักเรียนอภิปรายความคิด เห็นที่มีต่อรูปแบบการให้ข้อมูล ย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไขใน การทำแบบฝึกหัดความเข้าใจ ในการอ่านวิชาภาษาไทย จากนั้นผู้วิจัยสรุปผลการทด ลองให้นักเรียนทราบ 4. ผู้วิจัยรายงานผลความก้าวหน้า จากการสังเกตการ ตรวจแบบฝึกหัดความเข้าใจ ในการอ่านวิชาภาษาไทย ให้นักเรียนทราบ แล้วกล่าว ขบใจนักเรียนใน กลุ่มที่ 1 ที่ให้ความร่วมมือในการ ทดลอง และกล่าวปิดการ ทดลอง	

หมายเหตุ : การทดลองใช้เวลา 40 นาที

โปรแกรมการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจ

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
1	ปฐมนิเทศ	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียน และระหว่างนักเรียน 2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์และรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจ 3. เพื่อให้นักเรียนทราบประโยชน์ที่จะได้รับในการทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย	1. สร้างความคุ้นเคยระหว่างกัน ดังนี้ 1. 1 ผู้วิจัยแนะนำตัวเอง 1 2 นักเรียนแนะนำตัวเอง 2. ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ทราบวัตถุประสงค์และเงื่อนไขในการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจ โดยมีเกณฑ์ ดังนี้ 2. 1 ผู้วิจัยตรวจให้คะแนนแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย พร้อมกับบอกวิธีแก้ไขข้อบกพร่องและให้คะแนนเป็นสื่อแสดงระดับความถูกต้อง แล้วรวมคะแนนที่บอกถึงระดับความสามารถของการทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยนักเรียนจะได้รับกำลังใจ	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			จากผู้วิจัยดังนี้ มีความพยายามดี ลองพยายามให้มากกว่านี้ หมายถึง ได้คะแนนตั้งแต่ร้อยละ 40 - 49, พยายามต่อไปย่อมได้ผลดีตามที่หวัง หมายถึง ได้คะแนนตั้งแต่ร้อยละ 60 - 62, ตั้งใจดีขึ้นมากพยายามต่อไป หมายถึง ได้คะแนนตั้งแต่ร้อยละ 70 - 79, ดีมาก ทำให้ดีขึ้นต่อไป หมายถึง ได้คะแนนตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป โดยผู้วิจัยเขียนข้อความให้กำลังใจลงในสมุดแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย และคืนให้นักเรียนในชั่วโมงต่อไป 2.2 ผู้วิจัยให้คะแนนแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ข้อละ 1 คะแนน	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			สำหรับข้อที่ตอบถูกและข้อละ 0 คะแนน สำหรับข้อที่ตอบผิด 3. ผู้วิจัยและนักเรียนสนทนา ร่วมกันเกี่ยวกับประโยชน์ของการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีผลต่อการเรียนรู้ 4. ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันวางระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในช่วงระยะเวลาการทดลอง เช่น การตรงต่อเวลาในการฝึก การส่งแบบฝึกหัด เป็นต้น	
2	ความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย	1. เพื่อให้นักเรียนสามารถทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยได้ถูกต้อง 2. เพื่อให้นักเรียนทราบความก้าวหน้าและข้อบกพร่องหลังจากทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่าน	ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ขั้นตอน <u>ขั้นที่ 1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน</u> ผู้วิจัยและนักเรียนสนทนา ร่วมกันถึงประโยชน์ของความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย <u>ขั้นที่ 2. ขั้นสอน</u> 1. ทบทวนความหมายของความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย	แบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยชุดที่ 1

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
		3. เพื่อจูงใจให้นักเรียนได้ปรับปรุงและแก้ไขข้อบกพร่องในการทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยครั้งต่อไปให้ดีขึ้น	2. ผู้วิจัยแจกแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ให้นักเรียนทำ <u>ขั้นที่ 3. ขั้นสรุป</u> ผู้วิจัยและนักเรียนสรุปร่วมกันเกี่ยวกับ ความหมายของความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย <u>การประเมินผล</u> สังเกตการตอบคำถามและการร่วมกิจกรรม	
3 - 11	ความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย	1. เพื่อให้นักเรียนเห็นคุณค่าของการทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย 2. เพื่อให้นักเรียนได้รับรู้ความสามารถของตนเอง 3. เพื่อให้นักเรียนทราบความก้าวหน้าของตนเอง	ตั้งแต่ครั้งที่ 3 - 11 มีวิธีดำเนินการทดลองเช่นเดียวกันดังนี้ 1. ผู้วิจัยคืนแบบฝึกหัดที่นักเรียนทำส่งโดยมีการให้ข้อมูลย้อนกลับบอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ โดยผู้วิจัยเขียนข้อความให้กำลังใจลงในแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชา	แบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยชุดที่ 2 - 10

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
		4. เพื่อให้นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของการได้รับข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ 5. เพื่อจูงใจให้นักเรียนได้ปรับปรุงการทำแบบฝึกหัด ความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ครั้งต่อไปให้ดีขึ้น	ภาษาไทย 2. ผู้วิจัยและนักเรียนสรุปร่วมกันเกี่ยวกับความหมายของความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย 3. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย	
12	ปัจจัยนิเทศ	1. เพื่อสรุปผลการทดลองให้นักเรียนเข้าใจถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการทดลอง 2. เพื่อสรุปผลการเปลี่ยนแปลงปริมาณความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ให้นักเรียนในกลุ่มที่ 2 ทราบ	1. ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลของการได้รับข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย 2. ให้นักเรียนช่วยกันสรุปหลักการเรียนเพื่อให้เกิดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
		3. เพื่อให้นักเรียนทราบ วัตถุประสงค์และรูปแบบ ของการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจ	3. ให้นักเรียนอภิปรายความคิดเห็นที่มีต่อรูปแบบการให้ข้อมูล ย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจ ในการทำ ความเข้าใจในการอ่านวิชา ภาษาไทย จากนั้นผู้วิจัยสรุป ผลการทดลองให้นักเรียน ทราบ 4. ผู้วิจัยรายงานผลความก้าวหน้า จากการสังเกตการ ตรวจแบบฝึกหัด ความเข้าใจ ในการอ่านวิชาภาษาไทย ให้นักเรียนทราบ แล้วกล่าว ขอให้นักเรียนใน กลุ่มที่ 2 ที่ให้ความร่วมมือในการ ทดลอง และกล่าวปิดการ ทดลอง	

หมายเหตุ : การทดลองใช้เวลา 40 นาที

โปรแกรมการทดลองกลุ่มทดลองที่ 1

ครั้งที่ 1

เรื่อง ปฐมเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ และรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับ และบอกวิธีแก้ไข
3. เพื่อให้นักเรียนทราบประโยชน์ที่จะได้รับจากการทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่าน

วิชาภาษาไทย

สื่อการเรียนการสอน -

เวลาที่ใช้สอน 2 คาบ คาบละ 20 นาที

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ผู้วิจัยแนะนำตัวเอง แล้วให้นักเรียนแนะนำตัวเอง
2. อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับวิธีการเรียนวิชาภาษาไทยเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยให้ประสบผลสำเร็จ
3. อธิบายชี้แจงให้ทราบวัตถุประสงค์ และรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไขตามกลุ่มที่เข้ารับการทดลอง
4. ร่วมกันวางระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในช่วงระยะเวลาการทดลอง

การประเมินผล

การสังเกตความสนใจในการร่วมกิจกรรม

ครั้งที่ 2

เรื่อง ความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย

ความคิดรวบยอด/หลักการ

ความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย หมายถึง การที่นักเรียนเข้าใจข้อความและเรื่องที่อ่านโดยสามารถจับใจความ สรุปสาระสำคัญ ของข้อความและเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยได้ถูกต้อง
2. เพื่อให้นักเรียนทราบผลและข้อบกพร่องหลังจากการทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย
3. เพื่อจูงใจให้นักเรียนได้ปรับปรุง และแก้ไขข้อบกพร่องในการทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยครั้งต่อไปให้ดีขึ้น

สื่อการเรียนการสอน

แบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ชุดที่ 1

เวลาที่ใช้สอน 2 คาบ คาบละ 20 นาที

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

ผู้วิจัยและนักเรียนสนทนาร่วมกันถึงประโยชน์ของวิชาภาษาไทย เรื่องความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย

ชั้นสอน

1. ทบทวนความหมายของความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย
2. ผู้วิจัยแจกแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ชุดที่ 1 ให้นักเรียนทำ

ชั้นสรุป

ผู้วิจัยและนักเรียนสรุปร่วมกันเกี่ยวกับความหมายของความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย

การประเมินผล

จากการสังเกตการตอบคำถามและการร่วมกิจกรรม

หมายเหตุ

ครั้งที่ 3 - 11

เรื่อง ความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยด้านการแปลความ

ความคิดรวบยอด/หลักการ

ความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย หมายถึง การที่นักเรียนเข้าใจข้อความและเรื่องที่อ่าน โดยสามารถจับใจความ สรุปสาระสำคัญของข้อความและเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยได้ถูกต้อง
2. เพื่อให้นักเรียนทราบผล และข้อบกพร่องหลังจากการทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย
3. เพื่อจูงใจให้นักเรียนได้ปรับปรุงและแก้ไขข้อบกพร่องในการทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ครั้งต่อไปให้ดีขึ้น

สื่อการเรียนการสอน

แบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ชุดที่ 2 - 10

เวลาที่ใช้สอน 2 คาบ คาบละ 20 นาที

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

ผู้วิจัยคืนแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยให้นักเรียน สำหรับแบบฝึกหัดข้อที่ทำผิด ผู้วิจัยจะอธิบายเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องโดยให้นักเรียนอ่านข้อความและเรื่องใหม่อีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้นักเรียนตอบคำถามได้ถูกต้อง

ครั้งที่ 12

เรื่อง ปัจฉิมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสรุปผลการทดลองให้นักเรียนเข้าใจถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการทดลอง
2. เพื่อให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นที่มีต่อรูปแบบของการให้ข้อมูลย้อนกลับ และบอกวิธีแก้ไข ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย
3. เพื่อให้นักเรียนทราบผลการเรียนรู้ เพื่อสรุปผลการเปลี่ยนแปลงปริมาณความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย

สื่อการเรียนการสอน

กระดาษคำตอบแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ชุดที่ 1 - 10

เวลาที่ใช้สอน 2 คาบ คาบละ 20 นาที

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ให้นักเรียนรายงานผลของการได้รับข้อมูลย้อนกลับ ในการทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยที่มีต่อตนเอง
2. ให้นักเรียนช่วยกันสรุปหลักการเรียนเพื่อให้เกิดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
3. ให้นักเรียนอภิปรายความคิดเห็นที่มีต่อรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับ และบอกวิธีแก้ไขในการทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย

4. ผู้วิจัยรายงานผลการเรียนรู้จากการสังเกต ขอบใจนักเรียนที่ให้ความร่วมมือ และ
กล่าวปิดการทดลอง

การประเมินผล

การสังเกตความสนใจในการร่วมกิจกรรม

โปรแกรมการทดลองกลุ่มทดลองที่ 2

ครั้งที่ 1

เรื่อง การปฐมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ และรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับ นอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจ
3. เพื่อให้นักเรียนทราบประโยชน์ที่จะได้รับจากการทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย

สื่อการเรียนการสอน -

เวลาที่ใช้สอน 2 คาบ คาบละ 20 นาที

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ผู้วิจัยแนะนำตัวเอง แล้วให้นักเรียนแนะนำตัวเอง
2. อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับวิธีการเรียนวิชาภาษาไทยเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยให้ประสบผลสำเร็จ
3. อธิบายชี้แจงให้ทราบวัตถุประสงค์ และรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับ นอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจ ตามกลุ่มที่เข้ารับการทดลอง
4. ร่วมกันวางระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในช่วงระยะเวลาการทดลอง

การประเมินผล

การสังเกตความสนใจในการร่วมกิจกรรม

ครั้งที่ 2

เรื่อง ความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย

ความคิดรวบยอด/หลักการ

ความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย หมายถึง การที่นักเรียนเข้าใจข้อความและเรื่อง ที่อ่านโดยสามารถจับใจความ สรุปสาระสำคัญ ของข้อความและเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เพื่อให้ให้นักเรียนสามารถทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยได้ถูกต้อง
2. เพื่อให้นักเรียนทราบผล และข้อบกพร่องพร้อมกับข้อความให้กำลังใจหลังจากการทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย
3. เพื่อจูงใจให้นักเรียนได้ปรับปรุง การทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยครั้งต่อไปให้ดีขึ้น

สื่อการเรียนการสอน

แบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ชุดที่ 1

เวลาที่ใช้สอน 2 คาบ คาบละ 20 นาที

กิจกรรมการเรียนการสอน

ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน

ผู้วิจัยและนักเรียนสนทนาร่วมกันถึงประโยชน์ของวิชาภาษาไทย เรื่องความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย

ขั้นสอน

1. ทบทวนความหมายของความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย
2. ผู้วิจัยแจกแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ชุดที่ 1 ให้นักเรียนทำ

ขั้นสรุป

ผู้วิจัยและนักเรียนสรุปร่วมกันเกี่ยวกับความหมายของความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย

การประเมินผล

จากการสังเกตการตอบคำถามและการร่วมกิจกรรม

หมายเหตุ

ครั้งที่ 3 - 11

เรื่อง ความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย

ความคิดรวบยอด/หลักการ

ความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย หมายถึง การที่นักเรียนเข้าใจข้อความและเรื่อง
ที่อ่าน โดยสามารถจับใจความ สรุปสาระสำคัญของข้อความและเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยได้ถูกต้อง
2. เพื่อให้นักเรียนทราบผล และข้อบกพร่องพร้อมกับข้อความให้กำลังใจหลังจากการทำ
แบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย
3. เพื่อจูงใจให้นักเรียนได้ปรับปรุงการทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษา
ไทย ครั้งต่อไปให้ดีขึ้น

สื่อการเรียนการสอน

แบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ชุดที่ 2 - 10

เวลาที่ใช้สอน 2 คาบ คาบละ 20 นาที

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

ผู้วิจัยคืนแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยให้นักเรียน ดูคะแนนและข้อความ
ให้กำลังใจ

ชั้นสอน

ผู้วิจัยแจกแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ชุดที่ 2 - 10 ให้นักเรียนทำ

ชั้นสรุป

ผู้วิจัยและนักเรียนสรุปร่วมกันเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย

การประเมินผล

1. การสังเกตความสนใจในการถามปัญหา และการตอบคำถาม
2. การตรวจแบบฝึกหัด

หมายเหตุ

ครั้งที่ 12

เรื่อง ปัจฉิมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสรุปผลการทดลองให้นักเรียนเข้าใจถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการทดลอง
2. เพื่อให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นที่มีต่อรูปแบบของการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจ ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย
3. เพื่อให้นักเรียนทราบผลการเรียนรู้ เพื่อสรุปผลการเปลี่ยนแปลงปริมาณความถูกต้อง ในการทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย

สื่อการเรียนการสอน

กระดาษคำตอบแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ชุดที่ 1 - 10

เวลาที่ใช้สอน 2 คาบ คาบละ 20 นาที

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ให้นักเรียนรายงานผลของการได้รับข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจ ในการทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยที่มีต่อตนเอง
2. ให้นักเรียนช่วยกันสรุปหลักการเรียนเพื่อให้เกิดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
3. ให้นักเรียนอภิปรายความคิดเห็นที่มีต่อรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจ ในการทำแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย

4. ผู้วิจัยรายงานผลการเรียนรู้จากการสังเกต ขอบใจนักเรียนที่ให้ความร่วมมือและ
กล่าวปิดการทดลอง

การประเมินผล

การสังเกตความสนใจในการร่วมกิจกรรม

ภาคผนวก ข.

แบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย

แบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่าน วิชาภาษาไทย ชุดที่ 1

ชื่อ..... โรงเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านเรื่องราว และข้อความแล้วตอบคำถามต่อไปนี้ โดยการทำเครื่องหมาย X ทับลงบนอักษรหน้าข้อ ก, ข, ค หรือ ง ที่เห็นว่าถูกที่สุดเพียงข้อเดียว

นกเอี้ยงกับนกตะกุ่ม

มีนกเอี้ยงสองตัวผิวเมียวทำรังอยู่บนยอดไทรที่ขึ้นอยู่ใกล้บึงใหญ่ ต่อมานางนกเอี้ยงออกไปแล้วฝึกไข่เป็นลูกนกเล็ก ๆ 4 ตัว พ่อนกแม่นกดีใจมากรักใคร่บำรุงลูกอ่อนผลัดกันไปหาอาหารมาเลี้ยงลูกไม่ให้ขาด

อยู่มาวันหนึ่งฝนตกหนัก นกตะกุ่มตัวหนึ่งทำรังอยู่ในป่าห่างออกไป แต่บินไปหากินในบึงใหญ่ใกล้ต้นไทรที่รังนกเอี้ยงอยู่ นกตะกุ่มเจออาหารบริบูรณ์ในบึงนี้ กินปู หอย ปลา และกบเขลิบอยู่กลางฝน อยู่จนเมื่อดำไม้กันรู้ตัว พอลคิดจะกลับรังก็ให้หนาวเป็นเหน็บ บินไกลไม่ไหวเสียแล้ว จึงคิดหาที่พักใกล้ ๆ นั้น ได้ยินเสียงนกเอี้ยงพูดกันอยู่บนต้นไทรจึงไปหาอ่อนวอนขออาศัยนอนบนต้นไทรด้วยสักคืนหนึ่ง นกเอี้ยงสงสารก็ยอมให้นอนบนต้นไม้ของตนได้

ตกตึกคืนนั้นนกเค้าแมวตัวหนึ่งออกหากินบินฉวัดเฉวียนไปมา หาเหยื่ออยู่ใกล้ต้นไทรส่งเสียงร้อง "หอกสีก หอกสีก หอกสีก" ดังน่ากลัวในเวลากลางดึกสงัด แปลกกว่าเสียงสัตว์อื่นๆ นกตะกุ่มไม่เคยได้ยิน นึกว่าใครเอามาหลอกตน กลัวจนตัวสั่น นอนไม่ได้ ขอเข้าไปนอนในรังนกเอี้ยงด้วย อ้างว่ากลัวอยู่ตัวเดียวไม่ได้ นกเอี้ยงสองตัวเมียวไม่อนุญาตบอกว่า รังเล็กไม่พอนอน ไหนจะมีลูกอ่อนอีก 4 ตัว ขณะที่กำลังเจรจาสงวนอ่อนอยู่นั้น พอตีนกเค้าแมวบินโฉบมาร้อง "หอกสีก หอกสีก" เต็มเสียงขึ้นอีกทีหนึ่ง นกตะกุ่มตกใจกลัวจนแทบสิ้นสติไม่ฟังคำทัดทานจากนกเอี้ยงแล้ววิ่งเข้าไปในรังของนกเอี้ยงทันทีด้วยความตกใจที่ไม่ได้ยั้งคิดจึงเหยียบเอาลูกนกเอี้ยงตายไป 2 ตัว

พ่อแม่นกเอี้ยงเสียใจมาก และโกรธนกตะกุ่มที่ข่มขืนจึงจับนกตะกุ่มไว้ พอรุ่งเช้าก็เอาตัวไปให้แรงตัดสินลงโทษ โดยมีอีการ่วมตัดสินด้วย แล้วตามหานกเค้าแมวมาเป็นพยาน

นกตะกรุมยอมรับผิดจริง แร้งจึงตัดสินให้นกเอี้ยงเป็นผู้ถอนชนหัวนกตะกรุมออกจนหมดเกลี้ยงต่อหน้านกทั้งหลาย นกตะกรุมอ่อนวอนขอให้เหลือไว้สัก 2 - 3 เส้น เพื่อเอาไว้หวัดเชาบ้างแต่นกเอี้ยงไม่ยอมจึงถอนจนเกลี้ยงไม่เหลือสักเส้นเดียว นกตะกรุมจึงหัวล้านตั้งแต่นั้นมา

1. นกตะกรุมในเรื่องนี้มีนิสัยอย่างไร
 - ก. ซุ่มซ่าม
 - ข. ขี้ขลาด
 - ค. ประมาท
 - ง. เห็นแก่กิน
2. นกตะกรุมถูกลงโทษเพราะเหตุใด
 - ก. ซุ่มซ่าม
 - ข. ขี้ขลาด
 - ค. ประมาท
 - ง. เห็นแก่กิน
3. การลงโทษนกตะกรุมในเรื่องนี้เหมาะสมหรือไม่
 - ก. เหมาะสมเพราะนกตะกรุมทำผิด
 - ข. ไม่เหมาะสมเพราะนกตะกรุมยอมรับผิด
 - ค. ไม่เหมาะสมเพราะนกตะกรุมทำผิดเพราะตกใจ
 - ง. เหมาะสมเพราะลูกนกเอี้ยงตาย นกตะกรุมควรตายด้วย
4. เพราะเหตุใดลูกอ่อนของนกเอี้ยงจึงตาย
 - ก. เพราะตัวเล็ก
 - ข. เพราะถูกนกตะกรุมเหยียบ
 - ค. เพราะหลบนกตะกรุมไม่ทัน
 - ง. เพราะตกใจเสียงร้องของนกตะกรุม

5. นักในเรื่องนี้มีลักษณะอย่างไร
 - ก. ฉลาด
 - ข. ซื่อสัตย์
 - ค. ยุติธรรม
 - ง. เชื่อฟังนกแฉ่ง
6. นกตะกรุมกลัวอะไร
 - ก. กลัวหอกลัก
 - ข. กลัวเสียงอันดัง
 - ค. กลัวความหนาวเย็น
 - ง. กลัวเสียงนกเค้าแมว
7. เพราะเหตุใดนกตะกรุมจึงกลับรังของตนไม่ได้
 - ก. เพราะมีดแล้ว
 - ข. เพราะบินไม่ไหว
 - ค. เพราะอึดเกินไป
 - ง. เพราะอากาศหนาวเย็น
8. นกชนิดใดออกหากินในเวลากลางคืน
 - ก. อีกา
 - ข. นกเอี้ยง
 - ค. นกตะกรุม
 - ง. นกเค้าแมว
9. ลูกทั้ง 2 ตัวของนกเอี้ยงเสียชีวิตในเวลาใด
 - ก. เช้า
 - ข. เย็น
 - ค. กลางวัน
 - ง. กลางคืน

10. นกตะกรุมมีลักษณะแตกต่างจากนกอื่นอย่างไร

ก. หัวดำ

ข. หัวแดง

ค. หัวล้าน

ง. หัวต่าง

แบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่าน วิชาภาษาไทย ชุดที่ 2

ชื่อ..... โรงเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านเรื่องราว และข้อความแล้วตอบคำถามต่อไปนี้ โดยการทำเครื่องหมาย X ทับลงบนอักษรหน้าข้อ ก, ข, ค หรือ ง ที่เห็นว่าถูกที่สุดเพียงข้อเดียว

สิงโตกับสุนัขจิ้งจอก

ครั้งหนึ่งนานมาแล้วสมัยที่สัตว์ต่าง ๆ สามารถพูดได้ สิงโตแก่ตัวหนึ่งไม่สามารถออกไปล่าสัตว์ได้ จึงคิดหาวิธีที่จะได้อาหารโดยนอนอยู่แต่ในถ้ำ แล้วบอกสัตว์ทั้งหลายว่าตัวเองป่วยหนัก ฝ่ายกวางเมื่อรู้ข่าวว่าสิงโตป่วยจึงมาเยี่ยม สิงโตก็จับกวางกินเป็นอาหาร และเมื่อกระต่ายมาเยี่ยม สิงโตก็จับกระต่ายกินเป็นอาหารเช่นกัน

วันหนึ่งสุนัขจิ้งจอกเดินผ่านมาหน้าถ้ำของสิงโตตัวนั้น สิงโตแลเห็นสุนัขจิ้งจอกจึงร้องเรียกสุนัขจิ้งจอกเข้าไปหา

สุนัขจิ้งจอกตอบว่า "ฉันอยากจะเข้าไปเยี่ยมท่านเหมือนกัน แต่มีบางสิ่งบางอย่างที่เตือนฉันว่าอย่าเข้าไป"

สิงโตร้องถามว่า "อะไรละเพื่อนเอ๋ย"

สุนัขจิ้งจอกตอบว่า "ฉันเห็นรอยเท้าของกวาง และกระต่ายที่เดินเข้าไปเยี่ยมท่าน"

สิงโตหัวเราะแล้วร้องว่า "ก็สัตว์ทั้งสองนั้นอุตส่าห์มาเยี่ยมเยียนข้า"

สุนัขจิ้งจอกตอบว่า "แต่ฉันไม่เห็นรอยเท้าของสัตว์ทั้งสองที่เดินกลับออกมาเลย ฉันจึงขอลาท่านไปก่อนนะ"

แล้วสุนัขจิ้งจอกก็เดินผ่านไป

1. สัตว์ตัวใดที่แก้งไม่สบาย
 - ก. กวาง
 - ข. สิงโต
 - ค. กระต่าย
 - ง. สุนัขจิ้งจอก
2. สัตว์ตัวใดที่หลงเชื่อ และเข้าไปเยี่ยมสิงโตจนกลายเป็นเหยื่อรายแรกของสิงโต
 - ก. แกะ
 - ข. กวาง
 - ค. กระต่าย
 - ง. สุนัขจิ้งจอก
3. สัตว์ตัวใดที่ฉลาดกว่าสิงโต
 - ก. แกะ
 - ข. กวาง
 - ค. กระต่าย
 - ง. สุนัขจิ้งจอก
4. กวางและกระต่ายเข้าไปหาสิงโตในถ้ำเพราะอะไร
 - ก. เข้าไปเยี่ยมเยียน
 - ข. เข้าไปขอพักเหนื่อย
 - ค. เข้าไปขอเศษอาหาร
 - ง. เข้าไปขอความช่วยเหลือ
5. สุนัขจิ้งจอกเห็นสิงโตผิดปกติจึงไม่เข้าไปหาสิงโต
 - ก. หิวของแก้ง
 - ข. เลือดของกวาง
 - ค. กระดูกของกระต่าย
 - ง. รอยเท้าของกวาง และกระต่าย

6. สัตว์ตัวใดที่ตายเพราะความประมาท จนตกเป็นเหยื่อรายสุดท้ายของสิงโต
 - ก. เก้ง
 - ข. กวาง
 - ค. กระต่าย
 - ง. สุนัขจิ้งจอก
7. สิงโตกินอาหารประเภทใด
 - ก. นมสด
 - ข. ผลไม้
 - ค. เนื้อสัตว์
 - ง. ผักและหญ้า
8. สุนัขจิ้งจอกรอดตายเพราะอะไร
 - ก. วิ่งเร็ว
 - ข. ชี้อลาด
 - ค. ช่างลี้ภัย
 - ง. เอาเปรียบเพื่อน
9. เหตุใดสิงโตจึงไม่ออกไปหาอาหารกิน
 - ก. เพราะซาหึก
 - ข. เพราะขี้เกียจ
 - ค. เพราะแก่มาก
 - ง. เพราะชอบแก่งสัตว์ตัวอื่น
10. เรื่องนี้สอนนักเรียนว่าอย่างไร
 - ก. อย่าดูถูกเพื่อน
 - ข. คบคนพาล พาลพาไปหาผิด
 - ค. ช่างตายทั้งตัวเอาใบไม้ปิดไม่มิด
 - ง. ความประมาทเป็นบ่อเกิดแห่งความตาย

แบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่าน วิชาภาษาไทย ชุดที่ 3

ชื่อ..... โรงเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านเรื่องราว และข้อความแล้วตอบคำถามต่อไปนี้ โดยการทำเครื่องหมาย X ทับลงบนอักษรหน้าข้อ ก, ข, ค หรือ ง ที่เห็นว่าถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

ค้างคอกับเสือ

นานมาแล้ว ค้างคอกตัวหนึ่งตกลงไปในบ่อลึก มันพยายามตะเกียกตะกายขึ้นเท่าไรก็ไม่ สามารถจะขึ้นพ้นจากบ่อ เมื่อหมดปัญหามันจึงหมอบนิ่ง ๆ รอคอยโอกาสที่จะขึ้นให้ได้

ขณะนั้นมีเสือหัวน้ำเดินผ่านมา เมื่อมันเห็นบ่อจึงชะโงกลงไปดูว่ามีน้ำหรือไม่ พอได้เห็น ค้างคอกตัวนั้นเข้า เสือจึงถามว่า "อ้าว เจ้าค้างคอก เจ้าลงไปทำไมที่นั่นล่ะ" ค้างคอกเห็น เสือ ดังนั้นจึงนึกหาอุบายที่จะขึ้นจากบ่อให้ได้ จึงพูดว่า "การที่ข้าลงไปในบ่อนี้ก็เพื่อซ่อมกระโศก สูงไว้ไปทำแข่งกับช้าง" เสือได้ยินก็หัวเราะออกมาด้วยความขบขัน พร้อมกับพูดว่า "เจ้าค้างคอก เอ๊ย เจ้าอย่าอวดดีเลย เจ้านั้นนอกจากขาลั่นแล้วยังคุยเชื่องอีกด้วย" ค้างคอกได้ยินแกล้งทำเป็น โหมโรงกล่าวทำออกไปว่า "ชะเจ้าเสือ เจ้าอย่าอวดดีนักเลย แม้แต่เจ้าเองหากเจ้าไม่เชื่อ เจ้า มาแข่งกระโศกจากกันบ่อกับข้าก็ได้ หากข้าแพ้เจ้า เจ้าจงกินข้าเสีย หากเจ้าแพ้ข้า ข้าจะกินเจ้า เช่นกัน" เสือได้ยินรู้สึกโกรธมาก จึงกระโดดไปก้นบ่อนั้นทันที เพื่อจะได้สั่งสอนให้ค้างคอกรู้สึก สำนึกตัวเสียบ้างที่อวดเก่ง เสือจึงบอกกับค้างคอกว่า

"เจ้าเตรียมตัวพร้อมแล้วหรือยัง หากข้าขึ้นได้ ข้าไม่กินเจ้าหรอก แต่จะเอาเท้ากระแทบ ให้เจ้าท้องแตกตายเลย"

ขณะที่เสือกำลังเตรียมตัวอยู่นั้น ค้างคอกได้ใช้ปากคาบหางเสือไว้แน่น เสือเริ่มนับ 1 2 3 เสือกระโจนจากก้นบ่อขึ้นปากบ่อทันที ค้างคอกคาบหางเสือก็พลอยติดขึ้นด้วยแรงเหวี่ยงของหางเสือ ทำให้ค้างคอกกระเด็นหลุดปลิวไปห่างจากบ่อไกลเอากการ การกระเด็นเช่นนั้นทำให้ค้างคอกรู้สึกจุก เสียจนตัวลั่น ฝ่ายเสียมองเห็นค้างคอกอยู่ห่างจากปากบ่อไกลกว่าตอนที่กระโดดขึ้นมาเสียอีก รู้สึก ตกใจคิดว่าตนแพ้ค้างคอกแน่ ๆ เสือจึงร้องถามค้างคอกไปว่า "เจ้าเป็นอะไรไปแล้วจึงตัวลั่น

เช่นนั้น" คางคกได้ที่ซึ่งใจหิวเราะออกมา พร้อมกับพูดว่า "เสียเอ๋ย การที่เราตัวลั่นนั้นมิใช่อื่นไกลหรอก เราารู้สึกดีใจที่จะได้กินสัตว์ใหญ่ ๆ เช่นเจ้าตามทีตกลงกันได้
เลือดก็ใจมากรีบกระโจนหนีคางคกและหายเข้าไปด้วยความกลัว

1. คางคกต้องลงไปอยู่ในบ่อลึกเพราะเหตุใด
 - ก. ตกลงไป
 - ข. กระโดดลงไป
 - ค. ช้อมกระโดดสูง
 - ง. กระโดดหนีเสือ
2. สัตว์ตัวใดที่มีนิสัยขี้โมโห
 - ก. เสือ
 - ข. ช้าง
 - ค. สิงโต
 - ง. คางคก
3. การที่คางคกพูดว่า "เราารู้สึกดีใจที่จะได้กินสัตว์ใหญ่" คำว่า "สัตว์ใหญ่" ในที่นี้หมายถึงสัตว์ใด
 - ก. ช้าง
 - ข. เสือ
 - ค. สิงโต
 - ง. ช้างและเสือ
4. ทำไมคางคกจึงตัวลั่นเมื่อขึ้นจากบ่อน้ำ
 - ก. เพราะดีใจ
 - ข. เพราะจุกเสียด
 - ค. เพราะกระโดด
 - ง. เพราะกลัวเสือ

5. ทำไมเสือจึงหนีคางคก
 - ก. กลัวคางคกกิน
 - ข. กลัวที่คางคกตัวลั่น
 - ค. กลัวที่คางคกไปพาช้างมาทำร้าย
 - ง. กลัวคางคกกระพือท้องแตกตาย
6. คางคกใช้ปากคาบหางเสือเพราะเหตุใด
 - ก. เพื่อขึ้นจากบ่อ
 - ข. เพื่อเอาชนะ
 - ค. เพื่อจะหนีเสือ
 - ง. เพื่อแก้งเสือ
7. คางคกอยู่ไกลจากปากบ่อเพราะอะไร
 - ก. เพราะตัวลั่น
 - ข. เพราะกระโดด
 - ค. เพราะกลัวเสือ
 - ง. เพราะหางเสือเหวี่ยง
8. "ตะเกียกตะกาย" หมายความว่าอย่างไร
 - ก. ต่อสู้จนสุดความสามารถ
 - ข. ดั้นรนจนสุดความสามารถ
 - ค. อุตุนจนสุดความสามารถ
 - ง. พยายามจนสุดความสามารถ
9. "อ้าว เจ้าคางคก เจ้าลงไปทำไมที่ก้นบ่อนั้นเล่า" เสือกล่าวด้วยความรู้สึกอย่างไร
 - ก. สงสัย
 - ข. สงสาร
 - ค. เห็นใจ
 - ง. ห่วงใย

10. คางคกมีนิสัยอย่างไร

ก. ใจ

ข. ฉลาด

ค. ขี้โมโห

ง. คดโกง

แบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่าน วิชาภาษาไทย ชุดที่ 4

ชื่อ..... โรงเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านเรื่องราว และข้อความแล้วตอบคำถามต่อไปนี้ โดยการทำเครื่องหมาย X ทับลงบนอักษรหน้าข้อ ก, ข, ค หรือ ง ที่เห็นว่าถูกต้องเพียงข้อเดียว

สุนัขกับแมว

ชายยากจนปลูกกระท่อมเล็ก ๆ อยู่ริมฝั่งแม่น้ำ เขาเลี้ยงแมว และสุนัขไว้อย่างละตัว อยู่มาวันหนึ่งขณะที่เขาเดินกลับบ้านเขาพบแหวนเก่า ๆ วงหนึ่ง จึงหยิบขึ้นมาดูแล้วถือกลับบ้านโดยไม่รู้ว่าเป็นแหวนนำโชค นับตั้งแต่นั้นมาเขาก็โชคดีและร่ำรวยขึ้นเรื่อย ๆ เขาคิดว่าเมื่อแหวนวงนี้ช่วยให้เขาร่ำรวยขึ้น เขาก็ควรจะเก็บมันให้มิดชิดหน่อย เขาจึงนำแหวนไปใส่ในหีบไม้ใส่กุญแจหีบ แล้วใช้เชือกผูกนำไปวางไว้ที่ห้องนอน

ต่อมามีขโมยคนหนึ่งซึ่งอยู่ฝั่งแม่น้ำตรงกันข้าม มาขโมยแหวนของเขาไป ตั้งแต่นั้นมาครอบครัวของชายคนนี้ก็ยากจนลงอีก สุนัขจึงปรึกษากับแมวว่า "เราต้องหาทางช่วยเหลือนายของเราให้ได้" แมวจึงรีบสนับสนุนว่า "เราหาทางไปเอาแหวนที่พวกขโมยลักไปคืนมาเถิด"

จากนั้นสัตว์ทั้งสองก็วางแผน โดยสุนัขเป็นผู้ว่ายน้ำ แมวขี่หลัง ครั้นถึงฝั่งแล้วทั้งสองก็พากันไปยังบ้านของขโมย ปรากฏว่าขโมยเก็บแหวนไว้ในหีบใบใหญ่ สุนัขกับแมวไม่สามารถพาหีบเข้ามาได้ สุนัขจึงบอกแมวว่า "จงไปจับหนูมาตัวหนึ่ง แล้วบังคับให้มันเจาะรูเข้าไปคาบเอาแหวนออกมา" แมวจึงไปจับหนูมาแล้วบังคับให้หนูเจาะรูเข้าไปเอาแหวนตามที่คิดไว้ เมื่อได้แหวนแล้วแมวก็นำเข้าไว้ในปากชั้นที่หลังสุนัขว่ายกลับบ้าน

พอถึงฝั่งแมวก็นึกจะเอาดีแต่ฝ่ายเดียว จึงรีบกระโดดขึ้นหลังคานำแหวนไปให้นาย โดยชายเจ้าของบ้านดีใจมากจึงกอดรัดแมวด้วยความรัก ลึกครู่หนึ่งสุนัขก็มาถึงด้วยอาการเหินห่าง เห็นตัวเปราะเปื้อนเลอะเทอะ เพราะตะเกียกตะกายขึ้นฝั่ง ผู้เป็นนายเห็นสุนัขด้วยอาการเช่นนั้นก็ไม่โทษ หยิบไม้ไล่ตีเป็นการใหญ่ และแมวก็นำแหวนคืนแต่แทนที่สุนัขจะดีใจที่ตนหักหลังเพื่อนได้สำเร็จ และทำให้สุนัขกับแมวไม่ถูกกันตั้งแต่นั้นมา

1. บ้านของชายยากจนตั้งอยู่ที่ใด
 - ก. ใกล้เคียงน้ำ
 - ข. ในน้ำ
 - ค. บนน้ำ
 - ง. ใต้ น้ำ
2. ในบ้านของชายยากจนมีคนกี่คน
 - ก. คนเดียว
 - ข. สองคน
 - ค. สามคน
 - ง. หลายคน
3. เขาเก็บหีบไม้ที่ใส่แหวนไว้ที่ใด
 - ก. พื้นห้อง
 - ข. ใต้ถุนบ้าน
 - ค. สูงกว่าพื้นห้อง
 - ง. ต่ำกว่าพื้นห้อง
4. คนที่ขโมยแหวนของเขาไปควรจะมาทางใด
 - ก. วิ่งมา
 - ข. เดินมา
 - ค. คลานมา
 - ง. ว่ายน้ามมา
5. ใครเป็นคนแรกที่จะนำแหวนคืนมา
 - ก. แม่
 - ข. สุณี
 - ค. ขโมย
 - ง. คนยากจน

6. ข้อใดกล่าวถูกต้องตรงตามเนื้อเรื่อง
 - ก. แมวว่ายน้ำเก่งกว่าสุนัข
 - ข. สุนัขว่ายน้ำเก่งกว่าแมว
 - ค. แมวและสุนัขว่ายน้ำเก่งพอ ๆ กัน
 - ง. แมวและสุนัขว่ายน้ำไม่เก่งทั้งคู่
7. ทำไมสุนัขกับแมวไม่สามารถพาหีบขามน้ำได้
 - ก. เพราะยกไม่ไหว
 - ข. เพราะหนูเจาะรู
 - ค. เพราะขโมยเก็บไว้
 - ง. เพราะน้ำไหลแรงมาก
8. ทำไมสุนัขเห็นแมวแล้วจะต้องไล่กัด
 - ก. เพราะแมวขี้เกียจ
 - ข. เพราะแมวทำให้เลอะเทอะ
 - ค. เพราะแมวทำให้เห็นดเห็น้อย
 - ง. เพราะแมวทำให้เจ้านายเข้าใจผิด
9. แมวมีนิสัยอย่างไร
 - ก. โลมมาก
 - ข. เย่อหยิ่ง
 - ค. เห็นแก่ตัว
 - ง. อัจฉริยะ
10. สัตว์ตัวใดที่มีนิสัยขี้อิสต์ที่สุด
 - ก. หนู
 - ข. สุนัข
 - ค. แมว
 - ง. สุนัขและแมว

แบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่าน วิชาภาษาไทย ชุดที่ 5

ชื่อ..... โรงเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านเรื่องราว และข้อความแล้วตอบคำถามต่อไปนี้ โดยการทำเครื่องหมาย X ทับลงบนอักษรหน้าข้อ ก, ข, ค หรือ ง ที่เห็นว่าถูกที่สุดเพียงข้อเดียว

หญิง เด็กชายอานนท์มานี้ซิ
ชาย ผมมาแล้วครับ
หญิง ตีละ เธอช่วยลบกระดานให้หน่อย

1. ใครเป็นคนสั่งเด็กชายอานนท์

- ก. ครู
- ข. แม่
- ค. เพื่อน
- ง. ตำรวจ

หญิง ว้าย ! ตายแล้ว

ชาย อะไรล่ะเธอ

หญิง มันลวกเอาค่ะ

ชาย ก็เรอบอกแล้ว มันกำลังเดือดอย่าเข้าไปใกล้

2. ผู้หญิงคนนี้โดนอะไร

- ก. ไฟ
- ข. น้ำร้อน
- ค. มีดบาด
- ง. ของแข็ง

เสียงโทรศัพท์ : กริ่ง กริ่ง

ตำรวจ : สถานีตำรวจครับ...ครับ ที่ไหนครับ จะไปเดี๋ยวนี้ครับ

3. ตำรวจน่าจะทำอะไรต่อไป

- ก. ไปที่เกิดเหตุ
- ข. จัดบันทึกประจำวัน
- ค. ไปตามคนมาช่วยเหลือ
- ง. บอกให้อีกฝ่ายหนึ่งคอย

อ่านบทสนทนาต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 4 - 5

แม่ค้า : ชื้อมะม่วงมันไหมคะ

ดวงดาว : กิโลละเท่าไรคะ

แม่ค้า : 20 บาทค่ะ ราคาถูกมากเลยนะคะ

ดวงดาว : 15 บาท ได้ไหมละ

แม่ค้า : โอ้ ! คุณราคา 20 บาท นี่ถูกมากแล้วนะคะ ช้างในตลาด
เขาขายกัน 30 บาท เนอะ

4. แม่ค้ามีจุดมุ่งหมายในการพูดอย่างไร

- ก. ใส่ร้าย
- ข. ชักชวน
- ค. แนะนำ
- ง. บอกเหตุผล

5. ดวงดาวเชื่อคำพูดของแม่ค้าหรือไม่
- ก. ควรเชื่อ เพราะแม่ค้ามีหลักฐาน
 - ข. ควรเชื่อ เพราะแม่ค้าพูดอย่างมีเหตุผล
 - ค. ไม่ควรเชื่อ เพราะแม่ค้าพูดเก่งมาก
 - ง. ไม่ควรเชื่อ เพราะดวงดาวยังไม่ทราบราคาแน่นอนว่ามะม่วงมีราคาถูกจริง

อ่านบทสนทนาต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 6 - 8

แม่ : สมศรีเป็นอะไรไปลูก

สมศรี : หนูตัวร้อนค่ะแม่ คงไปโรงเรียนไม่ไหว

แม่ : แม่บอกแล้วไงว่า ฤดูฝนให้ระวังตัวหน่อยให้ถือร่มติดตัวไปด้วย

6. สมศรีตัวร้อนเพราะสาเหตุใด
- ก. ดากลม
 - ข. ดากฝน
 - ค. ดากแดด
 - ง. เล่นน้ำฝนมาก
7. สมศรีจะไม่ตัวร้อนจนไม่สบาย ถ้าใช้สิ่งใดเมื่อฝนตก
- ก. ร่ม
 - ข. หมวก
 - ค. แว่นตา
 - ง. เสื้อกันฝน
8. เหตุการณ์ใดน่าจะเกิดเป็นอันดับสุดท้าย
- ก. สมศรีเดินตากฝน
 - ข. แม่พบสมศรีนอนจับไข้
 - ค. สมศรีไม่ได้นำร่มติดตัวไปด้วย
 - ง. แม่เตือนสมศรีให้นำร่มติดตัวไปด้วย

อ่านบทสนทนาต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 9 - 10

- พี่ : ป๋อง แป้ง พวกเธอทำอะไรกันอยู่
 ป๋อง : ตีสนั้ชครับ
 พี่ : ตีมันทำไมกัน
 แป้ง : กลัวมันจะกัดค่ะ
 พี่ : ถ้าพวกเธอคิดว่า จะกันความสุขไว้สำหรับตัวเองด้วยการสร้าง
 ความทุกข์ให้ผู้อื่น พวกเธอก็จะไม่ได้มีความสุขนั้นเลย

9. บทสนทนานี้เน้นเรื่องใด
- ความกลัว
 - ความเกลียด
 - ความโหดร้าย
 - ความเมตตากรุณา
10. คำพูดสุดท้ายของพี่ แสดงว่าพี่คิดอย่างไร
- ต้องการช่วยสนั้ช
 - ต้องการสอนป๋องกับแป้ง
 - รู้สึกผิดหวังในตัวป๋องกับแป้ง
 - เห็นด้วยกับการกระทำของป๋องกับแป้ง

แบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่าน วิชาภาษาไทย ชุดที่ 6

ชื่อ..... โรงเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านเรื่องราว และข้อความแล้วตอบคำถามต่อไปนี้ โดยการทำเครื่องหมาย X ทับลงบนอักษรหน้าข้อ ก, ข, ค หรือ ง ที่เห็นว่าถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

แมลงวัน

ตามปกติแมลงวันเลือกกินอาหารที่เป็นน้ำของเหลว หรือสิ่งที่กลายเป็นของเหลวได้ง่าย แต่หากว่ามันไปพบอาหารที่เป็นของแข็งเข้า เช่น น้ำตาลลึกก้อน ผลไม้ลึกลชิ้นหนึ่ง มันก็จะบ้วนน้ำลายของมันลงไปบนสิ่งของนั้นเพื่อทำให้ละลายแล้วจึงใช้วงดูดกิน ด้วยเหตุนี้เองเมื่อแมลงวันไปเกาะอะไรเข้ามันจึงมักทิ้งรอยน้ำลายมันไว้เสมอบนถ้วยจานชามที่ล้างไม่สะอาด ยังมีเศษอาหารติดอยู่แม้แต่น้อยขนาดคนมองด้วยตาไม่เห็นก็ยังล่อแมลงวันให้ไปเกาะ แล้วมันก็ "ซากดุย" ไว้ เมื่อรู้กันอย่างนี้แล้วก็ต้องระมัดระวังภาชนะทุกอย่างให้ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาชนะที่ใช้ประกอบหรือใส่อาหาร เพื่อที่เราจะได้ไม่กินอะไรที่เหลือเดนจากแมลงวัน หรือสิ่งที่มัน "ซาก" เอาไว้

ที่แปลกอีกอย่างหนึ่งก็คือ เวลาเกาะอยู่กับอะไรแมลงวันจะยืน 4 ขา เท่านั้น อีก 2 ขา ยกไว้เฉย ๆ อยู่ในท่าพัก ปลายตีนของแมลงวันนั้นมีอวัยวะที่เป็นเล็บเล็ก ๆ ทำให้มันเกาะสิ่งที่ขรุขระ และเป็นหมอนมีขนสามารถปล่อยวัตถุที่เป็นของเหลว และเหนียวออกมาด้วย ทำให้มันเกาะสิ่งที่เปื้อนเรียบ เช่น กระจกได้โดยไม่ลื่นล้ม นี่ก็อีกเหมือนกันเมื่อแมลงเกาะที่ไหนถึงแม้ว่ามันไม่ได้ซากหรือดุยไว้ มันก็ยังมีความสามารถเกาะไว้ได้ด้วยวิธีอื่น

แมลงวันเป็นสัตว์โสโครก ไปถึงไหนก็ทำความโสโครกถึงที่นั่น และเป็นพาหะนำโรคร้ายหลายชนิด เช่น อหิวาตกโรค โรคบิดและวัณโรค เป็นต้น ในหลายประเทศเด็กเล็ก ๆ ต้องเสียชีวิตก่อนจะอายุถึง 1 ขวบ ก็เพราะเป็นโรคที่มีแมลงวันเป็นพาหะนี้แหละ

ในอีกหลายประเทศประชาชนตั้งครึ่งประเทศเป็นโรคตาพิการ เนื่องจากโรคที่ได้จากแมลงวัน กลายเป็นคนตาบอดสนิททั้งสองข้างหรือข้างเดียวไปเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้ด้วยสาเหตุง่าย ๆ

ว่า คนในประเทศนั้นปล่อยให้แมลงวันตอมตา หรือใช้ผ้าที่แมลงวันเกาะเช็ดหน้าเช็ดตาหรือปล่อยให้เชื้อโรคจากแมลงวันเข้าตาได้

1. แมลงวันชอบอาหารพวกใดมากที่สุด
 - ก. น้ำแข็ง
 - ข. น้ำหวาน
 - ค. น้ำตาลทราย
 - ง. อาหารทุกชนิด
2. แมลงวันมีกี่ขา
 - ก. 2 ขา
 - ข. 4 ขา
 - ค. 6 ขา
 - ง. 8 ขา
3. แมลงวันใช้อวัยวะส่วนใดกินอาหารเหลว ๆ
 - ก. งวง
 - ข. จมูก
 - ค. หนวด
 - ง. ขาหน้า
4. เหตุใดแมลงวันจึงขับน้ำลายลงบนสิ่งของที่มีมันเกาะ
 - ก. เพื่อปล่อยเชื้อโรค
 - ข. เพราะมันหิวจนน้ำลายไหล
 - ค. เพื่อให้มันเกาะอยู่และไม่ลื่น
 - ง. เพื่อให้อาหารแข็ง ๆ ละลายได้

5. "ซากุระ" ของแมลงวันคืออะไร
 - ก. น้ำตา
 - ข. น้ำลาย
 - ค. ปัสสาวะ
 - ง. อุจจาระ
6. เมื่อแมลงวันเกาะสิ่งของ มันจะทำสกปรกอย่างไร
 - ก. เลียของสิ่งนั้น
 - ข. ถ่ายรดสิ่งของนั้น
 - ค. บ้วนน้ำลายลงบนสิ่งนั้น
 - ง. บ่อยน้ำเหนียวลงบนของนั้น
7. เชื้อโรคจากแมลงวันเข้าสู่ร่างกายทางใด
 - ก. อาหาร
 - ข. ผิวหนัง
 - ค. สมองใจ
 - ง. การใช้เข็มฉีดยาร่วมกัน
8. แมลงวันเป็นอันตรายสำหรับคนในวัยใด
 - ก. ทุกวัย
 - ข. วัยเด็ก
 - ค. วัยชรา
 - ง. วัยหนุ่ม - สาว
9. เรื่องที่อ่านนี้กล่าวถึงอะไร
 - ก. อาหารของแมลงวัน
 - ข. การแพร่เชื้อของแมลงวัน
 - ค. สิ่งแปลกของแมลงวัน
 - ง. โรคภัยที่เกิดจากแมลงวัน

10. ใครมีโอกาสได้รับอันตรายจากแมลงวันมากที่สุด
- ก. สมศรีรับประทานผักดอง
 - ข. สมชาติรับประทานผลไม้แช่อิ่ม
 - ค. สมศรีรับประทานอาหารที่มีแมลงวันตอม
 - ง. สมชายรับประทานอาหารที่แมลงวันบินผ่าน

แบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่าน วิชาภาษาไทย ชุดที่ 7

ชื่อ..... โรงเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านเรื่องราว และข้อความแล้วตอบคำถามต่อไปนี้ โดยการทำเครื่องหมาย X ทับลงบนอักษรหน้าข้อ ก, ข, ค หรือ ง ที่เห็นว่าถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

ขอโทษ - ขอโทษ

คำสองคำนี้ไพเราะเสนาะจิต	ช่วยปลดปล่อย ข้อข้องใจ ให้สบายสันต์
ช่วยประสาน ไมตรี ทุกวัน	ก่อสัมพันธ์ ผูกมิตร สนิทนาน
ฉันขอโทษ อย่าโกรธ เลยเธอจำ	มิได้มี เจตนา ดังว่าชาน
ผิดไปแล้ว รับผิดชอบ จิตขึ้นบาน	เธอโปรดวาน อกภัย ให้ฉันที่
คำ "ขอโทษ" นั้นควรใช้ เมื่อไรเล่า	ไม่ต้องเฝ้า พร่าพิไร ให้หมองศรี
เมื่อรู้สึก ประทับใจ ในไมตรี	เอ่ยวจี กล่าวตอบ ว่าขอโทษ
คำ "ขอโทษ" ใช้ติดปาก	เหมือนมนต์ผาก มิ่งมิตร พิศมัย
ใช้ให้ถูก จังหวะ กาละไป	เหมาะเมื่อไร ใช้เมื่อนั้น ผลทันตา

1. "..... กำนันอยู่ไหมคะ"
 - ก. นี่เธอ
 - ข. ขอขอบคุณ
 - ค. ขอโทษ
 - ง. ขอโทษ
2. "..... นะหนู วันหลังน้ำจะมาใหม่"
 - ก. ขอขอบคุณ
 - ข. ขอโทษ
 - ค. ขอโทษ
 - ง. ไปก่อน

3. ".....ขอไปหน่อยค่ะ"

- ก. ขอขอบคุณ
- ข. ขอบใจ
- ค. ขอโทษ
- ง. หลีกทาง

4. "นักเรียนทุกคนขอ.....คุณครูที่ให้ขนม"

- ก. ดีใจ
- ข. ขอขอบคุณ
- ค. ขอบใจ
- ง. ขอโทษ

5. ถ้านักเรียนเดินเข้าห้องเรียน บังเอิญไปเหยียบเท้าของเพื่อนเข้า นักเรียนควรจะพูดว่าอย่างไร

- ก. ขอโทษนะ
- ข. ฉันขอโทษ
- ค. เธออยากเดินช้าทำไม
- ง. แหม ! เธอเดินยังงี้

6. ถ้าเพื่อนแบ่งขนมให้นักเรียน นักเรียนควรจะพูดว่าอย่างไร

- ก. ขอฉันอีกหน่อย
- ข. แม่ฉันสั่งไม่ให้กิน
- ค. ชอบใจมาก อร่อยดี
- ง. ฉันไม่ชอบขนมอย่างนี้

7. ถ้านักเรียนโดนเพื่อนเหยียบเท้า แล้วเพื่อนคนนั้นเขายกขาไม่ได้ตั้งใจ นักเรียนจะตอบว่าอย่างไร
- ก. ฉันก็เจ็บเป็นนะ
 - ข. เธอไม่มีตาหรือไง
 - ค. ไม่เป็นไรหรอกเธอ
 - ง. เท้าฉันไม่ใช่เหล็กนะ
8. เมื่อใดเราจึงควรพูดว่า "ขอโทษ"
- ก. เมื่อเราดีใจ
 - ข. เมื่อเราทำสิ่งไม่ดี
 - ค. เมื่อผู้อื่นทำประโยชน์ให้แก่เรา
 - ง. เมื่อเรารู้ตัวว่าทำให้ผู้อื่นไม่พอใจ
9. คำว่า "ชอบใจ" ควรพูดเมื่อใด
- ก. เมื่อผู้อื่นทำให้เราโกรธ
 - ข. เมื่อเราทำให้ผู้อื่นโกรธ
 - ค. เมื่อเราต้องการใช้ผู้อื่น
 - ง. เมื่อผู้อื่นทำสิ่งใดให้แก่เรา
10. คำว่า "ขอโทษ" ควรใช้กับผู้ใด
- ก. ครู
 - ข. เพื่อน
 - ค. ใครก็ได้
 - ง. พ่อ - แม่

แบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่าน วิชาภาษาไทย ชุดที่ 8

ชื่อ..... โรงเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านเรื่องราว และข้อความแล้วตอบคำถามต่อไปนี้ โดยการทำเครื่องหมาย X ทับลงบนอักษรหน้าข้อ ก, ข, ค หรือ ง ที่เห็นว่าถูกที่สุดเพียงข้อเดียว

เรื่องอะไรเอ่ย ?

ไข้หวัดใหญ่เป็นโรคติดต่อ เชื้อไข้หวัดใหญ่เล็กมาก โรคนี้เมื่อเป็นกับคนหนึ่งแล้ว ถ้าไม่ระมัดระวังให้ดี จะแพร่หลายลูกกลมติดต่อกันอย่างรวดเร็ว

การติดต่อ ติดต่อกันด้วยน้ำมูก น้ำลาย และเสมหะของคนไข้ เช่น การใช้เสื้อผ้าร่วมกัน จามรดกัน ตีมน้ำรวมถ้วยกัน

อาการของคนที่เป็นไข้หวัดใหญ่ คือ เริ่มมีอาการครั่นเนื้อครั่นตัวทันที และเป็นไข้หนาวสั่น รู้สึกอ่อนเพลียมาก มีน้ำมูกใส ๆ ไหลออกมา รู้สึกปวดร้าวทั่วศีรษะ ปวดเมื่อยหลัง แขน ขามาก และรู้สึกเหมือนว่าปวดอยู่ในกระดูก

คนไข้มักเริ่มต้นด้วยไอ เสมหะที่ออกมาเป็นน้ำมูกหรือมูกหนอง ถ้าอาการกำเริบมากจะถึงกับแพ้ ข้อสำคัญโรคนี้ทำให้เยื่อในจมูก และทางเดินของลมหายใจอักเสบและบางที่ทำให้ปอดอักเสบ ซึ่งทำให้เป็นอันตรายมาก ไข้หวัดใหญ่จึงนับว่าเป็นโรคติดต่อสำคัญควรระมัดระวัง เพราะเมื่อเป็นโรคนี้จนปอดอันตรายแล้ว ถึงจะรักษาหายก็ทำให้ปอดอ่อนแอ เป็นช่องทำให้เกิดโรคอื่นได้ง่าย

1. เพราะเหตุใดจึงถือว่าไข้หวัดใหญ่เป็นโรคติดต่อ
 - ก. เพราะป้องกันยาก
 - ข. เพราะเชื้อโรคแพร่ไปสู่ผู้อื่นได้
 - ค. เพราะเชื้อไข้หวัดใหญ่เล็กมาก
 - ง. เพราะคนป่วยไอหรือจามอยู่เสมอ

2. เหตุใดใช้หวัดใหญ่จึงติดต่อได้อย่างรวดเร็ว
 - ก. เพราะติดต่อได้หลายทาง
 - ข. เพราะใช้ของร่วมกับผู้อื่น
 - ค. เพราะคนใช้ต้องไอหรือจาม
 - ง. เพราะเชื้อใช้หวัดใหญ่เล็กมาก
3. เมื่อเพื่อนเป็นใช้หวัดใหญ่ นักเรียนควรจะทำอย่างไร
 - ก. พาเพื่อนกลับบ้าน
 - ข. ไม่พูดกับเพื่อนคนนั้น
 - ค. พาเพื่อนไปโรงพยาบาล
 - ง. ไม่ให้เพื่อนไอหรือจามรด
4. เมื่อนักเรียนเป็นใช้หวัดใหญ่ นักเรียนจะทำอย่างไร
 - ก. พักผ่อน
 - ข. บอกคุณครู
 - ค. ไปโรงพยาบาล
 - ง. ออกกำลังให้มาก ๆ
5. ควรตั้งชื่อเรื่องนี้ว่าอะไร
 - ก. โรคติดต่อ
 - ข. โรคใช้หวัดใหญ่
 - ค. โรคปอดอักเสบ
 - ง. โรคจมูกอักเสบ
6. คนที่อาจจะเป็นใช้หวัดใหญ่ได้ คือ คนที่มีอาการเช่นไร ดังต่อไปนี้
 - ก. คนที่เป็นหวัด
 - ข. คนที่ไออยู่เสมอ
 - ค. คนที่ปวดศีรษะอยู่เสมอ
 - ง. คนที่ปวดเมื่อยตามลำตัว

7. คนที่เป็นโรคใช้หัวใจใหญ่อย่างรุนแรง เมื่อหายแล้วอาจเป็นโรคอะไรได้
- ก. ปอดบวม
 - ข. เป็นไข้ได้ง่าย
 - ค. หลอดลมอักเสบ
 - ง. เป็นหวัดอยู่เสมอ
8. ถ้ามีผู้ป่วยเป็นไข้หัวใจใหญ่อยู่ในบ้านของนักเรียน นักเรียนจะอย่างไรกับเสื้อผ้าของผู้ป่วย
- ก. ต้ม
 - ข. ผึ่ง
 - ค. เเผา
 - ง. ซักตามปกติ
9. เชื้อโรคใช้หัวใจใหญ่ เข้าสู่ร่างกายเราทางใด
- ก. เลือด
 - ข. ผิวหนัง
 - ค. น้ำเหลือง
 - ง. ลมหายใจ
10. ของสิ่งใดที่เราจะใช้ร่วมกับผู้อื่นได้ โดยไม่ทำให้เราติดโรคจากผู้อื่น
- ก. หมวก
 - ข. อาหาร
 - ค. เสื้อผ้า
 - ง. ผ้าเช็ดหน้า

แบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่าน วิชาภาษาไทย ชุดที่ ๑

ชื่อ..... โรงเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านเรื่องราว และข้อความแล้วตอบคำถามต่อไปนี้ โดยการทำเครื่องหมาย X ทับลงบนอักษรหน้าข้อ ก, ข, ค หรือ ง ที่เห็นว่าถูกที่สุดเพียงข้อเดียว

งูเขียวกับตุ๊กแก

ที่งูเขียวเลื้อยไปในปากของตุ๊กแกนั้นเป็นประโยชน์สำหรับตุ๊กแกเอง เพราะงูเขียวกับตุ๊กแกนั้นธรรมชาติสร้างมาให้มีอุปการะต่อกัน ธรรมชาติตุ๊กแกนั้นเมื่อกินแมลงมาก ๆ ทุกวันแล้วก็อ้วนพี มีมันจับในกระเพาะอาหาร เมื่อไขมันจับหนาเข้า ตุ๊กแกกินอาหารเข้าไปอีกก็ไม่ย่อยเกิดความอึดอัดแน่นท้อง นอนอ้าปากอยู่ ฝ่ายงูเขียวเมื่อเห็นตุ๊กแกมีอาการเช่นนั้นก็เลื้อยคลานเข้าไปในปากตุ๊กแก แล้วส่งหัวเข้าไปถึงกระเพาะเพื่อกินเศษอาหารในนั้น ตลอดจนไขมันที่จับอยู่ในกระเพาะ เมื่อมันดึงไขมันออกจากกระเพาะ เป็นเหตุให้ตุ๊กแกเลือดออกบ้าง หัวงูเขียวจึงเปื้อนเลือดบ้าง แต่ตุ๊กแกไม่บาดเจ็บอะไรกลับสบายขึ้นเสียอีก

เมื่องูเขียวกินจนหมดแล้วก็จะถอนตัวกลับ และจะนอนพักเอาแรงสักครู่หนึ่งก็จะวิ่งไปได้ ที่งูเขียวนอนอยู่สักสิบนาที่นั้นเป็นธรรมชาติของงูทุกชนิด กินอะไรเข้าไปแล้วก็จะนอนสักครู่หนึ่งเสมอ แล้วจึงจะเคลื่อนไหวต่อไป งูเหลือมที่กินสัตว์ใหญ่ ๆ เช่น หมู ลูกรัก ต้องนอนนิ่งอยู่กับที่เป็นวัน ๆ

สัตว์ที่เป็นอุปการะแก่กันนี้มีอีกหลายอย่าง เช่น จระเข้กับนกเล็กชนิดหนึ่ง เรียกว่า นกจิ้งมีนจะระเข้ เวลาจะเข้ขนอนฝั่งแดดอ้าปาก นกพวกนี้จะเข้าไปจิกตามไร้นเพื่อกินเศษอาหารตะไคร่น้ำ ที่จับอยู่ตามฟัน เป็นการช่วยรักษาฟันไปในตัว เด็ก ๆ คงจะเคยเห็นนกเอี้ยงหรือนกยางที่ชอบจับบนหลังควายแล้ว นกพวกนี้ทำประโยชน์ให้แก่ควายโดยช่วยจิกเห็บหรือปลิงที่เกาะกินเลือดควายออกเสีย

1. จากเรื่องที่อ่านนักเรียนคิดว่า งูเขียวเข้าไปกินอะไรในห้องตุ๊กแก
 - ก. ดับ
 - ข. ไขมัน
 - ค. เลือด
 - ง. เศษอาหาร
2. งูเขียวจะเข้าไปกินของในห้องตุ๊กแกเมื่อใด
 - ก. เมื่องูเขียวหิว
 - ข. เมื่อตุ๊กแกชูหัว
 - ค. เมื่อตุ๊กแกร้อง
 - ง. เมื่อตุ๊กแกนอนอ้าปาก
3. ไขมันในห้องของตุ๊กแกเกิดจากอะไร
 - ก. การกินน้ำ
 - ข. การกินแมลง
 - ค. การกินตับเด็ก
 - ง. อาหารซึ่งไม่ย่อย
4. เหตุใดตุ๊กแกจึงยอมให้งูเขียวเอาหัวเข้าไปในห้อง
 - ก. เพราะตุ๊กแกชอบ
 - ข. เพราะงูเขียวกลัวตุ๊กแก
 - ค. เพราะอยากให้งูเขียวกินตับ
 - ง. เพราะรู้สึกอึดอัดอาหารไม่ย่อย ไขมันมีมาก
5. เมื่องูเขียวเอาหัวออกจากห้องตุ๊กแกแล้ว ตุ๊กแกจะเป็นอย่างไร
 - ก. ตาย
 - ข. ไม่มีตับ
 - ค. สบายขึ้น
 - ง. ร่วงหนไ้ไป

6. จระเข้รักษาฟันตนเองโดยวิธีใด
 - ก. นอนฝังแดด
 - ข. นอนอ้าปาก
 - ค. โดยให้ตะไคร่น้ำจับ
 - ง. ให้นกจิกเศษอาหารที่ติดฟันออก
7. สัตว์ชนิดใดที่ช่วยเหลือกัน
 - ก. จระเข้กับตุ๊กแก
 - ข. งูเขี้ยวกับนกยาง
 - ค. นกเอี้ยงกับควาย
 - ง. ควายกับนกจิ้งหรีด
8. เหตุใดควายจึงยอมให้นกเอี้ยงจับอยู่บนหลัง
 - ก. เพราะนกเอี้ยงเสียงไพเราะ
 - ข. เพราะนกเอี้ยงช่วยเลี้ยงควาย
 - ค. เพราะช่วยจิกเห็บ เลือด ไร ให้
 - ง. เพราะนกเอี้ยงเป็นเพื่อนกับควาย
9. ถ้างูเขี้ยวไม่ช่วยเหลือตุ๊กแก นักเรียนคิดว่าตุ๊กแกควรจะทำอย่างไรจึงจะหายอึดอัด
 - ก. กินผลไม้มาก ๆ
 - ข. ไปหาชนิดอื่นให้ช่วย
 - ค. กินอาหารพวกโปรตีนมาก ๆ
 - ง. กินอาหารให้น้อยลงแต่มีประโยชน์
10. จากเรื่องนี้ นักเรียนคิดว่าอาหารที่กินเข้าไปมาก ๆ เหลือแล้วจะกลายเป็นอะไร
 - ก. น้ำ
 - ข. เลือด
 - ค. ไขมัน
 - ง. อุจจาระ

แบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่าน วิชาภาษาไทย ชุดที่ 10

ชื่อ..... โรงเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านเรื่องราว และข้อความแล้วตอบคำถามต่อไปนี้ โดยการทำเครื่องหมาย X ทับลงบนอักษรหน้าข้อ ก, ข, ค หรือ ง ที่เห็นว่าถูกที่สุดเพียงข้อเดียว

เรื่องอะไรตีบออกหน่อย ?

ช้างตกมัน เมื่ออายุราว 16 -25 ปี จะมีอารมณ์ร้าย รุนแรง หงุดหงิด ความจำเสื่อม ถอยและเป็นอันตรายอย่างยิ่ง แม้กระทั่งควาญช้างเองก็ยังมีข่าวอยู่เนือง ๆว่า ถูกช้างของตัวเองทำร้ายในเวลาตกมัน ช้างตัวเมียที่ตกมันเมื่อได้ผสมพันธุ์แล้ว จะตั้งท้องราว 21 - 22 เดือน เมื่อใกล้คลอดแม่ช้างมักจะหาเพื่อนตัวเมียที่สนิทกันไว้ช่วยเหลือ และเพื่อนสนิทนี้จะทำตัวเป็นแม่เลี้ยงที่เรียกว่า "แม่รับ" ให้กับลูกช้างนั้นตลอดไป อันแสดงให้เห็นถึงความเฉลียวฉลาด และความเป็นสัตว์สังคมของช้างอย่างยิ่ง ลูกช้างเมื่อแรกคลอดจะมีถุงเยื่อบาง ๆ คล้ายถุงพลาสติกห่อหุ้มตัวอยู่ แม่รับมักจะเป็นผู้ช่วยฉีกถุงนี้ออก และกันให้ลูกช้างอยู่ห่างจากแม่ราว 2 - 3 ชั่วโมง เพราะแม่ช้างเมื่อคลอดจะมีอารมณ์หงุดหงิด ซึ่งอาจจะเนื่องมาจากความเจ็บปวดขณะคลอด และอาจเผลอทำร้ายลูกของตัวเองได้ หลังจากนั้นเมื่อลูกช้างอายุได้ขวบเศษ ๆ แล้ว มันก็จะเริ่มกัดกินหญ้า ที่แรกมันจะกัดกินอุจจาระแม่ของมัน ธรรมชาติคงจะลองให้มันหัดซ้อมเคี้ยวของที่อ่อน ๆ ไปก่อน นานเข้าก็เริ่มกินยอดหญ้า ยอดไม้ไผ่ หรือหน่อไม้ ลูกช้างจะกินนมแม่ราว 3 - 4 ปี และตลอดระยะเวลาดังกล่าวแม่รับจะเป็นผู้ที่คอยช่วยเหลือดูแลลูกช้างตลอด ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าสรรเสริญในพฤติกรรมอย่างยิ่ง เพราะหากจะว่าไปก็ดูเหมือนว่าจะมีน้ำจิตน้ำใจมากกว่ามนุษย์เราเสียอีก พออายุถึง 4 ปี ลูกช้างจะเริ่มหย่านม เจ้าตัวผู้ก็จะเริ่มมีงาออกมาเป็นอาวุธ และเติบโตเป็นช้างพลายไปในที่สุด ส่วนช้างตัวเมียที่เรียกว่าช้างพังนั้นจะไม่มีงา หรืออาจมีงาลั้น ๆ เรียกว่า ขนาย สำหรับช้างตัวผู้ที่ไม่มีงาก็มีบางเหมือนกันแต่ไม่มากนัก เรียกว่า ช้างสือคอ ช้างสือคือนี้นักตีรูปร่างจะใหญ่กว่าช้างพลาย และมีกำลังมหาศาล อันอาจจะเป็นลักษณะพิเศษ ที่ธรรมชาติให้มาก็เป็นไป เพราะบ่อยครั้งที่มีรายงานว่า เวลาช้างสือคอเข้าสู่กับช้างพลายนั้น มันจะใช้พลังกำลังที่เหนือกว่า ใช้วงเขี้ยว

างของช้างพลายไว้ แล้วบีบรัดจนช้างพลายร้องลั่นไม่กล้าเข้าสู่ด้วยก็มี นอกจากนี้หลังจากลูกช้างหย่านมแล้วเจ้าของก็จะเอาไว้ใช้บรรทุกหรือลากของที่เป็นงานเบา ๆ ไปก่อน เพราะตัวยังเล็กนัก เมื่ออายุประมาณ 10 - 12 ขวบ จึงจะฝึกให้ลากไม้ใช้งานต่อไป ช้างจะโตเต็มที่เมื่ออายุประมาณ 20 - 25 ปี

ช้างจะมีอายุไล่เลี่ยกับคน คืออายุยืนราว 70 - 90 ปี หรือบางเชือกมีอายุถึง 100 ปี หรือกว่านั้นก็มี และกล่าวว่าช้างเป็นสัตว์ที่รู้จักความตายหรือรู้มรณะเช่นเดียวกับมนุษย์ เมื่อช้างปาดายช้างปาดด้วยกันจะช่วยมาทำลายซาก เพราะไม่ต้องการให้ใครเห็นศพ คนที่ตามหาซากช้างเพราะต้องการงาช้างจึงไม่อาจพบซากช้างได้ง่าย ๆ และกลายเป็นเรื่องราวตำนานเล่าขานถึงป่าช้าช้าง อันเป็นสถานที่ลึกลับที่ใคร ๆ ก็อยากรู้อย่างยิ่งที่ไหนมาจวบจนทุกวันนี้

1. อวัยวะใดของช้างที่ทำหน้าที่เหมือนแขน

- ก. งา
- ข. งวง
- ค. ปาก
- ง. ขาหลัง

2. ช้างออกลูกเป็นอะไร

- ก. ออกลูกเป็นไข่
- ข. ออกลูกเป็นรัง
- ค. ออกลูกเป็นตัว ครึ่งละ 1 ตัว
- ง. ออกลูกเป็นตัว ครึ่งละหลาย ๆ ตัว

3. ช้างชนิดใดที่เรียกว่า "ช้างพัง"

- ก. ช้างตัวผู้
- ข. ช้างตัวเมีย
- ค. ช้างที่มีสีขาว
- ง. ช้างที่มีงายาว ๆ

4. ช้างตัวผู้ที่ไม่มีงาเรียกว่าอะไร
 - ก. แม่รับ
 - ข. ช้างพัง
 - ค. ช้างสีดอ
 - ง. ช้างพลาย
5. ช้างพวกใดที่เรียกว่า "แม่รับ"
 - ก. พ่อช้าง
 - ข. ช้างตัวเมีย
 - ค. ช้างแม่ลูกอ่อน
 - ง. ช้างพังที่มาคอยช่วยเหลือ
6. ลูกช้างเริ่มกินนมเมื่อใด
 - ก. หลังจากเกิดแล้ว
 - ข. เมื่ออายุ 4 - 5 ขวบ
 - ค. เมื่ออายุ 20 - 25 ปี
 - ง. เมื่ออายุ 10 - 12 ขวบ
7. ลูกช้างเริ่มหัดกินหญ้าเมื่อใด
 - ก. อายุ 5 ขวบ
 - ข. อายุ 8 เดือน
 - ค. อายุ 11 เดือน
 - ง. อายุ 15 เดือน
8. อาหารของช้างคืออะไร
 - ก. ผัก ผลไม้
 - ข. เนื้อไก่ เนื้อหมู
 - ค. เนื้อวัว เนื้อแกะ
 - ง. ข้าวเปลือก ข้าวตัง

9. ประโยชน์ของช้างคืออะไร
- ก. เลี้ยงไว้ดูเล่น
 - ข. เลี้ยงไว้ใช้งาน
 - ค. เลี้ยงไว้ตัดงาช้าง
 - ง. เลี้ยงไว้ทำเนื้อเค็ม
10. เรื่องนี้ควรตั้งชื่อว่าอย่างไร
- ก. แม่ริบ
 - ข. ชีวิตของช้าง
 - ค. อนาคตของช้าง
 - ง. ความรักของช้าง

เฉลยแบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย

แบบฝึกหัดที่ 1	1. ก	2. ค	3. ก	4. ข	5. ค	6. ก	7. ง	8. ง	9. ง	10. ค
แบบฝึกหัดที่ 2	1. ข	2. ข	3. ง	4. ก	5. ง	6. ค	7. ค	8. ค	9. ค	10. ง
แบบฝึกหัดที่ 3	1. ก	2. ก	3. ข	4. ข	5. ก	6. ก	7. ง	8. ง	9. ก	10. ข
แบบฝึกหัดที่ 4	1. ก	2. ง	3. ค	4. ง	5. ข	6. ข	7. ก	8. ง	9. ค	10. ข
แบบฝึกหัดที่ 5	1. ก	2. ข	3. ก	4. ข	5. ง	6. ข	7. ก	8. ข	9. ง	10. ข
แบบฝึกหัดที่ 6	1. ข	2. ค	3. ก	4. ง	5. ข	6. ค	7. ก	8. ก	9. ข	10. ค
แบบฝึกหัดที่ 7	1. ง	2. ง	3. ค	4. ข	5. ข	6. ค	7. ค	8. ง	9. ง	10. ค
แบบฝึกหัดที่ 8	1. ข	2. ก	3. ง	4. ค	5. ข	6. ก	7. ก	8. ก	9. ง	10. ก
แบบฝึกหัดที่ 9	1. ข	2. ง	3. ข	4. ง	5. ค	6. ง	7. ค	8. ค	9. ง	10. ค
แบบฝึกหัดที่ 10	1. ข	2. ค	3. ข	4. ข	5. ง	6. ก	7. ง	8. ก	9. ข	10. ข

ภาคผนวก ค.

แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย	ฉบับที่ 1
แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย	ฉบับที่ 2
แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย	ฉบับที่ 3

แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย

ฉบับที่ 1

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความ บทกลอน และนิทาน แล้วตอบคำถามต่อไปนี้ โดยการทำเครื่องหมาย X ทับลงบนอักษรหน้าข้อ ก, ข, ค และ ง ที่เห็นว่าถูกต้องที่สุด เพียงข้อเดียว ลงในกระดานคำตอบที่กำหนดให้

อ่านนิทานแล้วตอบคำถาม ข้อ 1 - 2

ช้างตัวหนึ่งเดินผ่านมาเห็นกองขยะก็ร้องเกียจจึงเดินหลีกมาห่าง ๆ หนอนตัวหนึ่งซึ่งอยู่ที่กองขยะเห็นช้างเดินหลีกไปก็คิดว่าช้างกลัวตนจึงทำท่าสงครามกับช้าง ช้างได้ฟังคำท้าจึงหันกลับไปพูดว่า "เจ้าสัตว์เล็ก เราจะไม่สู้กับเจ้าด้วยการใช้ เท้า งา งวง เจ้าเป็นสัตว์เหม็นก็ต้องฆ่าด้วยของเหม็น" ว่าแล้วก็ถ่มมูลก้อนใหญ่ลงไปที่หนอนจนหนอนตาย

1. จากนิทานเรื่องนี้ สัตว์ตัวไหนที่ชอบกินของสกปรก

- ก. ผึ้ง
- ข. หนอน
- ค. แมลงวัน
- ง. แมลงหรี

2. นิทานเรื่องนี้ควรตั้งชื่อว่าอย่างไร

- ก. ความฉลาด
- ข. การเอาชนะ
- ค. ตายเพราะอวดดี
- ง. การต่อสู้ที่ประหลาด

อ่านนิทานแล้วตอบคำถามข้อ 3 - 5

นานมาแล้ว ชายคนหนึ่งมีห่านแปลกประหลาดตัวหนึ่งซึ่งมันออกไข่เป็นทองคำทุกวัน ชายคนนั้นไม่พอใจที่ได้ใช้วันละฟอง เขาเชื่อว่ามีคลังทองคำจำนวนมากที่อยู่ภายในท้องของห่าน เขาจึงใช้มีดฆ่าห่านและผ่าท้องของมันออก แต่ต้องพบความผิดหวังอย่างใหญ่หลวง เพราะในท้องของมันก็เหมือนห่านทั่วไป เป็นอันว่าเขาได้ฆ่าสัตว์ซึ่งนำโชคมาให้เขาเสียแล้ว

3. นิทานเรื่องนี้สอดคล้องกับสุภาษิตใด
 - ก. อาภัพเหมือนปูน
 - ข. โลกมากลางหาย
 - ค. ใจแล้วอวดฉลาด
 - ง. เห็นกงจักรเป็นดอกบัว
4. ชายเจ้าของห่านมีนิสัยอย่างไร
 - ก. อวดดี
 - ข. โลกมาก
 - ค. เย่อหยิ่ง
 - ง. เห็นแก่ตัว
5. ชายเจ้าของห่านฆ่าและผ่าท้องห่านเพราะเหตุใด
 - ก. เพราะต้องการนำเนื้อห่านไปขาย
 - ข. เพราะต้องการเนื้อห่านไปทำอาหาร
 - ค. เพราะโกรธที่ห่านไข่เพียงวันละฟอง
 - ง. เพราะต้องการทองคำจำนวนมากที่อยู่ในท้องห่าน

อ่านนิทานแล้วตอบคำถามข้อ 6 - 7

สิงโตและหมีบังเอิญพบกวางซึ่งนายพรานล่ามาได้และทั้งไว้เพื่อล่าสัตว์อื่นต่อ มันจึงอ้างตัวเพื่อเป็นเจ้าของกวางนั้น ในที่สุดสิงโตและหมีก็ทะเลาะวิวาทกันจนต้องต่อสู้เพื่อแย่งกวาง มันพยายามเอาชนะฝ่ายตรงกันข้ามอย่างสุดแรงแต่ทั้งคู่มีกำลังพอ ๆ กัน จึงทำให้การต่อสู้ยืดเยื้อออกไปเป็นเวลานาน และในที่สุดทั้งสิงโตและหมีก็หมดแรงนอนหลับอยู่กับพื้น

ในขณะนั้น มีสุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่งผ่านมาพบเห็นเข้า ก็ตรงเข้าลากเอากวางตัวนั้นลับหายไป โดยที่ทั้งสิงโตและหมีไม่สามารถขัดขวางได้เนื่องจากหมดแรง มันมองกวางซึ่งถูกลากไปด้วยความเสียดาย

"เราทั้งสองช่างโง่เขลาเสียนี้กระไร" สิงโตพูดขึ้นกับหมี "แทนที่เราจะแบ่งกวางเท่า ๆ กัน เรากลับมาต่อสู้แย่งชิงกันเอง จนท้ายที่สุดเราก็ไม่ได้แม้แต่เนื้อชิ้นเดียว ข้าคนอื่นที่ไม่ทำอะไรกลับได้กวางไปอย่างแสนสบาย"

6. นิทานเรื่องนี้สอดคล้องกับสุภาษิตใด

- ก. เลือกนักมักได้แร่
- ข. ไกล่เกลือกินต่าง
- ค. โลกมากลางหาย
- ง. ข้า ๆ ได้พริ้วเล่มงาม

7. จากนิทานเรื่องนี้ สิงโตกับหมีมีนิสัยอย่างไร

- ก. ดุร้าย
- ข. ใจน้อย
- ค. เย่อหยิ่ง
- ง. เห็นแก่ตัว

อ่านนิทานแล้วตอบคำถามข้อ 8 - 9

มีกาตัวเมียตัวหนึ่งอาศัยอยู่บนต้นไม้ วันหนึ่งแมงกาก็วางไข่ไว้หลายฟอง เมื่อแมงกาและฟอกาบินออกไปหาอาหารกลับมาก็พบว่าไข่หายไหมด เพราะมีงูตัวหนึ่งอาศัยอยู่ในโพรงไม้ มันเลื้อยไปชโมยไข่กามากิน หลังจากนั้นแมงกาก็วางไข่ใหม่อีก แต่เมื่อแมงกาฟอกาบินจากรังไปงูก็เลื้อยขึ้นมาชโมยไข่กินอีก ฟอกาแมงกาเสียใจมาก มันจึงขอให้หมาไนเพื่อนของมันช่วย หมาไนนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วพูดว่า "จงบินไปยังเมืองโน้น ไปที่ห้องสรงในพระราชวัง พระธิดาของพระราชอาบน้ำที่นั่นทุกวัน พระธิดาต้องถอดเครื่องประดับออกก่อนเสมอ เพื่อนจงคาบเครื่องประดับของพระธิดาบินกลับมาที่ต้นไม้คอยให้ทหารของพระราชารับแล้วค่อยทิ้งลงไปในรู งูทุกอย่างก็จะรีบร้อย" กาตัวเมียทำตามทีหมาไนบอกให้ทำทุกประการ มันคาบก้ามมือของพระธิดาบินขึ้นมา พระธิดาเห็นดังนั้นก็ร้องให้คนช่วย ทหารของพระราชารวังตามกาทั้งสองไปและเห็นกาหย่อนก้ามมือลงในรู ทหารของพระราชารหาไม้มาแล้วช่วยกันไล่งูออกมา งูหนีออกมาแล้วเลื้อยเข้าป่าไป ทหารของพระราชาก็เก็บก้ามมือกลับไปในบั้งตั้งแต่วันนั้นมางูก็ไม่กล้ากลับมาที่นี้อีก กาตัวเมียดีใจมากไข่ของมันก็ปลอดภัยและฟอกาแมงกาก็อยู่กับลูกน้อยของมันอย่างมีความสุข

8. ใครเป็นผู้ที่ฉลาดที่สุด

- ก. กา
- ข. หมาไน
- ค. พระธิดา
- ง. ทหารของพระธิดา

9. เพราะเหตุใดจึงต้องหนีไปหาที่อยู่ใหม่

- ก. กลัวพระราชาร
- ข. กลัวกาจะมาเอาไข่กิน
- ค. กลัวทหารจะมาเอาก้ามมือคืน
- ง. กลัวทหารจะมาทำร้ายตนเอง

อ่านข้อความแล้วตอบคำถามข้อ 10 - 12

โรคเหาเป็นโรคที่เป็นกันมากในนักเรียนหญิง โดยตัวเหาจะกระโดดข้ามศีรษะคนที่เป็นโรคไปหาอีกคนหนึ่ง แล้ววางไข่ออกลูกหลานบนศีรษะของคนนั้น อาหารของเหาคือ เลือดจากศีรษะของคนนั่นเอง ถ้าไม่ยอมเป็นเหาต้องตัดผมสั้น สระผมให้สะอาดบ่อย ๆ และไม่อยู่ใกล้คนที่ เป็นเหา ถ้าเป็นเหาแล้วให้รักษาโดยใช้น้ำยาฆ่าเหาให้ตาย แล้วจะหายจากโรคเหา

10. เหาออกลูกเป็นอะไร

- ก. ไข่
- ข. ตัว
- ค. ดักแด้
- ง. ลูกอีออ

11. เหาจะอยู่บนศีรษะคนกี่ตัว

- ก. 1 - 2 ตัว
- ข. 8 - 9 ตัว
- ค. 15 - 16 ตัว
- ง. จำนวนไม่แน่นอน

12. เป็นโรคเหาแล้วควรทำอย่างไร

- ก. กินยา
- ข. นอนพัก
- ค. ตัดผม
- ง. ใช้น้ำยาฆ่าเหา

อ่านข้อความแล้วตอบคำถามข้อ 13 - 14

ข้ามถนน นึกถึงกฎ ไฟเขียววงด รถชนตาย
ไฟแดง จึงข้ามไป เดินไวๆ ก็จะได้

13. ควรข้ามถนนเมื่อใด

- ก. ไฟแดงขึ้น
- ข. ไฟเขียวขึ้น
- ค. เมื่อไรก็ได้
- ง. ไฟเหลืองขึ้น

14. การข้ามถนนควรเดินอย่างไร

- ก. เดินช้า ๆ
- ข. เดินเร็ว ๆ
- ค. เดินเบา ๆ
- ง. เดินสลับกับวิ่ง

อ่านข้อความแล้วตอบคำถามข้อ 15 - 16

"ปุกปุย วิ่งหนีแม่ออกนอกบ้าน ไปตามถนนเล็ก ๆ ไล่ตะปบผีเสื้อ แมลงปอ หยอกลื้อ คางคก ไล่กวดแมว อย่างสนุกสนาน จนหลงทางกลับบ้านไม่ถูก ทันใดนั้นก็ถูกพนักงานเทศบาลไล่จับใส่รถ ในข้อหาจรจัดไม่มีปดลอกคอสวม แสดงว่าไม่มีเจ้าของ

15. ปุกปุย เปรียบได้กับอะไร

- ก. เด็กชน
- ข. เด็กน่ารัก
- ค. เด็กจรจัด
- ง. เด็กดีวัน

อ่านข้อความแล้วตอบคำถามข้อ 17 - 21

เมื่อขึ้นรถและนั่งเรียบร้อยแล้ว ปรีชา ก็ได้ขึ้นมือหรือส่วนใดออกนอกหน้าต่างรถ พอถึงที่ลงก็บอกกระเป๋ารถหยุด เขารอจนรถหยุดแล้วจึงลง แล้วมองซ้ายมองขวาก่อนจะข้ามถนน

17. รถในข้อความนี้ หมายถึงรถอะไร
 - ก. รถไฟ
 - ข. รถแท็กซี่
 - ค. รถบรรทุก
 - ง. รถโดยสาร

18. จากข้อความนี้ "กระเป๋ารถ" หมายถึงใคร
 - ก. คนขับรถ
 - ข. คนประจำบนรถ
 - ค. ผู้โดยสารคนหนึ่ง
 - ง. คนถือกระเป๋าให้ผู้โดยสาร

19. ปรีชาทำตามข้อใด
 - ก. ขับรถระวังคน
 - ข. ไฟแดงต้องหยุด
 - ค. อย่าลงก่อนรถหยุด
 - ง. อย่ากระโดดลงรถ

20. ปรีชา มีนิสัยอย่างไร

- ก. สุภาพ
- ข. รอบคอบ
- ค. ซอบเที้ยว
- ง. ลุกลั่นลูกลน

21. เมื่อรณหยุดเรียบร้อยแล้ว ปรีชาควรพูดกับกระเป๋ารถว่าอย่างไร

- ก. ดีจังเลย
- ข. ไปก่อนนะ
- ค. ขอขอบคุณค่ะ
- ง. ขอขอบคุณครับ

อ่านข้อความแล้วตอบคำถามข้อ 22. - 23

"ดวงอาทิตย์ลับเหลี่ยมเขาไปแล้ว กว้างและแก่งต่างก็ลงไปในน้ำ เรานั่งดูอย่างเพลิดเพลิน แก่งขึ้นจากน้ำไปแล้ว มีกว้าง 2 ตัวลงมาจากเนิน"

22. เหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นที่ไหน

- ก. ป่าทึบ
- ข. ชายป่า
- ค. เขียงเขา
- ง. ริมลำธาร

23. เหตุการณ์นี้เกิดในเวลาใด

- ก. บ่าย
- ข. เย็น
- ค. เช้าตรู่
- ง. ใกล้เคียง

อ่านข้อความแล้วตอบคำถามข้อ 24 - 26

ในสมัยก่อน บรรพบุรุษของเราเดินทางไปเชียงใหม่กินเวลาแรมปี ทั้งนี้เพราะทางคมนาคมทุรกันดาร แต่บัดนี้เรามีทางหลวงสายใหม่ที่กว้างขวางราบเรียบ เราอาจเดินทางถึงเชียงใหม่ได้ภายในไม่กี่ชั่วโมง

24. "บรรพบุรุษ" ในที่นี้หมายถึงใคร
 - ก. คนไทยทุกคน
 - ข. กองทัพเดินเท้า
 - ค. พ่อแม่พี่น้องของเรา
 - ง. คนไทยเมื่อหลาย ๆ ปีก่อนมาแล้ว

25. จากข้อความนี้ชี้ให้เห็นว่า บรรพบุรุษของเราเป็นอย่างไร
 - ก. อุตุน
 - ข. กล้าหาญ
 - ค. ชัยชนะแข็ง
 - ง. ชอบผจญภัย

26. การเดินทางเช่นไรเรียกว่า ทุรกันดาร
 - ก. เดินทางลำบาก
 - ข. เดินทางคนเดียว
 - ค. เดินทางคนเดียว
 - ง. เดินทางระยะไกล

อ่านข้อความแล้วตอบคำถามข้อ 27 - 29

<u>พาราเซตามอล</u>	
<u>ลักษณะ</u>	มีทั้งชนิดเม็ด และชนิดน้ำเชื่อม
<u>สรรพคุณ</u>	ใช้แก้ไข้ตัวร้อน และแก้ปวด
<u>ขนาดที่ใช้</u>	ผู้ใหญ่ ใช้ชนิดเม็ด ครั้งละ 1 - 2 เม็ด เด็กอายุ 7 - 12 ปี ใช้ชนิดเม็ด ครั้งละ 1 เม็ด เด็กอายุ 4 - 7 ปี ใช้ชนิดเม็ด ครั้งละ 1/2 เม็ด หรือ ใช้ชนิดน้ำเชื่อม ครั้งละ 1 - 2 ช้อนชา ถ้าใช้ยานี้กับเด็กอายุต่ำกว่า 4 ปี ให้ปรึกษาเภสัชกร หรือแพทย์
<u>วิธีใช้</u>	ใช้กินเวลามีอาการตัวร้อนหรืออาการปวด ถ้าอาการไม่ดีขึ้นให้กินซ้ำได้ทุก 4 - 6 ชั่วโมง
<u>ข้อควรระวัง</u>	1. ยานี้ถ้ากินมากเกินไป อาจมีพิษต่อตับทำให้ตายได้ 2. ไม่ควรใช้ในคนที่ เป็นโรคตับและไต

27. ข้อความนี้เกี่ยวข้องกับเรื่องใด

- ก. การใช้ยา
- ข. การเจ็บป่วย
- ค. อันตรายจากยาแก้ปวด
- ง. คุณสมบัติของยาแก้ปวด

28. มาแต่อายุ 8 ปี 4 เดือน ควรใช้ยาในลักษณะใด

- ก. ยาชนิดเม็ดครึ่งละ 1/2 เม็ด
- ข. ยาชนิดเม็ดครึ่งละ 1 เม็ด
- ค. ยาชนิดเม็ดครึ่งละ 1 - 2 เม็ด
- ง. ยาน้ำเชื่อมครึ่งละ 1 - 2 ช้อนชา

29. เมื่อเกิดอาการอย่างไรจึงกินยานี้ได้

- ก. นิดเป็นหัด
- ข. แดงปวดท้อง
- ค. ต้องปวดศีรษะ
- ง. น้อยเป็นตาแดง

อ่านบทสนทนาแล้วตอบคำถามข้อ 30 - 31:

สมชายเห็นสมศักดิ์กำลังหิวตั้งอาหารอยู่จึงพูดว่า

"นายกำลังจะให้อาหารไก่หรือ เรามาทำให้นายเสียงานหรือเปล่า สมศักดิ์"

"เปล่า" สมศักดิ์รีบปฏิเสธ แล้วถามว่า "นายมาหาเรา ได้บอกคุณยายหรือเปล่านั้น"

"บอกขี ยายยังว่าเราพูดจาเหลวไหลอยู่ด้วย เพราะเมื่อวานเราทำตลกหลอกยายนะว่ามีตบตามือ นึกว่ายายจะตลกด้วย แต่ยายกลับว่าเราเป็นเด็กเลี้ยงแคะ"

30. สมชายมีนิสัยอย่างไร

- ก. ขี้เล่นชอบโกหก
- ข. ชอบล้อเลียนคน
- ค. ชอบช่วยงานบ้าน
- ง. ชอบทะเลาะกับคนอื่น

31. การที่สมชายพูดว่า "เรามาทำให้นายเสียนงานหรือเปล่า" เขาพูดด้วยความรู้สึกอย่างไร
- ก. ถ้ามตามมารยาทที่ดี
 - ข. อยากให้สมศักดิ์พูดว่า "อย่ายุ่ง"
 - ค. เกรงใจว่าจะขัดเวลาของสมศักดิ์
 - ง. ลองใจว่าสมศักดิ์จะยินดีต้อนรับคนหรือไม่
-

เกณฑ์การให้คะแนน

ตอบตรงคำเฉลยให้ 1 คะแนน

ตอบไม่ตรงคำเฉลยให้ 0 คะแนน

แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย

ฉบับที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความ บทกลอน และนิทาน แล้วตอบคำถามต่อไปนี้ โดยการทำเครื่องหมาย X ทับลงบนอักษรหน้าข้อ ก, ข, ค และ ง ที่เห็นว่าถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว ลงในกระดาษคำตอบที่กำหนดให้

อ่านนิทานแล้วตอบคำถามข้อ 1 - 2

วัวแก่อายุมากตัวหนึ่งกำลังเล็มหญ้าอยู่ที่ชายทุ่ง มีอิงอ่างกับลูก ๆ กระโดดเล่นผ่านมา แม่อิงอ่างหยุดดูความใหญ่โตของวัวและกล่าวกับลูกว่า "ดูนั่นสิลูก สัตว์อะไรใหญ่โตเหลือเกินคอยดูซิว่าแม่จะทำตัวให้ใหญ่กว่าได้หรือไม่" ว่าแล้วแม่อิงอ่างก็กลั้นลมหายใจแล้วพองตัวขึ้นเรื่อย ๆ จนในที่สุดพุงก็ระเบิดถึงแก่ความตาย

1. จากนิทานเรื่องนี้สัตว์ตัวใดที่ทะนงตัวอยากจะเท่าเทียมผู้อื่นที่สูงกว่าด้วยอุบายที่ผิดธรรมชาติและนำความเสียหายแก่ตนเองในที่สุด
 - ก. วัวแก่
 - ข. แม่วัว
 - ค. ลูกอิงอ่าง
 - ง. แม่อิงอ่าง
2. นิทานเรื่องนี้ควรตั้งชื่อว่าอย่างไร
 - ก. ตายเพราะตกใจ
 - ข. ตายเพราะโง่เขลา
 - ค. ตายเพราะความประมาท
 - ง. ตายเพราะไม่รู้จักประมาณตน

อ่านนิทานแล้วตอบคำถามข้อ 3 - 5

สิงโตตัวหนึ่ง ฝึมองฝูงวัวป่าด้วยความกระหายหิว แต่มันรู้สึกว่ถ้ามันเข้าไปทำร้าย วัวป่าตัวใดตัวหนึ่ง วัวป่าตัวอื่น ๆ ก็จะต้องเข้าช่วยเหลือและมันก็ต้องพ่ายแพ้แก่ฝูงวัวป่า สิงโตจึงคิดอุบายด้วยการตรงเข้าไปหาวัวทีละตัวแล้วยุแหย่ให้วัวแต่ละตัวเกิดความไม่ไว้วางใจซึ่งกันและกัน ในที่สุดฝูงวัวป่าก็แตกแยกความสามัคคี ไม่ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ต่างแยกออกไปหาอาหารกินกันเอง เป็นโอกาสให้สิงโตกินวัวป่าแต่ละตัวได้โดยง่าย

3. นิทานเรื่องนี้สอดคล้องกับสุภาษิตใด

- ก. สามัคคีคือพลัง
- ข. ฝนทั่งให้เป็นเข็ม
- ค. อย่าไว้วางใจทางอย่าวางใจคน
- ง. ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น

4. จากนิทานเรื่องนี้ สิงโตมีนิสัยอย่างไร

- ก. ดุร้าย
- ข. เจ้าเล่ห์
- ค. เห็นแก่ได้
- ง. นาลเกร

5. เหตุใดวัวป่าแต่ละตัวจึงข้างคนต่างอยู่ ไม่ช่วยเหลือกัน

- ก. เพราะชิงดีชิงเด่นกัน
- ข. เพราะหวาดระแวงกัน
- ค. เพราะไม่ต้องการยุ่งกับใคร
- ง. เพราะต้องการเป็นใหญ่แต่ผู้เดียว

อ่านนิทานแล้วตอบคำถามข้อ 6 - 7

สุนัขป่าตัวหนึ่ง กำลังกินน้ำอยู่ตอนเหนือของแม่น้ำ ในระยะที่ไม่ไกลนักมีลูกแกะตัวหนึ่ง กำลังกินน้ำอยู่ใต้ตอออกไป เมื่อสุนัขป่าเห็นดังนั้นจึงเดินมาพูดกับลูกแกะว่า "อะไรกันนี้ เจ้าลูกแกะ เกเร เจ้ากล้าดียังไงจึงทำให้น้ำขุ่นเป็นโคลนจนเข้ากินไม่ได้"

ลูกแกะตอบว่า "ฉันเสียใจ แต่ฉันคิดว่าฉันไม่สามารถทำให้น้ำขุ่นจนท่านกินไม่ได้ เพราะฉันอยู่ปลายน้ำ จะไปทำให้น้ำขุ่นจนถึงที่ท่านอยู่ได้อย่างไร"

สุนัขป่าจึงพูดว่า "บางทีมันก็อาจจะเป็นไปได้ แต่เมื่อหกเดือนก่อนเจ้าคนพาล เจ้าได้ตำลึงหลังข้า"

"มันจะเป็นไปได้อย่างไร" ลูกแกะตอบ "ในเมื่อตอนนั้นฉันยังไม่ได้เกิด"

สุนัขป่าตอบว่า "อะไรกัน เจ้าช่างไม่มีความละเอียดรอบคอบ ครบครันของเจ้าเกลียดคราบครว ข้า ถ้าไม่ใช่เจ้าเป็นคนดำ ก็คงเป็นพ่อของเจ้า" เมื่อพูดจบก็ตรงเข้าขย้ำลูกแกะกินเป็นอาหาร

6. นิทานเรื่องนี้สอดคล้องกับสุภาษิตใด

- ก. ใจดีสู้เสือ
- ข. หน้าเนื่อใจเสือ
- ค. ไม่ได้ด้วยเล่ห์ก็เอาด้วยกล
- ง. คบคนพาล พาลพาไปหาผิด

7. จากนิทานเรื่องนี้ สุนัขปามีนิสัยอย่างไร

- ก. ดุร้าย
- ข. คดโกง
- ค. ปาเถื่อน
- ง. พูดเอาแต่ได้

อ่านนิทานแล้วตอบคำถามข้อ 8 - 9

สาเหตุที่พระอาทิตย์ พระจันทร์ และพระราหูเป็นอริกันนั้น เล่ากันว่าเมื่อชาติก่อน พระอาทิตย์กับพระจันทร์เป็นหญิงสองพี่น้อง ฝ่ายพระราหูเป็นบ่าวของนางทั้งสอง นายหญิงทั้งสองไปทำบุญที่วัดอยู่ไม่ได้ขาด วันหนึ่งโกรธบ่าวว่าลืมเอาช้อนตักแกงไปตักของทำบุญสองครั้งแล้ว จึงเอาช้อนเคาะหัวบ่าวท่ามกลางผู้คนที่มาทำบุญ บ่าวทั้งเจ็ดทั้งอายุคนทั้งวัดและแค้นใจนายมาก จึงอธิษฐานว่าเกิดมาชาติหน้าฉันใดขอให้พบกันอีกจะจองเวรเป็นอริกันแน่ ถึงแม้นางทั้งสองพี่น้องจะมีบุญวาสนาสักแค่ไหน ก็ขอให้ได้มีสักเวลาหนึ่งที่จะทำให้มีวมองอับอายขายหน้าให้คนอื่นเห็นหมดทั้งโลก

คำอธิษฐานของบ่าวได้ผลเหมือนที่ตั้งใจเอาไว้ บ่าวไปเกิดเป็นพระราหู นายหญิงสาวสองคนไปเกิดเป็นพระอาทิตย์กับพระจันทร์โคจรไปในอากาศ ฝ่ายพระราหูคอยที่อยู่จะหาเวลาล้างอายถึงพระอาทิตย์พระจันทร์จะรู้กำหนดล่วงหน้าว่าเมื่อใดพระราหูจะมาแก้มลิงรังแกทำให้อายแก่คนทั้งโลกก็ป้องกันอะไรไม่ได้ จะหลีกเลี่ยงหนีไม่พ้น เทวดาอื่น ๆ และมนุษย์ต่างช่วยกันตีฆ้อง ตีกลอง ให้อำนาจเสียงดังช่วยเทวดาทั้งสองให้พ้นพระราหู

จนเท่าทุกวันนี้ พระราหูก็ยังคอยที่อยู่ สบโอกาสเมื่อใดก็มาแค้นแค้นเสียคราวหนึ่ง

8. จากนิทานเรื่องนี้บ่าวเป็นคนเช่นไร

ก. ชี้ลื้ม

ข. ชี้อาย

ค. ใจน้อย

ง. จองเวร

9. พระอาทิตย์กับพระจันทร์ในนิทานเรื่องนี้ต้องได้รับความอับอายเพราะเหตุใด

ก. ขาดสติ

ข. ไม่ยับยั้งใจ

ค. เอาช้อนเคาะหัวบ่าว

ง. ทำให้ผู้อื่นต้องอับอายก่อน

อ่านข้อความแล้วตอบคำถามข้อ 10 - 12

น้อง ๆ เคยสงสัยกันมั้ยคะว่าทำไมเราจึงจามด้วย นั่นก็เพราะในอากาศที่เราหายใจเข้าไปกันทุกวันนี้มีฝุ่นละอองเล็ก ๆ หรือบางทีก็เป็นเชื้อโรคปะปนอยู่ พอเราหายใจเข้าไปเจ้าฝุ่นละอองหรือเชื้อโรคก็จะไปเกาะติดอยู่กับเยื่อในโพรงจมูก เราจะรู้สึกคันและจามออกมาเพื่อขับฝุ่นที่ติดอยู่ให้ออกมานั่นเอง

การจามมีประโยชน์นะค่ะ เพราะจะช่วยขับเชื้อโรคออกมาด้วย แต่น้อง ๆ อย่าลืมหาผ้าเช็ดหน้าปิดปากกับจมูกเวลาจามด้วยนะค่ะ

10. เหตุใดเราจึงจาม

- ก. เพราะต้องการหายใจแรง ๆ
- ข. เพราะขับเชื้อโรคออกจากร่างกาย
- ค. เพราะต้องการขับกลิ่นเหม็นออกจากร่างกาย
- ง. เพราะขับก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ออกจากร่างกาย

11. บริเวณใดที่มีฝุ่นละอองและเชื้อโรคมากที่สุด

- ก. ตลาด
- ข.ทุ่งนา
- ค. โรงภาพยนตร์
- ง. บริเวณถนนที่มีการจราจรคับคั่ง

12. ถ้าเราหายใจทางปากแทนการหายใจทางจมูก จะมีผลต่อร่างกายอย่างไร

- ก. ปากจะส่วยเพราะได้บริหารปาก
- ข. สุขภาพจะดีเพราะจมูกทำงานน้อยลง
- ค. ร่างกายจะแข็งแรงเพราะได้บริหารปาก
- ง. เจ็บป่วยได้ง่ายเพราะเชื้อโรคเข้าสู่ร่างกายโดยตรง

อ่านข้อความแล้วตอบคำถามข้อ 13 - 14

อากาศเป็นพิษ	ชีวิตจะสั้น
ต้นไม้เท่านั้น	ทั้งกันและแก้
ต้นไม้ริมถนน	ทุกคนดูแล
อากาศจะดีแท้	ร่วมมือกันใจ

13. จากข้อความนี้ อะไรมีความจำเป็นต่อชีวิตมนุษย์มากที่สุด

- ก. สัตว์
- ข. ถนน
- ค. ต้นไม้
- ง. อากาศ

14. ข้อความนี้ ส่งเสริมอะไร

- ก. รักสัตว์
- ข. รักชีวิต
- ค. รักอากาศ
- ง. การดูแลรักษาต้นไม้

อ่านข้อความแล้วตอบคำถามข้อ 15 - 16

ทุก ๆ เข้าที่ตลาดเทศบาล เด็กหญิงป๊วจะนำผักและผลไม้ไปขายที่แผงขายของในตลาด ส่วนเด็กหญิงหน้อยจะนำปลาไปขายเช่นกัน

"ลูกแดงโมลูกนี้ใหญ่ดีจัง ราคาเท่าไรจ๊ะ" หญิงมีอายุคนหนึ่งถามด้วยความสนใจจะซื้อ

"มันใหญ่ดีก็จริง แต่มันมีจุดเน่าเสียแล้วละจ๊ะ" เด็กหญิงป๊วตอบไปตามประสาซื้อ แล้วพลิกให้หญิงมีอายุคนนั้นดู หญิงมีอายุคนนั้นยิ้ม แล้วเดินไปถามเด็กหญิงหน้อย "ปลานี้ สดดี หรือจ๊ะ"

เด็กหญิงหน้อยตอบ "จะป้า ปลาเพิ่งจับมาเมื่อเช้านี้เอง" ที่จริงพ่อของ เด็กหญิงหน้อย จับมาหลายวันแล้วแต่ยังขายไม่ออก หญิงมีอายุคนนั้นซื้อไป

เช้าวันต่อมา หิงมีอายุผู้นั้นได้มาซื้อผักและผลไม้ที่ร้านเด็กหิงปิวเป็นประจำ และชักชวนคนอื่นมาซื้อด้วย และไม่ซื้อปลาที่ร้านเด็กหิงน้อยอีกเลย เรื่องนี้แสดงให้เห็นว่าซื้อกินไม่หมด คัดกินไม่นาน

15. เด็กหิงน้อยเปรียบได้กับคนประเภทใด

- ก. คนไม่ซื่อ
- ข. ปากตลาด
- ค. จลาตน้ำคบ
- ง. จลาตหลักแหลม

16. เหตุใดหิงมีอายุไม่ยอมซื้อปลาที่ร้านเด็กหิงน้อยอีกเลย

- ก. เพราะปลาเน่าเหม็น
- ข. เพราะปลามีเชื้อโรค
- ค. เพราะเล็กรับประทานปลา
- ง. เพราะไม่ชอบคนหลอกลวง

อ่านข้อความแล้วตอบคำถามข้อ 17 - 21

รถบรรทุก รถแท็กซี่ รถสามล้อเครื่อง รถส่วนตัว แล่นวัดเจ็ยเนียงซ้ายขวา ตัดหน้า จ่อติดหลัง ล้วนแต่เป็นสาเหตุอันตราย คุณคามสวัสดิภาพของประชาชน

17. ข้อความนี้กล่าวถึงเรื่องใด

- ก. การขับรถ
- ข. การขึ้นรถ
- ค. การนั่งบนรถ
- ง. การดูแลรักษา

18. สวัสดิภาพของประชาชนหมายถึงอะไร ,

- ก. ชีวิต
- ข. สุขภาพ
- ค. ความสุข
- ง. ความปลอดภัย

19. ข้อใดเป็นสาเหตุให้เกิดอันตราย

- ก. ขับรถซิกแซก
- ข. ขับติดรถบรรทุก
- ค. ขับรถตัดหน้าสามล้อเครื่อง
- ง. ถูกทุกข้อ

20. จากข้อความนี้ คนขับรถมีนิสัยอย่างไร

- ก. ชี้ไม้โห
- ข. หงุดหงิด
- ค. ประมาท
- ง. ชอบเอาเปรียบผู้อื่น

21. "ฉวัดเฉวียน" มีความหมายตรงกับข้อใด

- ก. ขับรถฝ่าไฟแดง
- ข. ขับรถซิกแซกไปมา
- ค. ขับรถชนท้ายรถคันอื่น
- ง. ขับรถโฉบเฉี่ยวด้วยความเร็วสูง

อ่านข้อความแล้วตอบคำถามข้อ 22 - 23

"แหม ! ข้าวต้มของแม่หนูอร่อยจริง ๆ ฉันไม่เคยกินข้าวต้มแบบนี้เลย ที่บ้านฉันก็มีแต่ไม่เคยถูกใจ ทั้งปลาเค็มบั้งก็หอมไม่เค็มมาก"

22. คำกล่าวนี้ควรจะกล่าว ณ ที่ใด

- ก. ไร่
- ข. บ้าน
- ค. ตลาด
- ง. โรงเรียน

23. เหตุการณ์นี้เกิดในเวลาใด

- ก. เช้า
- ข. สาย
- ค. บ่าย
- ง. เย็น

อ่านข้อความแล้วตอบคำถามข้อ 24 - 26

ขณะนี้ มีข่าวจากหนังสือพิมพ์ กล่าวว่าประชาชนในจังหวัดภาคใต้กำลังประสบกับความเดือดร้อน เนื่องจากสภาพดินฟ้าอากาศเปลี่ยนแปลงฉับพลัน ทำให้เกิดพายุพัดกระหน่ำและฝนตกหนักตลอดเวลา จนน้ำป่าไหลท่วมทับันบ้านเรือน ก่อให้เกิดความเสียหายเป็นอันมาก

24. "ฉับพลัน" มีความหมายตรงกับข้อใด

- ก. รีบเร่ง
- ข. ว่องไว
- ค. จวนตัว
- ง. กระชั้นชิด

25. ประชาชนได้รับความเดือดร้อนจากสิ่งใดมากที่สุด

- ก. ลม
- ข. ฝน
- ค. น้ำ
- ง. อากาศ

26. ข้อความนี้กล่าวโดยสรุปได้ว่าอย่างไร

- ก. ภัยธรรมชาติ
- ข. น้ำท่วมภาคใต้
- ค. สภาพอากาศของภาคใต้
- ง. ความเสียหายของภาคใต้

อ่านข้อความแล้วตอบคำถามข้อ 27 - 29

ไข่เป็นอาหารที่มีคุณค่ามาก เพราะมีธาตุอาหารต่าง ๆ ที่จำเป็นแก่ร่างกาย ไข่มีโปรตีนสูงมาก และโปรตีนเป็นอาหารที่จำเป็นสำหรับเด็กที่กำลังเจริญเติบโต คุณค่าทางอาหารของไข่ขาวและไข่แดงแตกต่างกัน ไข่แดงมี โปรตีน ไขมัน และเกลือแร่ที่จำเป็นแก่ร่างกาย เช่น เหล็ก แคลเซียม และวิตามินเอ วิตามินดี วิตามินบี พอสมควร ไข่ขาวมีโปรตีนเท่าไข่แดงมีไขมันน้อยกว่า แต่มีวิตามินบี 2 และกำมะถันมากกว่า คุณค่าทางอาหารของไข่ดีเกือบเท่านม เพียงแต่มีแคลเซียมน้อยกว่าเท่านั้น

การกินไข่ควรกินที่ปรุงสุกแล้ว ไม่ควรกินไข่ดิบ ๆ เพราะไข่ดิบย่อยยากและอาจมีเชื้อโรคปนอยู่

27. ข้อความนี้เกี่ยวข้องกับเรื่องใด

- ก. คุณภาพของไข่
- ข. ประโยชน์ของไข่
- ค. ความสำคัญของไข่
- ง. ความจำเป็นของไข่

28. คนที่กระเพาะอาหารไม่ดี ย่อยอาหารไม่ค่อยได้ ควรกินไข่ประเภทใด

- ก. ไข่ต้ม
- ข. ไข่ดิบ
- ค. ไข่ลวก
- ง. ไข่ดาวยางมะตูม

29. ถ้าเราไม่กินไข่ เราจะกินอะไรที่ให้คุณค่าทางอาหารแทน

- ก. ถั่วต้ม
- ข. ตับไก่
- ค. นมสด
- ง. น้ำส้มคั้น

อ่านบทสนทนาแล้วตอบคำถามข้อ 30 - 31

"เมื่อวาน ไม่รู้ใครเหยียบแปลงผักกาดของเราให้กระเนระนาดหมด" เด็กชายสมศักดิ์พูด
แสดงสีหน้าไม่พอใจ

"เราเองแหละ ! หัวถึงน้ำไป สิ้นล้ม ไม่ได้ตั้งใจทำของนายนะ ขอโทษด้วย" เด็กชาย
ปรีชาสารภาพผิด

"อ้าว! นึกว่าใครที่หักเพื่อนเราเอง" สมศักดิ์ตอบด้วยอารมณ์ที่หายโกรธ หากเป็นคนอื่น
คงไม่ยอมอภัย

30. "อ้าว! นึกว่าใคร" เด็กชายสมศักดิ์ กล่าวขึ้นด้วยความรู้สึกอย่างไร

- ก. ตีใจ
- ข. โส่งใจ
- ค. คatatไม่ถึง
- ง. เลิกสนใจ

31. เด็กชายสมศักดิ์มีนิสัยอย่างไร

- ก. สุขุม
- ข. ใจเย็น
- ค. ให้อภัย
- ง. มีระเบียบ

เกณฑ์การให้คะแนน

ตอบตรงคำเฉลยให้ 1 คะแนน

ตอบไม่ตรงคำเฉลยให้ 0 คะแนน

แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย

ฉบับที่ 3

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความ บทกลอน และนิทาน แล้วตอบคำถามต่อไปนี้ โดยการทำเครื่องหมาย X ทับลงบนอักษรหน้าข้อ ก, ข, ค และ ง ที่เห็นว่าถูกต้องที่สุด เพียงข้อเดียว ลงในกระดาษคำตอบที่กำหนดให้

อ่านนิทานแล้วตอบคำถามข้อ 1 - 2

วันหนึ่งจระเข้ตัวใหญ่กินอาหารเข้าอึมหน้าสำราญแล้ว มันก็ไถ่ลิ้นมาอำปากอยู่ที่บนตลิ่งตามเคยของมัน และนกน้อยตัวหนึ่งก็บินเข้าไปเกาะพินจระเข้ จิกอาหารตามซอกพินเหล่านั้นกินตามเคยของมันเช่นเดียวกัน

แต่วันนี้มีนกอีกสองสามตัวบินเข้าไปในปากจระเข้ตัวนั้น แล้วมันก็กินอาหารที่ติดพินจระเข้อย่างไม่เกรงใจ กระโดดไปกระโดดมา เสมือนหนึ่งว่าพินของจระเข้ชิ้นนั้นเป็นหัวหลักหัวต่อเท่านั้น ยิ่งไม่พอยังกินพาลงถ่ายพาลงเสียอีกด้วย

เจ้านกน้อยจึงช่วยกันตักเตือนว่า อย่าทำความรำคาญและอย่าถ่มมูลไว้ในปากจระเข้ แต่นกเหล่านั้นกลับไม่พอใจ ชับไล่จนนกน้อยให้ออกจากปากจระเข้เสียทันที แล้วนกเหล่านั้นก็กระโดดโลดเต้นกันอย่างสนุกสนาน ทะเลาะวิวาทกันเสียงดังลั่นราวกับปากจระเข้ชิ้นนั้นเป็นโพรงไม้

โดยปกติวิสัยจระเข้ตัวนี้ก็มีอารมณ์ดี แต่ในขณะนั้นหลังจากที่มันได้อรรถนมาแล้วช้านาน มันไม่สามารถจะอดทนต่อไปได้ ความอดทนของมันอันตรธานไปกลายเป็นความเดือดดาลทันทีแล้วจระเข้ตัวนั้นก็หุบปากของมัน ทำให้นกเหล่านั้นกลายเป็นอาหารเข้าอีกอย่างหนึ่งของจระเข้

1. จากนิทานเรื่องนี้สัตว์ตัวใดที่มีความอดทนที่สุด

- ก. จระเข้
- ข. นกน้อย
- ค. นกทุกตัว
- ง. นกอีกสองสามตัว

2. นิทานเรื่องนี้ควรตั้งชื่อว่าอย่างไร

- ก. ตายเพราะโง่เขลา
- ข. ตายเพราะไม่เจียมตัว
- ค. ตายเพราะไม่เกรงใจผู้อื่น
- ง. ตายเพราะไม่รู้จักระมาณตน

อ่านนิทานแล้วตอบคำถามข้อ 3 - 5

กวางกับม้าเป็นศัตรูกัน มันแย่งกันเป็นเจ้าของทุ่งหญ้าอันเขียวชอุ่ม ในที่สุดทั้งสองก็ต่อสู้กัน ผลคือกวางเป็นผู้ชนะและขับไล่ม้าออกจากทุ่งหญ้าบริเวณนั้น

ม้าได้รับความอับอายก็เคียดแค้นกวาง เดินทางไปหาชาวนาที่อยู่ชายทุ่งแล้วขอร้องให้ชาวนาช่วยแก้แค้นกวางแทนมัน ชาวนารับปากแต่เขาขอร้อยบงเหียน และใส่อบบนหลังของม้า เพื่อจะได้ขี่ม้าไปฆ่ากวางได้สะดวก และม้าได้ตอบตกลงทันที ชาวนาจึงจัดการร้อยบงเหียนที่จมูกและใส่อบที่หลังของม้า หลังจากนั้นก็ขี่ม้าไปฆ่ากวางได้สำเร็จโดยไม่ยากเย็นอะไร แต่เมื่อฆ่ากวางเรียบร้อยแล้ว ชาวนาก็เอาม้าไว้ใช้งานเป็นทาสต่อจากนั้นมา โดยที่ม้าไม่อาจต่อสู้ขัดขวางได้เลย

3. นิทานเรื่องนี้สอดคล้องกับสุภาษิตใด

- ก. โลกมากลางหาย
- ข. เห็นกงจักรเป็นดอกบัว
- ค. คบคนพาล พาลพาไปหาผิด
- ง. ให้ทุกข์แก่ท่านทุกข์นั้นถึงตัว

4. ม้ามีนิสัยอย่างไร

- ก. ชี้โมโห
- ข. พยาบาท
- ค. หงุดหงิด
- ง. อัจฉาริษา

5. เหตุใดชาวนาจิจจึงไม่ยอมปล่อยให้ม้าให้เป็นอิสระ

- ก. เพราะต้องการเอาไปขาย
- ข. เพราะต้องการเอาไว้ใช้งาน
- ค. เพราะต้องการเลี้ยงไว้ดูเล่น
- ง. เพราะต้องการเนื้อไปทำอาหาร

อ่านนิทานแล้วตอบคำถามข้อ 6 - 7

ชายสองคนช่วยกันจับกวางป่ามาได้ตัวหนึ่ง คนหนึ่งพูดว่า

"ฉันจะขังกวางตัวนี้ไว้ดูเล่นที่บ้านของฉัน" อีกคนแย้งว่า

"ฉันเป็นคนเห็นก่อน ต้องเอาไว้ที่บ้านฉัน"

ต่างได้เถียงกันแล้วผูกกวางไว้กับต้นไม้เพื่อตอรองกัน ขณะที่ยังตกลงกันไม่ได้ เชือกที่ผูกไว้ก็หลุด กวางจึงวิ่งหนีไปได้

6. นิทานเรื่องนี้สอดคล้องกับสุภาษิตใด

- ก. เลือกนักมักได้แร้
- ข. ใกล้เคียงกินต่าง
- ค. โลกมากลางหาย
- ง. ข้า ฯ ได้พรวาเล่มงาม

7. จากนิทานเรื่องนี้ ชายทั้งสองคนมีนิสัยอย่างไร

- ก. อวดดี
- ข. หลงผิด
- ค. ชี้เกียจ
- ง. เห็นแก่ตัว

อ่านนิทานแล้วตอบคำถามข้อ 8 - 9

กระต่ายคุยโตอวดว่าตนเป็นเจ้าของความเร็ว และวิ่งได้เร็วกว่าใคร ๆ เมื่อแลเห็นเต่าคลานได้ช้ามาก "คุณเต่าที่น่าสงสาร ช่างงุ่มง่ามอะไรอย่างนี้" กระต่ายพูด "ด้วยฝีเท้าอันรวดเร็วของข้า ข้าสามารถวิ่งได้ไกล 20 ไมล์ เมื่อเจ้าไปได้เพียงไมล์เดียวเท่านั้น"

"รู้สึกว่าคุณมั่นใจเหลือเกินนะ" เต่าตอบ "บางทีท่านคงจะให้เกียรติมาวิ่งแข่งขันกับเราบ้าง"

"ได้สิ" กระต่ายพูดพร้อมกับหัวเราะ และกล่าวว่า "เพื่อให้การแข่งขันเป็นไปด้วยความยุติธรรมเราจะเลือกสุนัขจิ้งจอกเป็นผู้ชี้ขาด"

เมื่อถึงที่แข่งขันทั้งสองเริ่มแข่งขันทันที กระต่ายวิ่งออกด้วยความเร็วสูง ไม่ช้าก็ถึงเต่าไว้เบื้องหลังลิบลับ พอวิ่งไปได้สักพักหนึ่ง กระต่ายก็รำพึงว่า "ข้าคิดว่าจะนอนเล่นสักงีบ เพื่อคอยให้เจ้าตัวช้ามาทันก่อน" คิดดังนั้นแล้วจึงลงนอนบนพื้นหญ้าที่อ่อนนุ่มและหลับไป แต่โชคร้ายมันหลับนานกว่าที่คิดไว้ เพราะความซี้เซาในขณะที่เต่าพยายามคลานไปอย่างช้า ๆ อย่างสม่ำเสมอจนสามารถเข้าถึงเส้นชัยได้ก่อนกระต่าย

8. สัตว์ตัวใดที่มีความพยายามมากที่สุด

- ก. เต่า
- ข. กระต่าย
- ค. สุนัขจิ้งจอก
- ง. เต่าและกระต่าย

9. เหตุใดกระต่ายจึงแอบนอน แทนที่จะวิ่งต่อจนถึงเส้นชัย

- ก. เพราะรำคาญที่เต่าวิ่งช้า
- ข. เพราะถูกคิดว่าเต่าช้าเกินไป
- ค. เพราะเกียจคร้านและคิดว่าเต่าต้องแพ้
- ง. เพราะเหนื่อยเกินไปที่จะวิ่งแข่งกับเต่า

อ่านข้อความแล้วตอบคำถามข้อ 10 - 12

โรคหิดเป็นโรคผิวหนังชนิดหนึ่ง เกิดจากตัวหิดซึ่งมีขนาดเล็กมาก ตัวหิดนี้จะไต่ลงไปใต้ผิวหนัง ต่อมาจะเกิดเม็ดใส ๆ คันมากในเวลากลางคืน หิดมักชอบเกิดตามนิ้วมือ รักแร้ ขาหนีบ ข้อพับ แต่เราสามารถป้องกันได้โดยเมื่อจับสิ่งของสกปรกควรล้างมือทันที และไม่เล่นกับคนที่ เป็นหิด

10. คนเป็นโรคหิดจะมีอาการอย่างไร

- ก. คันมาก
- ข. ตัวร้อนมาก
- ค. ง่วงนอนมาก
- ง. แสบผิวหนังมาก

11. ถ้าไม่อยากเป็นหิด ควรทำอะไร

- ก. รับประทานอาหารที่สะอาด
- ข. รับประทานอาหารที่สุกใหม่ ๆ
- ค. รักษาความสะอาดของห้องนอน
- ง. รักษาความสะอาดของร่างกาย

12. โรคหิดมักเกิดขึ้นกับใคร

- ก. เด็กทาแป้งแล้วไม่ล้างมือ
- ข. เบียดหัวผมแล้วไม่ล้างมือ
- ค. ก่อไปตู่หนังแล้วไม่ล้างมือ
- ง. หนูยลบนกระดานแล้วไม่ล้างมือ

อ่านข้อความแล้วตอบคำถามข้อ 13 - 14

ยาม้า คนกินตาย คนขาย ติดคุก

13. ข้อความนี้มีจุดมุ่งหมายในการเขียนอย่างไร

- ก. คำสั่งห้ามใช้ยาม้า
- ข. ต่อด้านผู้ที่ติดยาม้า
- ค. ชี้ให้เห็นโทษของยาม้า
- ง. ชี้แนะสถานที่ขายยาม้า

14. "ยาม้า" คืออะไร

- ก. ยาเส้นติดชนิดหนึ่ง
- ข. ยารักษาโรคชนิดหนึ่ง
- ค. ยานำรุงกำลังชนิดหนึ่ง
- ง. ยาลดความอ้วนชนิดหนึ่ง

อ่านข้อความแล้วตอบคำถามข้อ 15 - 16

...มันอดอาหารหลายวันแล้ว จึงบินไปหาอาหาร ครั้นบินผ่านมาทางซากสัตว์ที่เน่าส่งกลิ่นเหม็นฟุ้ง มันรีบโฉบบินลงไปกินซากสัตว์นั้นอย่างแสนเอร็ดอร่อย เมื่อมันอิ่มจนพุงกาง มันก็โฉบบินไปติดที่ตาข่ายของแมงมุมน้อย เจ้าแมงมุมน้อยรีบกระโดดเข้าตะครุบจับกินเป็นอาหารทันที...

15. "ตาข่ายของแมงมุมน้อย" เปรียบได้กับอะไร

- ก. ไซ่ผูกคอสุนัข
- ข. เชือกล่ามวัว
- ค. บ่วงนายพราน
- ง. เครือเถาวัลย์

16. "วัน" ในที่นี้หมายถึงอะไร

- ก. นก
- ข. อีกา
- ค. อีแร้ง
- ง. แมลงวัน

อ่านข้อความแล้วตอบคำถามข้อ 17 - 21

นั่งนิ่ง	พินิจต่าง
ควรให้ห่าง	ถ้าทำได้
อย่ายื่น	ส่วนใดใด
ของร่างกาย	ออกไปหนา

17. รถในข้อความนี้หมายถึงอะไร

- ก. รถไฟ
- ข. รถสามล้อ
- ค. รถจักรยาน
- ง. รถจักรยานยนต์

18. ข้อความนี้กล่าวถึงเรื่องใด

- ก. ความปลอดภัยในการขับรถ
- ข. ความปลอดภัยในการลงรถ
- ค. ความปลอดภัยในการใช้รถ
- ง. ความปลอดภัยในการโดยสารรถ

19. ข้อความนี้ควรติดไว้ที่ใด

- ก. บนรถ
- ข. ช้างถนน
- ค. โรงเรียน
- ง. บนสะพานลอย

20. ข้อความนี้เตือนเรื่องอะไรบ้าง

- ก. ระวังรถสวนไปมา
- ข. ขึ้น - ลง เมื่อรถจอดสนิท
- ค. ดูซ้าย - ขวา ก่อนข้ามถนน
- ง. อย่าขึ้นแซง ศีรษะออกนอกกรง

21. โดยสารรถอย่างไรจึงจะปลอดภัย

- ก. นั่งบนหลังคารถ
- ข. เดินไป - เดินมา
- ค. โผล่หน้าออกไปชมวิวนอกหน้าต่าง
- ง. นั่งเฉย ๆ ตามสบาย ไม่สร้างความรำคาญให้ผู้อื่น

อ่านข้อความแล้วตอบคำถามข้อ 22 - 23

ลูกของนายสร้อยคนนี้ เป็นคนดีและมีความจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ อย่างแน่วแน่ เกลียตงานที่ผิดกฎหมาย เพราะการปลอมเหรียญกษาณณ์เป็นการทำลายชาติ เขาจึงคิดหาทางหนีเมื่อคืนนี้เอง เขาหนีออกมาได้ คนเฝ้ายามสามคนไล่ตามเขา ตำรวจเห็นจึงเข้าระงับ เหตุการณ์พวกคนยามตีหน้าตายใส่ร้ายว่าลูกชายนายสร้อยขโมยของโรงงาน เขาเลยต้องเปิดเผยความจริงให้ตำรวจรู้ โชคดีที่มีตำรวจสองนาย จึงจับคนยามไว้ได้

22. เหตุการณ์นั้นน่าจะเกิดขึ้นที่ใด

- ก. โรงงาน
- ข. โรงพยาบาล
- ค. สถานีตำรวจ
- ง. บ้านนายสร้อย

23. เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในเวลาใด

- ก. ใกล้เคียงค่ำ
- ข. เช้าตรู่
- ค. กลางคืน
- ง. กลางวัน

อ่านข้อความแล้วตอบคำถามข้อ 24 - 26

โรงเรียนต่าง ๆ นำธงสีสวดยดงามตระการตามาปักเรียงรายกันรอบ ๆ บริเวณสนาม กีฬาจังหวัด แดดกำลังอ่อนลงแล้ว นักกีฬาทุกคนสวมเสื้อสีของโรงเรียนของตน ทุกคนกำลังเตรียมตัวจะเข้าแข่งขันกีฬาประจำปี กองเชียร์ทุกโรงเรียนส่งเสียงร้องปानประหนึ่งยาชูกำลังใจให้นักกีฬาของตนและแล้วเวลาที่รอคอยก็มาถึง เมื่อกรรมการเป่านกหวีดให้นักกีฬาทั้งสองทีมลงในสนาม

24. "ยาชูกำลังใจ" ในที่นี้คืออะไร

- ก. เสี่ยงเชิษฐ์
- ข. เสี่ยงนกหวีด
- ค. ธงของโรงเรียน
- ง. เสื้อของโรงเรียน

25. กีฬาที่ลงสนามครั้งนี้ น่าจะเป็นกีฬานิติใด

- ก. ฟุตบอล
- ข. ตะกร้อ
- ค. วอลเลย์บอล
- ง. บาสเกตบอล

26. คำว่า "แดดกำลังอ่อนลงแล้ว" น่าจะเป็นเวลาเท่าใดมากที่สุด

- ก. เช้า
- ข. ค่ำ
- ค. ป้าย
- ง. เทียง

อ่านข้อความแล้วตอบคำถามข้อ 27 - 29

ทุกวันนี้จะเห็นได้ว่าอาหารเสริมจำพวกนมจะมีราคาสูงขึ้นอยู่เสมอ ทำให้คิดว่าเราน่าจะ มาดื่มน้ำนมถั่วเหลืองซึ่งมีราคาถูกกว่า น้ำนมถั่วเหลือง 1 ถ้วย จะให้โปรตีนประมาณ 5 กรัม ใกล้เคียงกับไข่ 1 ฟอง ใช้เป็นอาหารเสริมได้ดีสำหรับเด็ก หญิงมีครรภ์ หรือหญิงที่ให้ลูกกินนม และคนสูงอายุ โดยเฉพาะเหมาะสำหรับเด็กหรือผู้ใหญ่ที่เป็นโรคท้องเสีย หรือเฟื่องหายจากเจ็บป่วยและดื่มนมวัวไม่ได้ ให้ดื่มนมถั่วเหลืองแทนก็มีประโยชน์มาก นมถั่วเหลืองดื่มได้ทั้งร้อนและเย็น ถ้าไม่เก็บไว้นานเกิน 24 ชั่วโมง และในการทำน้ำนมถั่วเหลืองจะมีกากหรือเนื้อถั่วเหลืองอยู่

อย่าทิ้งเพราะเนื้อถั่วเหลืองมีคุณค่าทางอาหาร ถ้านำไปผสมในอาหารคาวหวานจะทำให้ไม่เสียของ และได้คุณค่าทางอาหารด้วย เช่น ใช้ผสมในหมี่กะทิ เต้าเจี้ยวหลน ทอดมัน ซาลาเปา ขนมหม้อแกง ถั่วกวน เป็นต้น

27. ควรตั้งชื่อเรื่องนี้อย่างไร
 - ก. วันนี้คุณดื่มนมหรือยัง
 - ข. นมอร่อยจากถั่วเหลือง
 - ค. มาดื่มนมถั่วเหลืองกันเถอะ
 - ง. ประโยชน์ของกากนมถั่วเหลือง
28. ข้อดีที่สำคัญของนมถั่วเหลือง คืออะไร
 - ก. ราคาถูก
 - ข. ดื่มได้ทั้งร้อนและเย็น
 - ค. มีกากเหลือไว้ทำขนมได้
 - ง. ประโยชน์ของกากและนมถั่วเหลือง
29. จากข้อความนี้สรุปใจความสำคัญได้อย่างไร
 - ก. นมเป็นอาหารเสริมสำหรับทุกเพศและทุกวัย
 - ข. ถั่วเหลืองสามารถนำไปทำอาหารได้หลายชนิด
 - ค. ถั่วเหลืองให้คุณค่าทางอาหารเทียบเท่ากับเนื้อสัตว์
 - ง. นมถั่วเหลืองเป็นอาหารเสริมที่มีคุณค่าและราคาถูก

อ่านบทสนทนาแล้วตอบคำถามข้อ 30 - 31

- เหินฟ้า : ทำไมเธอถอนตัวล่ะ
 สวย : บ้าจริง อย่าถามได้ไหม มันยังมีต่ออยู่ด้วย
 เหินฟ้า : ทำไมเธอชอบนอนคลุมโปงล่ะ มือเธอเย็นเย็น จู! จู! เสียงหมาหอน
 อีกแล้ว
 สวย : เจ็บที่ได้ไหมคนยิ่งกลัวอยู่ด้วย

30. ผู้หญิงในบทสนทนามีนิสัยอย่างไร

- ก. ชี้ตลาด
- ข. ชี้โมโห
- ค. หงุดหงิด
- ง. หวาดระแวง

31. "ทำไมเธอชอบนอนคลุมโปงล่ะ มือเธอเย็นเย็น จู! จู! เสียงหมาหอนอีกแล้ว"

เหินฟ้าพูดด้วยความรู้สึกอย่างไร

- ก. ขบขัน
- ข. ห่วงใย
- ค. รำคาญ
- ง. เยาะเย้ย

เกณฑ์การให้คะแนน

ตอบตรงคำเฉลยให้ 1 คะแนน

ตอบไม่ตรงคำเฉลยให้ 0 คะแนน

เฉลยแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย

แบบทดสอบฉบับที่ 1

1. ค 2. ค 3. ข 4. ข 5. ง 6. ค 7. ง 8. ข 9. ง
 10. ก 11. ง 12. ง 13. ก 14. ข 15. ก 16. ก 17. ง 18. ข
 19. ค 20. ข 21. ง 22. ง 23. ง 24. ง 25. ก 26. ก 27. ก
 28. ข 29. ค 30. ก 31. ค

แบบทดสอบฉบับที่ 2

1. ง 2. ง 3. ก 4. ข 5. ข 6. ค 7. ง 8. ง 9. ง
 10. ข 11. ง 12. ง 13. ง 14. ง 15. ก 16. ง 17. ก 18. ง
 19. ง 20. ค 21. ง 22. ค 23. ก 24. ง 25. ค 26. ข 27. ข
 28. ก 29. ค 30. ค 31. ค

แบบทดสอบฉบับที่ 3

1. ก 2. ค 3. ง 4. ข 5. ข 6. ค 7. ง 8. ก 9. ค
 10. ก 11. ง 12. ง 13. ค 14. ก 15. ค 16. ง 17. ก 18. ง
 19. ก 20. ง 21. ง 22. ก 23. ค 24. ก 25. ก 26. ค 27. ง
 28. ง 29. ง 30. ก 31. ก

ภาคผนวก ง

1. ตารางแสดงคะแนนความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียน เป็นรายบุคคลในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ
2. ตารางแสดงคะแนนความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียน เป็นรายบุคคลในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ
3. ตารางเปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มที่ 1 ที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข
4. ตารางเปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ
5. ตารางแสดงผลต่างของคะแนนความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยก่อน และหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2
6. ตารางเปรียบเทียบความคงทนของคะแนน ความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ภายหลังการได้รับข้อมูลย้อนกลับ และบอกวิธีแก้ไขกับการได้รับข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ

ตาราง 5 แสดงคะแนนความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียนเป็นรายบุคคลกลุ่ม
ทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

ระยะ	นักเรียนคนที่								มัธยมศึกษา
	1	2	3	4	5	6	7	8	
ก่อน การทดลอง	18	19	17	20	19	20	20	19	19.16
หลัง การทดลอง	25	27	25	26	28	27	26	25	26.00
ศึกษา ความคงทน	26	27	26	26	27	28	24	25	26.17

ตาราง 6 แสดงคะแนนความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียนเป็นรายบุคคลกลุ่มทดลอง
ที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

ระยะ	นักเรียนคนที่								มัธยฐาน
	1	2	3	4	5	6	7	8	
ก่อน การทดลอง	20	22	19	21	19	18	20	21	20.00
หลัง การทดลอง	28	30	29	30	30	29	28	30	29.50
ศึกษา ความคงทน	28	30	27	29	27	28	27	28	27.00

ตาราง 7 แสดงคะแนนความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้
รับข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข

คนที่	คะแนนความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย		ผลต่างของคะแนน ความเข้าใจใน การอ่านวิชา ภาษาไทย	อันดับ	R ⁻	R ⁺
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง				
1	18	25	7	4.5		4.5
2	19	27	8	6.5		6.5
3	17	25	8	6.5		6.5
4	20	26	6	2		2
5	19	28	9	8		8
6	20	27	7	4.5		4.5
7	20	26	6	2		2
8	19	25	6	2		2
รวม						36

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

T = 0

ตาราง 8 แสดงคะแนนความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจ

คนที่	คะแนนความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย		ผลต่างของคะแนน	อันดับ	R^-	R^+
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	ความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย			
1	20	28	8	2		2
2	22	30	8	2		2
3	19	29	10	6		6
4	21	30	9	4.5		4.5
5	19	30	11	7.5		4.5
6	18	29	11	7.5		7.5
7	20	28	8	2		2
8	21	30	9	4.5		4.5
รวม						36

*ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

T = 0

ตาราง 9 แสดงผลต่างของคะแนนความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2

คนที่	กลุ่มทดลองที่ 1	อันดับ	กลุ่มทดลองที่ 2	อันดับ
1	7	4.5	8	8
2	8	8	8	8
3	8	8	10	14
4	6	2	9	12
5	9	12	11	15.5
6	7	4.5	11	15.5
7	6	2	8	8
8	6	2	9	12

$$\Sigma R_1 = 43$$

$$\Sigma R_2 = 93$$

$$U = 7^*$$

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 .

ตาราง 10 แสดงความคงทนของคะแนนความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ภายหลังจากได้รับข้อมูลย้อนกลับ และบอกวิธีแก้ไขและการได้รับข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจ

คนที่	กลุ่มทดลองที่ 1	อันดับ	กลุ่มทดลองที่ 2	อันดับ
1	1	10.5	0	5
2	0	5	0	5
3	1	10.5	2	14.5
4	0	5	1	10.5
5	-1	2	3	16
6	1	10.5	1	10.5
7	-2	1	1	10.5
8	0	5	2	14.5

$$\sum R_1 = 59.5$$

$$\sum R_2 = 76.5$$

$$U = 23.5$$

ภาคผนวก จ

ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่น
ของแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ฉบับที่ 1
ฉบับที่ 2 และฉบับที่ 3

ตาราง 11 แสดงค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของทดสอบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ฉบับที่ 1 จำนวน 31 ข้อ

ข้อที่	P_H	P_L	P	r
1	1.00	0.85	.94	.47
2	.74	.48	.61	.28
3	.89	.67	.79	.31
4	.89	.71	.81	.27
5	.89	.74	.82	.23
6	.78	.33	.56	.46
7	.81	.48	.65	.36
8	.89	.44	.68	.51
9	.85	.37	.62	.50
10	.93	.71	.83	.36
11	.89	.71	.81	.27
12	.89	.96	.93	.21
13	.96	.81	.90	.34
14	.89	.48	.70	.48
15	.67	.26	.46	.41
16	.81	.33	.58	.49
17	.96	.81	.90	.34
18	.74	.26	.50	.48
19	.74	.48	.61	.28

ข้อที่	P_H	P_L	P	r
20	.85	.41	.64	.47
21	.89	.57	.79	.31
22	.76	.37	.58	.42
23	.78	.30	.54	.48
24	.81	.30	.56	.51
25	.52	.22	.36	.32
26	.74	.30	.52	.44
27	.86	.41	.65	.89
28	.81	.52	.57	.32
29	.89	.33	.63	.59
30	.85	.26	.57	.59
31	.89	.30	.32	.61

หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 1
โดยใช้สูตร KR - 20

$$\begin{aligned}
 r_{tt} &= \frac{n}{n - 1} \left(1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right) \\
 &= \frac{31}{31 - 1} \left(1 - \frac{6.67}{30.29} \right) \\
 &= \frac{31}{30} \left(1 - 0.22 \right) \\
 &= 1.03 \times 0.78 \\
 r_{tt} &= 0.80
 \end{aligned}$$

ตาราง 12 แสดงค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่าน
วิชาภาษาไทย ฉบับที่ 2 จำนวน 31 ข้อ

ข้อที่	P_H	P_L	P	r
1	.93	.37	.68	.62
2	.93	.33	.66	.65
3	.59	.19	.38	.42
4	.89	.59	.75	.38
5	.89	.33	.63	.59
6	.61	.35	.48	.26
7	.70	.31	.51	.39
8	.85	.37	.62	.50
9	.44	.15	.29	.34
10	.89	.67	.79	.31
11	.89	.56	.74	.41
12	.96	.55	.79	.57
13	.93	.33	.66	.65
14	.93	.37	.68	.62
15	.93	.41	.70	.59
16	.81	.22	.52	.58
17	.89	.52	.72	.44
18	.81	.52	.67	.32
19	.89	.48	.70	.48

ข้อที่	P_H	P_L	P	r
20	.81	.22	.52	.58
21	.67	.41	.54	.27
22	.74	.19	.46	.55
23	.74	.30	.52	.44
24	.99	.07	.59	.89
25	.70	.19	.41	.51
26	.20	.92	.58	.71
27	.85	.37	.62	.50
28	.74	.29	.52	.45
29	.93	.38	.69	.61
30	.81	.37	.60	.46
31	.93	.28	.64	.68

หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ฉบับที่ 2

โดยใช้สูตร KR - 20

$$\begin{aligned}
 r_{tt} &= \frac{n}{n - 1} \left(1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right) \\
 &= \frac{31}{31 - 1} \left(1 - \frac{5.73}{26.33} \right) \\
 &= \frac{31}{30} \left(1 - 0.22 \right) \\
 &= 1.03 \times 0.78 \\
 r_{tt} &= 0.80
 \end{aligned}$$

ตาราง 13 แสดงค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่าน
วิชาภาษาไทย ฉบับที่ 3 จำนวน 31 ข้อ

ข้อที่	P_H	P_L	P	r
1	.93	.23	.67	.71
2	.89	.56	.74	.41
3	.85	.41	.64	.47
4	.74	.22	.48	.52
5	.93	.37	.68	.62
6	.74	.22	.48	.58
7	.93	.19	.59	.73
8	.96	.44	.74	.64
9	.85	.52	.70	.38
10	.96	.48	.76	.62
11	.95	.42	.72	.63
12	.96	.46	.75	.63
13	.44	.19	.31	.29
14	.92	.48	.72	.53
15	.78	.52	.65	.29
16	.67	.33	.50	.34
17	.96	.38	.72	.68
18	.93	.44	.72	.57
19	.78	.47	.63	.33

ข้อที่	P_H	P_L	P	r
20	.95	.43	.73	.62
21	.96	.42	.73	.65
22	.93	.23	.61	.71
23	.96	.48	.76	.62
24	.93	.56	.79	.57
25	.89	.56	.74	.41
26	.74	.37	.56	.38
27	.44	.19	.31	.29
28	.76	.44	.62	.36
29	.76	.19	.48	.58
30	.63	.15	.38	.50
31	.48	.21	.34	.30

หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ฉบับที่ 3

โดยใช้สูตร KR - 20

$$r_{tt} = \frac{n}{n - 1} \left(1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right)$$

$$= \frac{31}{31 - 1} \left(1 - \frac{5.27}{19.79} \right)$$

$$= \frac{31}{30} \left(1 - 0.22 \right)$$

$$= 1.03 \times 0.73$$

$$r_{tt} = 0.76$$

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นางสาว กรรณิกา ปิ่นทอง

เกิดวันที่ 1 เดือนมกราคม พุทธศักราช 2505

สถานที่เกิด อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์

สถานที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 531-533 ถนนกีฬากลาง ซอย 5
นครราชสีมา

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน อาจารย์ 1 ระดับ 4

สถานที่ทำงานปัจจุบัน โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ)
อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2522 มศ.5 จากโรงเรียนสุรนารีวิทยา

พ.ศ.2527 ค.บ. (ชีววิทยา) จากวิทยาลัยครูนครราชสีมา

พ.ศ.2536 กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร

การเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไขกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ
บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ)
จังหวัดนครราชสีมา

บทคัดย่อ
ของ
กรรณิกา ปิ่นทอง

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา
เมษายน 2537

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข กับ การให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจ ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาล 4 (เพาะชำ) จังหวัดนครราชสีมา ปี การศึกษา 2536 โดยพิจารณาจากคะแนนทักษะการอ่านภาษาไทยปลายภาคเรียนที่ 2 ของชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2535 ซึ่งมีคะแนนความเข้าใจในการอ่านต่ำกว่าร้อยละ 50 ตาม เกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการ และมีพฤติกรรมไม่เรียกร้องความสนใจ ไม่ท้อแท้สิ้นหวัง จำนวน 16 คน เป็นนักเรียนชาย 8 คน และนักเรียนหญิง 8 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลอง ที่ 2 กลุ่มละ 8 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับ และบอกวิธีแก้ไข กลุ่มทดลอง ที่ 2 ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไขและให้กำลังใจ แบบแผนการทดลองของการวิจัย ครั้งนี้เป็นแบบ Randomized Pretest-Posttest Design เครื่องมือที่ใช้คือแบบทดสอบความ เข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การทดสอบของ วิลค็อกชัน และแมน-วิทนี

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยเพิ่มขึ้น หลังจากได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับและบอกวิธีแก้ไข อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยเพิ่มขึ้น หลังจากได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกวิธีแก้ไข และให้กำลังใจ มีความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับ และบอกวิธีแก้ไข อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

A COMPARISON OF CORRECT FEEDBACK WITH CORRECT SUGGESTION AND CORRECT
FEEDBACK WITH CORRECT SUGGESTION AND ENCOURAGEMENT ON
READING COMPREHENSION OF PRATHOM SUKSA IV STUDENTS
OF THESABAN IV (PHOCHUM) SCHOOL IN CHANGWAT
NAKHORN RATCHASIMA

AN ABSTRACT

by

GANNIGAR PINTHONG

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University

April 1994

The purpose of this experimental research was to compare the effect of correct feedback with correct suggestion and correct feedback with correct suggestion and encouragement on reading comprehension of Prathom Suksa IV students of Thesaban IV (Phochum) School in Changwat Nakhornratchasima in academic year 1993. The 16 subjects were randomly selected from students whose reading comprehension lower than 50 percentile. They were divided into two experimental groups of 8 students. The experimental group I was exposed to correct feedback with correct suggestion and the experimental group II was exposed correct feedback with correct suggestion and encouragement. A Randomized control group pretest-posttest design was employed in the experiment. The data were analyzed by Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test and the Mann-Whitney U Test.

The results were as follow:

1. Reading comprehension of the students in the experimental group I was significantly higher than before the experiment at .05 level.
2. Reading comprehension of the students in the experimental group II was significantly higher than before the experiment at .05 level.
3. Reading comprehension of the students in the experimental group II was significantly higher than that in the experiment group I at .05 level.